

GEORGE ANCA

NU M-A OMORÂT NIMENI

- Jurnal în dodii I -

SEMĂNĂTORUL
Editura online - octombrie 2009

George Anca

NU M-A OMORÂT NIMENI
Jurnal în dodii I

Versiuni din timp

Vasile G. Paleolog

Aici izbucnește atracția, fața lucrurilor gata consumate. Orice plăcere, dinainte ispășită. Am istovit studiile. Am fost eliminat din toate școlile din țară. Am plecat atunci în lume și mi-am schimbat destinul. Aștept să vină catastrofa. S-au furat fotografiile. Cred că mor de indignare. Toți s-au eschivat.

Craiova are o singură istorie care e Brâncuși. Singur Brâncuși putea să fie și singur el poate să angajeze arta în cel de-al treilea ev. Picasso e mort, s-a isprăvit cu el.

Himera, Eva, Regele Regilor. Adam e mai bătrân, Eva e întâi. Am găsit citat, vorbește de falus și nu ne dă proba. Pogani, perfect falică, principesa-voievodeasa. Eva e principială, la urmă vine Adam. E mai bătrână decât Adam. El trăia falusul, principiul feminin, ăla e frumos. O formă care evoluează, se împletește și nu definește altceva decât principiul feminin.

Increații pietroase ale acestui principiu feminin, care e începutul lumii. Acest principiu feminin se înmulțește, se divizează. Și cum iese unul din altul, mai mare sau mai mic, io-te istoria lumii.

Familia femininului. Femininul e la bază, la genetic. A fost o luptă. Adam-ul a vrut să devină stăpân, că el îl avea scos în afară. Ea s-a redus, săraca. Dar își ia revanșa. Ai văzut-o pe Eva, ce frumoasă e, cum calcă înainte? E lupta pentru viață. Adam a avut epoca lui. Întâi, ființa a fost una. E posibil că se vor contopi iar principiile, în altă galaxie, în alte țărături.

Geneticul se masculinizează, își pierde din virtuțile lui dintâi. Nu există diferență esențială între ele, numai una de superioritate. Principiul feminin a fost în obscur și de azi înainte se pune în lumină. Observă dumneata, o confuzie între genetic, forme-forțe. Opera lui se ridică din pământ, iese ca o bârnă și se înalță.

S-a îmbiat și îmbinat cu tot acel strămoșesc. Munții au început să vorbească, văile să plângă, natura s-a deschis. S-au unit munții, s-au unit văile. La Tismana a stat el de vorbă cu vipera – ce e această otravă a viperei care din privire te omoară? Pietre de râu pe Retezat – momâi. Sub una, o viperă. Dulăul îi atrăgea atenția, a lătrat.

El a fost el. Nu l-a schimbat nimeni, începând cu Vaschide și toți doftorii ăia de la Pasteur. Țn 1904 a atins culmea inițierii prin însăși firea lui. Veneau cu delăsare, să mai respire ceva sănătos – o desînțepenire. Luau lecții. Știa să se informeze la esențe. Fiecare venea și depunea polenul.

I-am fost ucenic lui Morgenstern, în 1912-13 – am devenit un tânăr de viitor – făcea colecție de tablouri, Cezanne, Van Gogh, trăia din scris, o nouă formă a mallarmismului, lalu-lalu. Odată, în 1913, am fost la Ion Barbu și am vorbit despre cir-li-lai. În 1914, 2 geamantane și am părăsit Germania.

Nevastă-mea credea că vom pierde războiul din 1914, că nemții vor câștiga. S-a întâmplat numai un singur lucru – generalul, șef de armată, a pierdut noțiunea timpului deându-se, 36 de ore, la vânat de cerbi într-un parc național. Iar Galiani (corsican), observând că s-a creat un fel de hău între armate, a aruncat 300.000 de oameni în acest gol care desfăcea armata. Armatele germane n-au avansat, iar la Marna s-a schimbat soarta războiului.

Așa s-a schimbat și soarta mea, septembrie 1914. M-am dus voluntar în armata franceză. Bine că nu m-am prezentat să-mi iau haine- pentru că unii mi-au lăsat impresia că pot ajunge la un potou de trădător. Mulți voluntari isprăveau la potou. Așa că am înțeles istoria lumii. Războiul care trebuia să fie blitz a devenit război de poziții, să ne batem în noroiul tranșeelor.

Revoluția din '917 a fost făcută cu material de război românesc. Au jefuit depozitele noastre de arme. Noi am fost înarmați de franțuji, au venit să ne reorganizeze, am făcut parte din misiunea militară română. Rușii umblau cu balalaica. N-am pus piciorul în Rusia. Numai în Murmansk. N-a făcut decât să beau ceai. Stam în bordeie înghețate. Dacă trecea câinele cu coada în sus, băț, nu ne ridicam de la ceai, dacă era lăsată coada, atunci ne aventuram. Rușii doar au venit cu balalaici și se plimbau, mâine-i batem. Cu Stere am stat în aceeași pensiune.

Altceva, a trăi și altceva e a crea. Acum nu facem decât să creăm. Fiecare moment al vieții ne e o creație. Se petrec minuni în fiecare zi, pentru orișice om sensibil la neprevăzut (l'imprevu). A mai mare minune e aia a lui Joyce. Minune a fost cu vipera cornută, trebuia să fie victimă dacă nu i-ar fi determinat atenția câinele, se deștepta meduzat, lăsa să-i scape pietroiul din mână.

Ce-a ajuns bustul din Peștișani? Spaimă pentru copii. Să fii cuminte că, dacă nu, te dau la moșu'. Infamie să mânjești ce-a vrut să apropie absolutul, sublimul, perfecțiunea.

Urmărea foca, liniile unduioase ale formei care par că se contopesc.

La ce vreau eu să ajung, să conștientizez dodia. Ce mă obsedează cel mai mult, ce i-a apărut lui Daniel pe zid la ospățul lui Sardanapal. Când oi putea să înțelegi rolul Dodonei, atunci o să-ți dai seama cum noi putem să facem saltul ăsat nemaipomenit în inconștient. În fond, ce este, mă, ce se cade să cauți este sinea. Tâmpitu' de neamț, en siech, sinea, restul e fenomenul, dă-l dracu'. Îmi închipui că voi reuși, uite atâta, cât e într-o unghie, din conștient în inconștient. Adică să-l validez, mă, dă-l dracu'. A valida inconștientul este extraordinar. N-a făcut-o Joyce.

Dodia mumă e bătrână. Poți să te duci cu ea la sciți. Cea mai nouă dodie, aceste cuvinte magice, care au apărut pe zid. Nabucodonosor. Și ce i-a apărut și lui bietu' Kant când a văzut sinea, en siech. Ce e mai mare decât sinea noastră?

1976

Iubesc ploșnițele

Iubesc ploșnițele. N-am citit manuscrisul tot, bănuiesc însă că s-au securat neadevăruri și insinuări față de ființa fără umbră a ploșniței, împotriva castei sale, dacă nu cumva se agită rețete ucigașe de “apărare”, “igienă”, “viață”.

În acest oraș destul de mare, am reușit să trimit ploșnițe peste tot, inclusiv la primul autor al romanului. Nu voi divulga limbajul după care mă călăuzesc pentru înțelegerea oricărei situații în funcție de orientarea cuiburilor sau de ruperea rândurilor.

N-am nici cea mai mică idee despre fabule, simboluri, magie. Detest însă mușuroaiele înțesate de furnici înaintea ploii, știute de toți, precum și frica femeiască de liliecii arhivelor. De ploșnițe se tem cei bogați, și, în lipsa lor, mulți petenți atent observați de mine. Actele lor mi-au sugerat metode de creștere, înmulțire și răspândire a unor noi specii. Alte culori, altfel de picioare, alt sezon. De cele mai multe ori, nu mă știu, eu nu le cer supunere, dar le simt ca un adevărat stăpân, incontenabil și neluat în seamă.

Aveam de gând să profit, de data asta, în sfârșit, coautor. Dacă mă răzgândesc, îmi fac datoria și îl înaintez. Să vedem atunci. Și așa eu am înaintat tot. Înaintăm memoriul numitului Vera Mucily (sau Hero Luciliu, nu se înțelege), pentru răspuns.

Nu mai propunea nimic, dacă, mai ales, nu eram hotărât să-i dau drumul, ci să rețin hârtia, ca document final. Catastiful îl voi lăsa pe lângă cuibul ploșnițelor, apoi o voi transmite din partea autorilor în diferite case noi, neatînse. Ceea ce se va afla compromișător, voi smulge și voi pune de o parte.

1976

Iliuță

În seara sat vine lumina la blocuri, cineva a lăsat un bilet “lumina” și pe ușa vagonului unde ai rămas singur. Până azi. Casa aceasta cu scânduri duble se va muta și ea însă, cu bilet cu tot. Ce rămâne aici știi, altceva e mai rău. Șantierul se golise. Copiii făceau mâncare din nisip. Paznicul te-a salutat, ai ajuns cineva.

Ajunsese Iliuță o slujbă? Muncile forfoteau la trecerea nopții, schimbându-se între ele, trezindu-se la ziua ce începea. Pândind tramvaiul, cu ochii închiși, fata surdă își întindea timpanul pielii spre picuri confuzi ai ploii, să bată darabana. Tăcutul șantier, și când furnica ieri-alaltăieri, sună mai tare ca la început. Ultima casă - nedemolată pentru a adăposti sculele celor de acolo- vuuiește, și, noaptea, Iliuță o deslușise pește-ferăstrău.

Vagonul merge acum, nu e același, o să pornească. În cele ale constructorilor mergeai tu, împreună cu ei, acum stai, și vagoanele merg, și printre călători și o fetiță, leit Mioara, tineri veseli, necăsătoriți. Ce e dragostea, întreabă unul. Lumină. Dar căsătoria? Plata luminii. Nu e Mioara, ea se joacă în vagonul rămas gol. Pe ușa lui scrie: astă-seară, lumina, orele 19.30-21.

Și Iliuță se aruncă pe scările vagonului. Crainica anunțase deja, persoanele care au condus pe călători la gară sunt rugați să coboare din vagoane. Era singura persoană și trenul plecase. Sare în tramvai, coboară, fumează printre nuci zdreliți și macarale îngropate între ziduri neterminate.

Rătăcești ca la început, când șeful șantierului își avea biroul în viitorul vagon de locuit. Vagonul nu mai este la locul lui. Plouă. Nimeni parcă nu-l dăduse în primire. Mușii au rămas la adăpost. Măi, dar n-avea unde să dispară așa repede. Pe o stradă, în linie cu bisericuța, se înșiră restul vagoanelor – l-au dus și pe asta.

Iar Mioara nu mai intră ca de obicei. Pentru fetiță s-a întors. Ea luase biletul de la bloc și-l agățase în ușa vagonului. A cui era Mioara, că lui îi semăna puțin. Coborâse din

tren pentru ea. Avea vârsta venirii lui în oraș, la lucru, înainte de a se însura și de a pierde ocazia mare cu maestrul, din cauza accidentului. Așa se întâmpla mereu când intra într-o altă viață.

Și Mioara nu era trecerea ta.

A sosit un bărbat și au rămas în tăcere. Nu se cunoșteau. Era noapte. Trecea greu timpul. Începutul unui tâmplar în marele oraș se arătase dureros. Nici în vagon, nici între pădurile de beton nu era de el, dar mai stătea perechea aceasta și el aștepta, cu taină, o expilcație, ca atunci când se întâlnesc într-o poiană, sub ochii vânătorului, două prăzi îndrăgostite.

Așa și tâmplarul Iliuță, ferăstrău dunărean, constructor de schele mici, la case și mai mici, la fântâni rotunde, pietruite.

Asta e, te pilisei cu prietenul tău, după ce ai ieșit de la lucru. N-ai fost atnet la frânare și mașina aceea n-a mai frânat cum trebuie, ți-a rupt mâna. Eu te-am găsit leșinat. Mă nimerisem pe acolo și te-am internat la urgență Fiul meu să fi fost și nu m-aș îngriji așa de tine.

Mă, Iliuță, eu nu mă amestec, dar îți spun așa, fostul tău șef a fost și el la băutură? Nu. Păi ce minți că s-a ținut după voi și te-a cules de sub mașină – de sub schelă, mă, zi mai bine, iar eu l-aș da în judecată că nu s-a îngrijit să nu cadă schela, să-ți prăpădească mâna. Poate dă Dumnezeu și ți-o fac doctorii la loc tot din pielea și oasele tale de pe la spate. I-ar părea bine, știi, șefului tău. Dar întreabă-l dacă te mai ia, zice că te așteaptă, ca să nu-l bagi în pușcărie.

N-avea astâmpăr la el acasă, în sat. Acum, cu mâna aia mai moale, vrea să se facă inginer. Dar ce te interesează? Caută-l printre vagoanele dintre blocurile noi. Vezi că se lucrează cu tot felul de oameni. Șeful lui, dacă n-a scăpat atunci, trage la lopată, și Iliuță îl vede, dar mâna n-o mai pupă.

1976

ÎMI PARE RĂU DE VISE GRELE

22 mai '76 Craiova.

Aici izbucnește atracția. Te absoarbe în contrastul ei moara povestită. Dincolo de odihna răcii, îmi pare, odată cu nuanța de oraș, chiar măturat (și măturător), locul cel mai deșertic. Bătrânul (V. G. Paleolog), cel puțin, îl detestă, împreună cu italianca. Să vorbim azi despre felul de a fi al compatrioților ei?

Dacă m-a împins prima panică în afara Bucureștiului? Ca o simulare? N-am crezut eu în concentrări și-n mitul lor explodat în bătrâni? I-am văzut pe adolescenți îmbrățișând, ca pe întâia curvă, aventura aceea străină și totală, filmată pe orice platou, ca o cheltuială militară în plus. Și dacă am greșit, nu mi-ar părea rău, și rău n-are decât să-mi pară, așa, la tristețea asta fără bătrânețe – ca și cum o societate, cu cât e mai tânără, e și mai tristă – poate din cauza puținătății (la minte) a bătrânilor (și mă simt cu bătrânii).

27 august '76

L-am fotografiat, dintre busturile Rotondei, pe cel al lui Mihai Eminescu. Mă întorceam de la al doilea instructaj de la Agerpres. Aparatul Zorki 4 a fost girat de fotoreporter, filmul de 20 (din) este pentru exterior, pentru interior îmi trebuie blitz.

Deocmdata, voi fotografia cu filmul ăsta, mai ales că poate voi călători cu Nana, duminică, în Herăstrău.

Între timp, mă apuc de stenografie și, poate, procur, în sfârșit, aici, mașină de scris. Deh, așa e dispoziția. Ober... Și: să nu-mi dau întâlniri, să nu răspund la întrebare cu întrebare, să mă gândesc la anul școlar, să nu fiu gură spartă, să mă duc la școală, să nu scap printre degete ca argintul viu; să nu mai vin îmbrăcat cu haina aia albă, neagră în coate; să nu mai fiu împrăștiat; să nu iau "Tribuna" și "România literară" de pe masă; să nu plec înainte de a întreba dacă mai e ceva, și să spun la revedere; să nu am păreri pripite despre oameni (așa ușor judeci oamenii?); să răspund în românește de la Paris (poate că ajungi); să nu o iau înainte (o să ajungi departe sau o să te împrăștii); să ascult, că eu sunt de română.

Voi reaminti proverbe. Îmi pare rău de vise grele. Plimbându-mă, împreună cu Nansi, printr-un cartier în demolare, toate așchiile, gropile, ruinele, panorama, se înfățișau perfecte. Și cele bune și cele rele sunt curtate de uitare.

Am compus, vreo două nopți, textul colat și debitat asupra dodiei induse în cultura tracilor, cum va fi fost. Înjurătura din "Convorbiri literare" nu m-a dărâmat, nici "amânarea", până acum, a paginii din "Contemporanul", a spaltului din "S.T.", nici tăcerea "interesată" a revistelor cărora, stimulat de concediu, le-am expediat manuscrise. Uneori meditez, în treacăt, la starea contractuală, răsturnată, a propagării inițiativelor spirituale particulare. Poate s-au...

Mă împotmolesc de bună voie. Îmi sunt suspect de (auto)anihilare. Am atins punți de mult dărâmate ale sensibilității, încep să presimt, uit că am presimțit și ce, cu toate că parcă mă năpădește o boare. Nu mă mai impresionează, ca altădată, întâlnirile mortuare, destul de dese (pictorului șomer Ș.G. i-a murit un văr, spunea azi, la Arad, dar d-nei M., de la relații, i-a murit tatăl, directorului de liceu D.C. - soția ucisă de cancer), nu mă mai copleșește cancerul (m-am apucat din nou, pentru o lună și jumătate, de fumat, iar acum, de două săptămâni, nu mai fumez din nou; țin minte, cu o seară înainte, am comis – spre a-l ispăși – un păcat însoțit de amintirea, ca o scuză, la Rousseau).

Drumul și lunga peripatetizare din dimineața de 23 august, pe nor, le-am petrecut fără explozii – nici de baloane; cândva aripile parcă lucrau, din străfunduri, mai târziu le-am reținut ca într-un eroism al conștiinței de sine, ce nu se exteriorizează și nu moare tocmai de aceea; urmează o dublă temere – de entuziasm și de frânarea lui, care poate fi o îndoială că există, apoi vine idealismul plăcut al unor oboseli ce-ți dau o stare de plutire necondiționată.

Vechi campanii descriptive se neagă în etate – nici ea descoperită cu adevărat. Visul, în nuvelă, se trezește la perplexitatea gratuită, foarte epică totuși. Ticurile cer gesturi necesare, cer viață, datorii, proverbe. Arta poetică se dezmente (mi-am amintit-o chiar în această ocazie. Sentimentele acelea contradictorii, prohibitive în chiar existența lor tandră, întâmplările investite odată cu noile încercări de a ține pasul cu banii – și voi înșira din gând, știrbindu-l, mai multe povești, da – poveștile provocate după caracterul și dispoziția celui întâlnit (mi-am adus-o aminte pe d-na B., cu comanda ei de recenzie la carte – nu i-o fi convenit și, totuși, mai degrabă, asemeni celorlalte publicații ... vreo listă neagră?), dezamăgirile neconsumate până la capăt din cauza apariției altora, cu amuzament.

Se cheamă că o duc de azi pe mâine? Că îmbătrânesc și nu m-am dus iar la Târgu-Jiu? Că nu m-am mai gândit la mama și-l voi jecmăni iar pe tata, neavând încotro, o știe?

Că, din fertilitate, suferind și altele, apropiate, mă depărtez ca de tămâie, neîmpărtășindu-le nici groaza că i-o fi nenorocit încercând să-i oprească să vină la viață (am auzit, da, m-am și uitat – nu era Satana, însă, o femeie doar, povestind cum i-a apărut tot într-o noapte, tot acolo). Că nopțile nu se schimbă între ele?

Obositoare ar fi rațiunea turnată în vreo formă caracterologică, sau poveste. Nici bătrânii nu-mi mai sunt, în logica nebună, țintele inimii. Au trezit, cred, și ură, uneori, amorțeala umanității. Poate că, totuși, psihologia vechilor reverii – până la urmă – însoțite de suferințe ca și închipuite, apoi tristețile adevărate și depășite cu dezinvoltura trecerii timpului, pierderea măștrilor și prietenilor, deznădejdiile creșterii celor din jur mereu mai spre tine și mai deasupra. Încheierea spre Dumnezeu, atât de nestingherită, altădată, s-ar vrea deandoaselea, liber coborâtă, nici absurd, nici apofatic, viu și fără conștiință: am simțit plantele ca plante (ca pe ele). S-a topit nerăbdarea de a mărturisi un potop ce seca până la sfârșitul mărturisirii – dar tot mă îmbogățisem cu amintirea iluziei de a fi fost.

Ce să-mi doresc în drum – doar drumul și de drum mă tem, nu mi-e dor, cine mi l-ar dori spre bine, prin paradox să i-l doresc la rândul-mi – atunci cât e de nebunesc să vrei și să nu vrei ce vrei – iar voința să fie fără obiect și obiectul, de-ar fi, să excludă voința.

M-am interesat, luni de zile, vara asta, de om. Pădurile de altădată erau altfel. Sunt anihilat de subiectul uman și mă mir de o împăcare cu abstracția în jurul violențelor. Nu mă mir, că n-am de ce. Mă pomenesc cu omul și el e altfel ca la primele influențe (ale mele) – mă tulbură forțele înconjurătoare, întipărite în răspunsul meu la haosul lor salvator.

Totuși, ca fiu, parcă după moartea mamei mi-am piedut, cu dragostea, simțul responsabilității față de mine însumi. Egoismul, aspirațiile, efortul sunt ale unui supus fără anecdotă măcar.

Dorința înnăscută de reconstituire nu mi-o voi mai putea împlini decât demonstrativ – ce trist, ba de ce. Se vor fi interpus pentru totdeauna pădurile, una prăvălită peste rădăcinile alteia – îmi stă, pentru prima oară, gândul la armonia unui amestec, latină parcă, antică oricum. Angajarea în subiect mi-ar cere totuși prezența în timp, a mea, nu deschiderea mea să mă umple timpul, chit că eu m-aș opri. Regăsesc, cel puțin, leacul acid al învârtelirilor norocoase, în versuri de atâta vreme în urmă. De, mi-am scăpat o dată, de două ori, voi mai vedea ce e și cu viața mea, de moarte nu mă îndoiesc, mai puțin încă de eșec.

O nostalgie pentru visul vechi de originalitate abia dacă mă pune la cale să neg orice aud și văd și se spune că așa este, desigur, mai ales că este imposibil să spui că nu este așa, dar ce dacă, și dacă la ce ne-am toropi în – încep să-mi amintesc de povestea asta, până la urmă premeditată, totuși, s-o las să nu fie vers, să meargă, un prim gând, nici imagini, să rupă de ici de colo, nu adevăr adevărat ci altfel, mai aproape, mai de nedespărțit, până la o regăsire, ca într-o podidită versuire, fără oprire de participare obedientă, de apă și de mâl – rău îmi pare de orice subterfugiu, de nimic nu-mi pare rău.

14 septembrie '76

Îți spun un secret: e târziu. Nana: îți spun un secret – nu e târziu.

24 septembrie '76

În atelierul pictorului, spre seară. Același fir de dimineață. Conul adumbritor din încăperea obscurizează picturile ude de culori închise. Tablourile cu portrete, nevotiv,

uitate în tocul uşii dintre cele două încăperi denivelate. Pare că se poate trece, în sus, pe o scară, din spaţiu în spaţiu şi peisajele sau naturile moarte împrăştie mister de călătorie.

Pictorul îşi conduce ultimii musafiri cu aceeaşi prospeţime, ca şi cum nu se desparte de nimeni şi, în orice caz, îi recheamă, căci tot una, tot singur... S-a întors, ori apare acum, bărbatul calm care intră şi nu caută dacă e sau nu cineva acolo, răstoarnă şevaletele şi pânzele neprinse în rame, tablourile de pe pereţi. Le va distruge, pentru că sunt artă.

27 septembrie '76

N-ai sistem. N-am sau am ? N-am, fiindcă ar fi o perversiune să-mi permit. Prietenii mei nu se adaptează, şi eu le dau dreptate, iar ei îmi găsesc mie justificări, ca unul ce m-aş fi adaptat, ce nu mai par, ca altădată, neliniştit etc. Toate neliniştile, însă, ţin de funcţionalitate – numai a lor? Gândul refuză să frământa blocul, dar nu înseamnă că, dinăuntrul lui, n-aş fi fost măcar o dată capabil de gândire, şi încă organizată. Mai ales că nu i-am uitat niciodată pe “ai mei” - dintre care, pe mulţi nu-i cunosc.

30 noiembrie, 76

Puţin, s-ar spune, înainte de plecarea în India. Am încetat să mai compun, în fugă, ori să mai ţin jurnal, ca- păduri, când toate-mi păreau în deşert. Ştiu că euforiile şi tensiunile, însă, se vor spulbera şi eu le voi îndrăgi din nefiinţă. Obsedat de eticheta savantă – cumva lingvistică -, de “surse”, vag de culori şi nuanţe, luându-mi avar seama la degetele îmbătrânite şi faţa bolborosită de băutură unsuroasă, printre cărţi, fişe, pliante, în funcţionăria zilnică, fără roman (personajul mare, cu gândire sistemică, ar fi “pozitiv”, măcar “maestru”, deci aş rata, pe mai departe, obiectul birocratic), abia dacă aseară mi-am adus aminte de Don Quijote. Să fi ajuns atât de bătrân?

(t.) A este propus să mergă în I. Se insistă mult. (Răspunsul). Da, înseamnă că are şanse. Dar D. e pe listă? Da. Să ştiţi că se face mare gălăgie în lumea internaţională pentru oamenii noştri. Mulţumesc, să trăiţi. (Mie:) Să nu vorbeşti cu nimeni, dacă poţi, nici cu dumneata. Uită, două săptămâni, de I. Ai părinţi? Da. Ştiu? Da. Şi ştiu colegii, oamenii muncii care m-au discutat, eu, în tramvai şi pot auzi, şi din autobuz, strigându-mi-se dacă nu mai plec (?) Nu ştii nimic, uite – aşa spui, faci aşa, să vedem. Ai nevastă? Da. Ştie? Ea e discretă, nu ca mine, dar s-a cerut aviz şi de la ea de la serviciu. Asta e, toţi pe care îi ştiu eu, de-asta au ratat, nu pentru altceva.

M-a invitat să revin la el după ce se aprobă. Ne-am despărţit bine. Aflând că aş avea viză de ieşire, m-am bucurat. Am conspectat articole.

Ursuleţul merge în genunchi, se aşază cu mâna pe basculantă, apoi îl mânuie pe Martinel, ca o păpuşă, şi amândoi se uită la mine. Şi ea pleacă în patru labe când m-aude şi aduce şi ursuleţul mai mic. Caută-n jur, se duce în albă (udă) şi ia şi mielul nespălat şi-l aşază lângă ceilalţi. Spune de iepure. Dezbrăcat. Mai scrie că a luat un căţel. Mâţa se duce la culcare. Da, se duce. Nu toarce. Ba da, fiindcă m-a auzit. Se trezeşte şi, în patru labe, o aduce şi pe Papugeoaica roşie şi pe Popiticu'. Mai trebuie cineva aici. Puteai s-o asculţi pe mâţa, că mâţa e mai mică. Tu scriai acolo că mâţa a căzut şi iar s-a dus la culcare. Vedeai că mâţa miorlăie şi vrea să se joace. Îi ziceai lu' mâţa, ce vrei măto, din ladă? Vreau o jucărie. Tu ziceai, ce jucărie, păi tu te uitai la mâţa, să vezi ce jucărie. O carte. Spune-i lu' asta să stea (căţelul), spune-i lu' asta – ursuleţul cel mic. Eu l'aşez p-asta mare şi tu p-ala mic. Şi mâţa lua un urs şi se culca cu el şi tu scriai că ea s-a dus la culcare

cu un biet urs. (Și râde. Toarce). Tu ziceai că toarce mîța. Ziceai că s-a sculat, că a vrut să se dea și ce a vrut mîța. Și tu ziceai că a băgat capul aici (și-a pus coada peste cap). Zi, ce mîță miorlăie aici? Ziceai, ia uite ce mîță miorlăie aici. Și mîța zicea să-i dai și ei să scrie. Ziceai că mîța iar s-a dus sub albie și se culcă în albie, iar vine mîța-n albie și se culcă. A scăpat mîța, a prins-o baia. A prins-o în cioc, în pisică. Mama: cine-o fi, mă, țestoasa aia cu carapacea în spinare? Eram cu un urs. Tu-i dădeai lui Mîțu să se joace și Mîțu se uita pe o carte în englezește cu "the sun" (the sun is soarele). Tu-i dădeai lui Mîțu să se joace cu o păpușă mare. Zi că mîța miorlăie după iepure (i-l dă mama cu șutul). Fata ia și șoricelul. Mîța miorlăie după urși. Hai, zi, mai scrie. Tu ziceai că mîța miorlăie după caietul ăla alb și după ăla care stă cu capu-n jos. Scrie acolo că mîța miorlăia după ăla care stă cu curu-n sus. Tu ziceai lui Mîțu să nu-l strice (pe moș). Și eu eram tot pisicul. Amândoi suntem pisici. Unul în cadă și unul pe jos. Pisici sau pitici? Pitici care miorlăie. Da' nu beau lapte?

Hai acasă, că n-am cu cine sta de vorbă. Îți chem eu un om de pe stradă să stai de vorbă. Cât ai fost tu la Cluj, tata mi-a adus banane. Bă, dacă te duci acolo pe stradă să plătești amenda, te-ai nenorocit, te dezbracă-n pielea goală și te calcă cu mașina. Te ia cu salvarea.

Pentru învățământ ideologic. Măine se va vorbi despre progres și eu, de azi, aș compune un poem al lui Baudelaire, apoi al lui Eminescu, apoi al (meu) lui Arperil (Arghezi, Peguy, Rilke), mai sunt suprarealist în silabele lor dintâi, dar numele lor (este un progres) numai întreg.

Afirmare: 1 a unor stări spirituale adânci, însă comunicate aproape într-o doară 2 a unor reflecții imediate asupra subiectelor eterne, în cheia auditoriului 3 a unor valori și forme (limba).

Ieri dodia / mâine ales / în India / bătutul vers.

Cum te cheamă? Nana. Câți ani ai? Patru. Adică trei și jumătate, patru neîmpliniți. Tu uiți când îți spune cineva să aduci o poezie cu plângăreața acasă? Dar cum ai uitat atunci, erai mai mică? Nu, credeam că ești mama de tot și eu visam că ești camera mea. Și stăteai în mine? Nu, mama stătea în gaură. (Posibilă interpretare a expresiei noastre că eu eram și mamă, eram și tată, a glumei vechi de a se așeza în cercul închis sau nu al picioarelor noastre, pe covor: cetate etc.)

În tăcere nimenea / să asculte inima / pământului pururea / în dodie India / în India dodia.

1 decembrie '76

Soțul meu se vaită. E sănătos? Nu. Câți ani are? Trei și jumătate. E de-o seamă cu tine. Da. E la grădiniță? Nu, e la școală. De unde l-ai găsit? Pe stradă, l-a călcat mașina. Stai puțin, să mă duc până la colț să aștept pe soțul meu. Mai e un pic și vine soțul meu de la spital cu mașina.

Ghici, ce era cu soțul meu. Care soțul tău? Nu știu. Cum îl cheamă? Nana, tot ca pe mine. Și zice, Nana, hai încoa'. Îl știi pe cățelul meu? Ai mers azi la cățelul meu, mai știi minte?

BĂTRÂNELE DIN BOIAN

15.02.'94

Trecurăm Focșanii – unde se oprise, de nevoie, Rebreanu, cu evadarea. Bacău – jucam chibrițica/panțarola cu Vasile Văduva, tot spre Suceava. *Murgul în Crimeea* (I. Druță) vorbea singur pe moarte. Bostan, cu mazete. Ieremia, lingvistică eminescologică. Cernăuți, Cernobâl. Concentrică amintirea lui Dumnezeu.

16.02.94, Suceava

Pelerinaj, din ce în ce. Arini, aproape de locul înscăunării lui Ștefan. Domnișoara nu mai are chef să hrănească un animal bătrân, mai bine crește un copil. Sunt 80 km. Pân' la Cernăuți, din Suceava.

Luna întârzie recele soarelui, aurora Usha.

Noica mi-a teoretizat facerea poeziei prin altceva. Caietele se stivuiesc. La 50 de ani, mi-am văzut versuri recente – isterie, de ochi, religiozitate tropicalizată. Ținte mișcătoare și fixe se tot desprind din propria-mi umbră în chipuri terapeutic poetice, dicteuri și dodii, ciclice-enciclice. Te poți împotmoli în tezaure și bucoavne.

Invitația Direcției generale a învățământului, prin d-na Evdochia Manoil. Am la mine volumul 15 din *Opere* de Eminescu (Dimitrie Vatamaniuc l-a lansat și la Râmnicu Vâlcea, eram împreună). O reculegere, în timpul căreia nu mi-ar părea rău nici să mor. Și nu voi muri, poate, pe cruce cu Eminescu. Altfel, Carlyle, parcă, a spus că Anglia poate pierde India, perla coroanei, dar nu și pe Shakespeare. Încă vreo oră și s-o lumina. Azi voi fi în Cernăuți. În Berlin ajunsesem seara, pensiunea Novalis. Acum mă gândesc la o domă – fresce, ziduri, strigoi.

Stare de Indore, fără păsăret. Căminul studentesc sucevean, cu apă caldă, fără frig, proiectează tinerimea în elita speranței. Camera 16. Ilie Ilașcu, în temniță. Lumină în celula lui, în sufletele noastre. Pe tv, Iliescu a luat locul soarelui.

Hliboca (Adâncata), Herța, Storojineț, Cernăuți, Noua Suliță. Ce-i cu â? Eu (I.) stau pe poziția Iașului (î). Noi suntem crescuți în timpul rusului.

17.02.94, Boian

Euforia supunerii când austriacului, când românului (sic), când rusului și acum ucraineanului. Ce drog și stăpânirea de alții, generații, ce schimb de vederi. Vorba naturală de Boian (Vezovie).

Două pătrățele, și scriem data de astăzi, 18 februarie (credeam că 17), ce așa târziu, hai, Natașa, repejor, toți ochii la mine, dictare matematică, nu valoarea expresiei, numai expresia. Și ultima expresie, diferența numerelor 45 și 15. Pagina 107, exercițiul 565, găsim toți, deci, acum singurei, scriem în coloniță, lucrăm, numa nu ne încurcăm. Eu tot am terminat. Și a terminat de grabă și drept. Aiastea. 562, și mai important. Așa, hai, hai. Aicea-i greșit, tu ai făcut scăderea, da' e adunare. Bravo, adăugător, da? Ochișorii la mine.

Mișcă vîntul frunzele și învîrtește morile. Rândunica așa zboară dar eu trag zmeul de zvoară. Tata tae lemnele dar eu strîng surcelele. O fetiță dă la pui dar eu în copac mă sui.

Dobri deni în casa noastră, nașe krai. Se poate de-nceput? Dacă voi leșina eu, veți leșina și voi. Când s-a născut, totuși, Creangă? În Prigoreni e înmormântat tatăl lui Ion Creangă, Ștefan Petrea Ciubotaru, e înmormântat Ion Neculce. De ce-a vrut să fie preot? Mama. Preoții trăiau bine. Metodă nouă de scriere și citire. Ce face mânuța ta, coase cămăși. Întrebă-mă, măi țacă, ceva, ce face cucoana matale, cucoana mea de-acum a-nceput să lăcrămeze, este un bulgăre de pământ.

Tema Moise. Înseamnă scos din apă. Iașii marilor iubiri, această citadelă a românismului, această Mecca. Ce este viața, Florine, viața este vis, așa, Schopenhauer zice că viața e luptă și lupta e durere. Cei mai buni dascăli ai mei sunt albinele din Sărmanul Dionis. Le predam elevilor că Junimea e o societate reacționară, acum le predau că e progresistă, numaidecât. Numai trei cacofonii: tactica cavaleriei, biserica catolică, Ion Luca Caragiale. Eminescu l-a făcut scriitor pe Creangă? Cine? Dumnezeu. Și Eminescu și Creangă au fost nefericiți, marii nefericiți, zice Sadoveanu. Ei au fost nefericiți, dar cine e fericit? Noi suntem. Erau neînțeleși. Amândoi au fost bolnavi. Alienați (nu nebuni), epilepsie. Creangă plângea după Eminescu. A avut dușmani, sau n-a avut? Da' el credea într-adevăr în Dumnezeu. Soarta i-a întâmplat, sau de la Dumnezeu a fost ora să se întâlnească. Creangă a fost împotriva altor popoare? Și Eminescu. Creangă, împotriva evreilor, dar nu ca antisemit. Doina, "Din Boian la Cornu Luncii / Jidoveștenvață pruncii". Isus Cristos a fost primul comunist, a apărut o carte în Franța.

Știți că unii oameni au devenit cuvinte. Ghilotina este medicul francez Guillotin.

30 locuri eminesciene la Cernăuți. Lamartine în biblioteca lui Pumnul. Vasile Gherasim, Leca Morariu, Silvestru Moraru Andreevici, Ion Goraș, Tudor Robeanu, Adrian Forgaci, Traian Chelariu, Constantin Loghin, Dimitrie Vatamaniuc, Ilie Torouțiu (citați de Grigore Bostan, în cuvântul de după Dumitru Irimia – înaintea mea?)

Vatră sfântă de țaran / Ni-i gimnaziul din Boian, / El ne-nvață, el ne crește, / Ca o mamă ne iubește. // În gimnaziu noi dorim / Sufletul să-mbogățim, / Mîntea să o luminăm, / Braț puternic să durăm. // Ni-i Neculce dascăl sfânt / Legănat de-acest pământ / Și-n gimnaziu ne rămâne / Al lui gând și al lui nume. // Pentru-al nostru viitor, / Pentru țară și popor / Vom munci cu sârguință / Și elanuri și știință.

La fântâna lui Ionică / Două rândunele cântă, / Acel mare vrea să zboare, / Acel mic n-are-aripioare, / Mame, mame, dor de mame... // Stai, măi frate, frățioare, / Ca să-mi crească aripioare, / Aripioare de argint / Ca să zbor pe sub pământ / La măicuța la mormânt // Să-i dau piatra la o parte / Și pânza pe jumătate, / Să-i văd mâinile ei moi / Care ne-au crescut pe noi. / Vino, mamă, pân' la poartă, / Să vezi tata cum ne poartă, / Dezbrăcați, nepieptănați, / Și flămânzi și însetați.

Aceasta este ziua pe care o serbăm și-n amintirea zilei cu toți ne bucurăm.

Sâmbătă, Cernăuți

Serafima (Opaiț) și Dochîța s-au uitat la filmul mexican "dublat" în ucraineană de o singură traducătoare. Imnul alpiștilor. Bătrânele din Boian se pregătiseră de două săptămâni pentru întâlnire. Ilie Popescu, *Drumul spre Golgota*. Te uiți în oglinzi venețiene și te speli de păcate. Unul seamănă, altul culege. Lucrurile mari nu se fac declarându-se din timp.

V uvomu budinki v 1860 – 1863 godah navciavsia klasik literaturi rumunscogo i moldavskogo norodih Mihail Eminescu. În această clădire, în anii 1860 – 1863 (?) a învățat clasicul literaturii popoarelor român și moldovean Mihail Eminescu.

Scoala 29. Mihai Jar, director, Grigore Gubceac, Virginia Timcu, adjuncți. Obligatorie istoria Ucrinei, facultativă istoria românilor. Dacă-aș fi ca Eminescu, / Eu pe tine te-aș picta / Și pictând buzele tale / Eu mereu te-aș săruta. 366 elevi români. 32 profesori, toți cu studii superioare. Literatura română, 99,99% absentă din programă. Nu este prim necesară. Setea cea de arte. Ne grăbim da' nu știm unde. Nu poate să fie cultura română mai veche decât cea ucraineană. Mama lui Gogol a fost româncă. Mama rus, papa rus / a Ivan / moldovan / cine dracu te-a adus (Băutura).

Marelui bărbat al Națiunii Aron Pumnul profesor c.r de limba și literatura română la gimnaziul superior din Cernăuți 27 Noembrie 1818 + 12/24 Ianuarie 1866 Recunoștință eternă Societatea pentru cultura și literatura română în Bucovina în numele conașionalilor 1880.

Epaminonda Bucevschi (1813 – 1891), pictor academic al Eparhiei Bucovinene – omul ca earba zilele lui ca floarea câmpului.

Vatra Dornei – București

84 km în 5 ore (3 în vamă). Un coșuleț și o pâine primită vineri la Boian. Satele românești din Ucraina, entități spirituale ale renașterii și supraviețuirii. Iordache a venit cu mașina și ne-a dus la gară pe mine și pe Dochița. Irimia a rămas să se plimbe. Dacă le-ar scrie un străin lui Gnatișan și lui Pavliuk să le ceară să-i dea casă Dochiței, cu o cameră pentru bibliotecă. Bine, o să-l caut pe austriac, tot răpiseră ei Bucovina. Oricum, apud Irimia, românii din Bucovina ocupată vor dispărea precum cei din Istria.

Se întunecă. Adâncata nu se mai văzuse. Repentă la pedagogic la Iași, mai bine la Cernăuți, te ascultă cu cartea deschisă. Ziarele ucrainene au scris că românii au aruncat români. Și vameșul venise să arunce cu mine după popice.

“Nu sunt Ostap Bandera” adică “mai mult decât fascistul” care fierbea oameni sau îi despica în patru vârfuri de copac. În Lvov, urmașii lui au dat jos statuia lui Lenin și-au pus-o pe-a lui. Galițienii sunt cei mai răi și-n Cernăuți.

Dorm toți. Bacău. Înfulc felii de salam de la Dochița, pâine n-a mai pus, să încep colacul nu-mi vine, acasă, poate jucăm și canastă. S-a aprins lumina, nu mai închid ochii, Vasile, Georgeta, Cleopatra. Bătrânele cele mai lăudate. O descindere traumatizantă, altfel, rachiu la trezire, cafea în Boian, mi-era totuși scris. Doina Cernica o fi publicat interviul. În Bistrița-Năsăud, cărți pe microbuz. Țâmpău o fi ajuns la Chișinău. Teodor Ionescu s-a lansat în Bucovina (40 ore/săptămână). Catedra de la universitate: mankurtă. Ilie Popescu o dăduse în judecată pe Alexandrina Cernov. Și el și Bostan și-au luat neveste mai tinere, ucrainence, care – femeile de nația asta – ar fi rele, făcea D. A nu fi avut impresia de străinătate – să mă fi înșelat singur? Să fi rețrăit la umbra Codrilor Cosminului, prin frunzișurile ceții, supunerea sub armele lui Ștefan, la el, aici? Mă și lăsasem companiei, numai ce m-a-nghesuit în troleibuz careva, și vameșul, altfel, nici zăpodacinii tineri nu se învârtejau – doar străbunii în șir tot erau spărți de pietre rusești. Loc de linște în pace cu invadatorii inoculați pustiitor – și morții austriecilor se supseseră pentru ostașii sovietici, la intrarea în cimitir. Mormântul lui Aron Pumnul, lângă o capelcioară. Onciu, Hurmuzachi.

Mai este și busuiocul (numai sufletul). Tonul – de aflat, de nepierdut, tristețe ascunsă. Ne-om lua fiecare cu ale lui, alt nord, cazul sudiștilor. Expresie orală, scrisul merge melc. Îmi pare rău de trupuri profanate. Femeile astea nu povestesc de ele. Serafima ne arătase poza unui bărbos în alb. Patru ani de pușcărie pentru România, acum businessman în Ural. Nu-i trebuie traducere la Dostoievski, citește în original. Predase ieri complementul, pronumele de agent și încă două subiecte de gramatică română - “puține circulă sâmbăta” - și alte calcuri comentate de stilistul nostru foarte nervos, uneori ursachios, la povestirea vameșă. Ne-a petrecut Eminescu pe suprafața ghicitului în neantul palmelor de spectre.

Au filmat – fotografiat – imprimat ei pe acolo – parcă nu mi-aș fi dat în petec, om vedea, filmașii nu erau români – am vorbit o oră, repede, pe scena invocației în zece avataruri (ideea mi-a venit pe loc și am urmat-o cu lux de incoerență, față de lipsa inițială a planului/retoricii). La jelaniile bătrânilor mai lăcrimasem (și atunci o foto, deh). Compera – profă de muzică, după ce cântase în românește, apoi în rusește, că “nu știu vals românesc” - mă invitase la vals și mă conserva-conversa cu emfază.

Bătrânele se oferiseră, auzind că vin români din România. Și eu și Ieremia am discutat cu vână, comparatist-semiotic – Bostan, mai de pe-acolo, citându-ne protocolar. Ceva precum când veniseră cei din Dragoslaveni și Rucăreni (18 august 1968, de invazia rușilor în Cehoslovacia) la Rucăr și Dragoslavele, cu sufletul pleznind de dorul obârșiei interne (externe) – cum că acolo (sau dușmanul e la ușă), noi ne-am certa, la noi, fără dușman, ei nu, că nu i-or fi dezbinând. Pe întunerice, să nu fi fost racheți.

A avea ode (ne)unde să te întorci acasă, a-ți salva imaginarul, a-ți preciza continuitățile ca și religioase. Oarecare bunătate nemaivociferantă – abia loasaf strecurat printre artiștii locului, pe neanunțate. Condamnarea la sat, Siberie pe loc – ocean liniștit numai Pacificul. Chiose ar fi din Găgăuzia. Rușii ne cred țigani din cauza poemului lui Pușkin inspirat în exilul de trei ani din Basarabia (lui Negruzzi). Frica de ei n-are rost, vezi și femeile astea cu proverbe rusești.

Focșani. Drepti! Iar Rebreanu evadând.

Erratum priveghetor erorilor abisale, umor pe istoria sunetului anistoric. Pragul-prefixul-moșia. E. M. for peace and conflict within education. S-o recomand și lui Dessart – ginere lui Andrei Ostap – și austriacului și lui Guccione. Cu vreun antet sanscritist, Academia Eminescu. Rusificare peste austrificare, ucrainizare peste deromânizare. Nu m-a omorât nimeni, nici eu n-am ieșit dintre români. N-oi fi suferit de nici unele. Nu mi-a tradus Katz toastul, dar apăruse Dochița. O fi indecent să scriu într-una, cu martori.

Un om întreg trebuie să treacă prin toate suferințele și bucuriile vieții. I-am spus lui Puși: pe mine când mă vede o femeie îmi dă cartea de vizită. Dragoș din Schneider. Doamna se uita pe fereastră, între Scala și Aro, o interesa ceva, a privit și-n față, ne-am privit, n-am rezistat, aparent, m-am uitat la biletul de autobuz îndoit, ne iubim, nu mai putem comunica, de unde-om fi venind, unde ne-om fi ducând, ne-au crescut copiii, ai slăbit, unde-ai dormit, și eu, ți-a ieșit blestemul somnului singur, singurele vor singuri, te gândisem în Bucovina ta, începând cu Suceava, pe unde-ți sunt părinții, Dragomirna & comp., Cernăuți, înapoi, Vulcănescu, Dragoș, am trecut o stație – destinul revederii peste zi de noroc, “coșmarul florilor de cireș” - chiar.

O fi gândit la fel, Matema, dar ea se uita atunci la mine, nu la un bilet pe care l-am aruncat la coborâre. Psihoza de ieri a schimbării rasiale a lui D. se inversa în blonda bucovineancă, de-și poleia copiii cu tată țigan. Tinerețe orfană, brusc apatridă. Și Tora, că-i găsește Sandei academicieni mai tineri pe care să strice tortul.

Duminică 27.02.94

Destule coduri vădese fanatisme. Nansi a adus ziarele pe post de cafea și a plecat iar la big după mei pentru papgal.Dianetică. D-na Vulcănescu a murit. El a făcut 82 miercuri. Mai rău e că a murit Ionuț Iuga. Mai rău e de fiu-său. O aștept pe Plata, bând țuică.

DAYAL

Piron prin noaptea algelor cărunte

De unde vorbești, zice ambasadorul Indiei? De pa malul Mării Negre, din pașii lui Tagore.

Nor înțepat de minaret Cu ochiul farului șerbet Copii prin pietrele mai mari
Înotători copii tătari..

Tu ești aceeași zi ce ne-ai trezit. Unduie trăznete surori, șalupe de corsar, Crimeea, pescăruș deasupra. Aruncă-ți amanții în marea de aici. O zi la Iași, o zi la Constanța. De arhangheli vorbă, de valuri tăcere. Frumoaso mai rece ca mine, nemuritoare până te-or înota mai fierbinții ca moartea.

Am mai vorbit cu fumătoarea de are două fete studente. Cititorul de Vremea coboară la Ciulnița. Femeia aia nu poate depăși nevoia de Ceaușescu și se crede încă la Văcărești. M-a salutat pe pod în port docherul. Am ieșit să văd câmpia cum văzusem marea. Our leading Indologist and world famous historian of religions Eliade, Finish architect Alvar Aalto.

Petrișor e mai mult ca Orwell decât ca Soljenițân. Dana nu-și face lucrarea cu mine, că n-aș lucra la catedră. Lelia în 6 mai e făcută. Îl mai luăm pe Itu de la Brașov. Jeudi de l'angoisse.

Mămico, hai să mergem în pivniță, că ăștia pe mine mă caută. Vianu îi spusese Venerei, fii și dumneata mai maleabilă, mai creștină. De ce plângea? Eticul fără fisură.

Devreme, șoferul ambasadorului mă răpise. Uitasem bultetinu. Că nu e nevoie, dacă sunt cu el. Tripathi voia șase pentru întâlnire cu Dayal. Își mișca labele goale ale picioarelor pe sub masă. Nea Romică, eu, Todoran, Bercea, Becescu, Vasileasca, Popeasca. Jos, ciornă, telefoane, la rând, i-am dictat Danielei, printre picături, apoi telefoane la invitați, larmă-alarmă, ce zi-oră, că nu mi-a spus, nu, veniseră scrisorile, jos, s-a prins că era bine pentru India cum că acolo începuse Academia Internațională Mihai Eminescu. Încă o dată vorbeam cu Timișoara.

To a sister democracy.

Sakuntala, V. Voiculescu. Shankaracharya. Vishwavidyalaya.

Timișoara sunase că Todoran vine azi cu avionul.

Vulcănescu a stat la masă cu Iliescu. Vii tu, îți plătesc tramvaiul. M-am gândit să-ți recenziez cele două cărți. Termin cu etnologia, l-ați aniversat pe Harry Brauner în loc de Gusti. Aspirina n-o să-ți ia durerea, să-ți pun vată cu spirt, lasă, beau apă rece.

Todoran are șase pagini, Emil două, Dayal trei, eu una. Deci cât noi toți, nea Eugene, că el vorbește despre India, nu despre președintele ei, bine, dom'ne.

Tripotăm. Aveam niște bilete, a, și bani de metrou, de-am găsit, să fi fost lansarea cărții lui Ciofu, ba a lui Băncilă, amândoi, deci de-atunci în costum, și-n buzunar o bancnotă de 1000, una de 500, bună, de drum. Mergeam pe sub tei, e noroi, s-au spălat trotuarele, nu mi-ai mai dat peria de haine.

Mă las oricum de etnologie, cu indianistica o mai moi, în 18 minute s-ar pleca, s-o vedem, ce atâtea planuri, când oi slăbi cât să încap în cenușă, dormeam pe mormântul mamei, papagalul Jean chelește și dom' director lățos, încearcă seara, mâine la opt dimineața, să fii sigură, păi sunt la școală. Mamă, ia ridică-te și tu un pic, eu, da, să mă pieptăni și pe mine, se mărită, mă-ntreb cu cine, mor de curiozitate, sun-o diseară, dacă nu e tipu-aici, nu e, că nu vine. Pantofii negri la reparat, a dat zece mii și nu erau gata, cei galbeni o strângeau, pași de furnică, aviatori, Sacre Coeur, singur, nu există memorie fără iubire, V. Ghica, Dumnezeu putea face o lume mai mare, un cer mai măreț, nu o mamă mai măreață decât Maria, nu un fiu mai mare decât Isus, Bonaventura, afacerea cu șase pagini l-a îngrozit pe Adrian, scurtarea oarecum exclusă, atunci să citească mai repede, iar Emil mai încet/rar, și Emil, venit mai târziu, a primit-o ca pe burtă, fie-mea i-a adus de mâncare, o luaseră femeile și o prezentaseră doamnei Vimala Sharma, al nostru avea un plasture pe față, dreapta, țurloaiele rashtrapatiene epataseră, ea era de trei ori cât el, făcusei, m-am retras când dădea laba Văcăroiu, mi-a făcut, totuși, din braț, eu sunt serios, tu ții minte, zi acolo, astă-seară am mâncat pacore cu Vimala, pe Modrogan, și nu mă lua cu ce faci tată, îți scrii memoriile de la recepție, welcome home (Dayal), your home (Nelu), Cristiana Terenche – n-au făcut și doi pași a deux, că Roxana are reputație mai dură, apăruse și Bâscă, pe concurență, ziariste de epocă, dărâmătoare, și totuși ea e fie-mea, pe d-stră v-am cunoscut înainte? Rădoi, Stoicescu, societatea are două puncte-n program, doctorat hc și întâlnirea cu indianiști, Vimala că unde am fost, că tata profesor, dacă-am cunoscut și pe fete, eu m-am uitat mai mult la aia bătrână, mie mi-a plăcut, bine că l-am hrănit pe Emiluță, a fost frumos și cu ministrul turismului, că era prea draguț pentru un fedesenist, îi vorbeam de taică-său, traducător al lui Tagore, era-n casă, Drumul Taberei, Piața Palatului, nici spaisuri, nici alcool, Becescu vrea să lingă o bere după aia, îl durea capul, și nea Romică, între timp am mâncat ultima fasole, aud de lăptari mețiși neterminați, îmi spui să nu recit sanscrită, când tocmai asta se așteaptă, ne argumentăm, o las, o lași, fata la fisu-fisu, un desen animat cu somn.

1 iunie 1994

Puși, azi e 1 iunie, felicitări, nu sunt copil, zice, m-am hotărât să candidez pentru președinție pe 1996, te votez, mă văd cu Emil acum, să nu-i spui, nu, îl facem președintele academiei, în locul ăstora, da, Virgil nici nu mai răspunde la salut, mă dădeam cu talk, s-a terminat spray-ul, Nansi, fă un lucru omenesc, treci dup-aia pe la bancă, mă concentrez pe altceva, nu te mai scula, spune că n-ai timp, ce trebuie să țiți, niciun parlamentar român – toți bufau potoleau – nu vorbea cu vreun parlamentar indian, ăia ședeau ca miresele negre, aseară era el senin, da' acu dă să plouă, e de umbrelă, ce țaran, te ții de burtă, da' ți-e rușine cu umbrela, și fie-mea e tulbure, și dai vina pe mine,

zice mă-sa, nu găsisse, deci, nimic de mâncat, s-a dus și amintirea serii, abia a doua zi în zori tei înfloriți, faci ceai cătai de catalige mai înainte cenușii trag cu urechea a te frige pry nahi de când copii mai cu o floare mai la vale memorii secetei transvaze ulcele colb de neami oale uitate apocatastaze.

Editură româno-indiană. Revistă româno-indiană. Cultură, business, puncte de vedere. Centru cultural. Institut de indianistică.

Am ajuns în parc mai devreme, lumina soarelui printre frunze de stejari mijlocii peste o pungă, înăuntru o reclamă de carte telefonică, un săpun super. Fax, mi-am prezentat bilețelul pe el și l-am căutat, nu-l puteam lua, ar fi bătut la ochi, nu că unde e funia, dar că vreo otravă, că n-ar fi cârâit la aparatul de arme, l-am mai dus până la primul gard de vilă de pe Primăverii, stânga cum te uiți spre lac (unu) – la întoarcere, dispăruse. Două statui latino-americane (Uruguay, Argentina) în mijlocul drumului, între niște trandafiri. Ajuns, plus Bercea și Ileana, mai apoi nea Romică – eram în hol când s-a înființat și Becescu – Vasileasca nu suportă până la capăt că Dayal a fost cazat în palatul lui Ceaușescu. Ambasadorul ne-a condus în marele hol, cu multă lume, mi-a spus că el mă va introduce pe mine – mă știa – la președinte, iar eu să-i introduc pe ceilalți, am ajuns, s-au ridicat toți, mi-am debitat onoarea, am revenit la fotoliu, la mapă, am luat The Buddha, ce i-o dedicasem, a(m) improvizat un discurs despre buddhism, i-am dat Eminescu în sanscrită și Jayadeva, discurs despre Jayadeva, videocasete (date la universitate) cu balet, o să vină ziua să baleteze și românii Gitagovinda, Kalidasa. Ne-am așezat noi, invitați, ei, cu presidentul, în picioare, un apăsător minut. Vulcănescu roșise și mi făcea semne că vrea să vorbească. Ne adâncisem în kavya, alamkara, Shankar trecea prin literaturi, de la sanscrită și hindi la tamil (kural) și urdu (Ghalib, am zis, alții – Maulana Azad), i-am elogiât cărțile, și-am zis că avem un filosof, etnolog-antropolog printre noi, drept care nea Romică a luat-o ca un copilaș cu natural law, câte etnii sunt în India, da – evrei, arabi, făcuse Dayal, pe analizate -, oricum un interludiu, tinerii au lucrări despre upanishade, iar dl Bercea a publicat pe cele mai vechi (s-a dus și le-a dus, bifat) – pe Enric îl introdusesem cu doctoratele, întâi Benares, pe Ileana venită de la Agra și se vorbea hindi, ea mâlc – că să predea careva din India literatură, nu numai limbă. Masa – five o'clock – ceaiul, discurs, cu verde, preferat Darjeeling, apoi fructe, mango de Maharastra – toate aduse din India, alune, dulciuri, spaisuri, juisuri, conversație, iar Veda (Rik), Gita, unul (ek), infinitul, nimicul, spre mine – că eu știu sanscrită, uriașă familiaritate din parte-i – miniștrii și empii smirnă, noi plini de vorbe – mă mai întreținusem și cu vizaviii, dar am revenit, spre un timp, cu centrul est-european de cultură indiană și capodoperele lumii (altele decât engleze/franceze) inspirate de India – la acel timp, în spatele lui, un demnitar înfîretat, șeful protocolului, d-șoara Ileana P. - președintele Indiei vă face daruri, a ocolit ea imensa masă, aștilalți, cu lacumul moș, se luaseră după ea, Tripathi mi-a făcut și mie semn, am îndemnat ultimul în coadă, nea R. se întinsese profund, când am fost chemat eu, apoi el, apoi Enric și Radu, aceleași cărți și ceai, caju, câte-o cravată – cum le-om căra, ambasadorul Nelu Ionescu ni le-a cărat pe toate până la ieșirea din curtea dezblestemată, mirositoare a rășină anti-tei – eu sunt petrolist, zisese, dar să vedeți că ajut cultura. L-am lăsat la hotelul nou de la Aviatori pe Radu, ăsta cu berea la Eva, două sticle Dreher, șase mii, beam și mâncam în altă parte, nimic, de 2-3 ori înfundați prin tot parcul tineretului (fusesse Iliescu pe aici, de ziua copilului), ne-am smuls pe ocoluri, și el și eu ne aflasem prima oară în compania unui președinte de țară. Le-am povestit fetelor și lui Popescu. La tv, doar în doi peri, dhc fără

imagini – tv n-a venit la universitate la decernarea dhc președintelui Indiei – din cauză că-l decerna Emil Constantinescu – pare totul conflictual, tv aservit până-n aberația anticulturală supraceaușistă – amândouă programele inițiate și organizate de mine – dhc și întâlnirea cu indianiștii – au fost făcute niznai de Ilici – abia de-a-ndesat poliții cu duble norme pe căile de acces.

2 iunie 1994

Ai intrat în dulap, că te-ai întors în burta mamei, așa refuzai viața, cum mi-ai fi dat altfel banii, iar eu, țaran, cum că parcă dacă nu hrănesc anul ăsta copilul aș mai avea cui plăti taxă la anu', de nu te-ai pune pe spart, de-aia ți-am amintit reacția din India, că nu ți-am dat un leu, o rupie, să ieși munkfalici, când nu te reprimă nimeni o faci singură în numele meu, urechile înfundate, yoga pe fereastră rece, nopțile astea, nori și seră, poliții cenușii, de-aia chinezească pe vată, nu mai aud, nimic în ziare, banii se scot la opt jumate, când și intră lumea, vreo demonstrație, scot, n-a intrat mia, socot, la etaj, mai puțin ca la teve, te sun, nu-ți spun tot, curând Zugunu, din fundul Galbenei, nu vrea să mai audă de Chișinău, nici Țara nici radio de acolo, stă-n Cernica la dormitorul cerșetorilor-rugătorilor, bine că e vară, trecut de 40, nu ca tine, Vlad, sosisei, de 20, cu Vasilescu, tatăl, fie-sa n-ar fi venit la cărți și ceai pentru că-și internase mama la Fundeni cu pancreatită, îți demonstrez nivelul, emoția, repercusiunea, vine vorba de Zugunu și, da, la Motru-s apartamente goale, nu-n mină, la ziar poate lucra, că să-l ajutăm, altădată prea-i văzuse pe mai toți în kgb, a, trecuse Ionel Protopopescu după poze și programe pe care să le onoreze, n-a fost nici în țară, n-a văzut mănăstirile. Cuplul Ovidiu și Marcela Muntean, veseli, ne vedem după patru ani, tot râdeam de viață bună cum ne-o lăsam rea, Teo-i adusese ei ecusonul din India, valoros, că mâncase două zile pe el, o amărâtă de la catedră că i-aș fi spus că scapă de debitul cărților dacă merge cu mine, unde-i spun eu, că agentă, înțeleseseți voi, nici măcar în pat, Francesca se uita parcă ar fi auzit-o, a dat bani pe poză cu mine, nea Romică fatal, îl reținuse și pe Vasi, Postolache, femeia de la arhiva de filme, că l-a-ntâlnit pe Creangă, foarte amabil, m-apropie, or avea o pensionare, iar ea-și schimbă apartamentul pe unul în Vâlcea, copiii mari, băiatul pensionat, 48 ea, mai ai 5-7, aventura, n-am mai ajuns să-i dau cărțile lui Postolache președintelui indian, era prea-n verva subiectelor survenite, tac ziarele chitic, vorba lui Emil-Romulus quiet – în loc de quit, cât să se bucure britanicii, survenise pe borderou Sândica, nu mai am indo-eminescology, gata, trimisese, cărți pentru British Council, cupoane, pe liste plătite-n lei, la târg cu nea R – cum a luat ea o garsonieră pentru fiu-său, pe 4000 dolari, adică 6-5 milioane lei, nea R iar ce-a citit la standul Cipru, cea mai frumoasă insulă și Malta, du-te, Gheorghică-n Malta, să vedeți Creta, mă mut cu societatea, drum bun, nu mai chema moși, lasă-te persoană-personalitate, cum se și întâmplă, și nu numai în oraș, de ajuns mneata, ce să-ți mai asist anturajul din cafea, unde te trezești abuzând de securiste, că ridici prestigiul științific, cui îi trebuie, nu mi-am făcut nicio treabă, ce poezii să-ți scoți, ca un furt, cum îl acoperă, nici foi de societăți, ce memoria momentelor vieții tale, că altfel le uiți, mai bine deloc, decât oricum, decât să fie, mai contemplăm, lumea moare de foame, nu se găesc șireturi parfumate, ți-a rânjit, îi prii pe drumuri, să mai cheltuie și pe tramvai, lasă societățile ca asta pentru India, la soroc, pe etnologie, de la inaugurare, în '90, ți-am făcut la 20-30 sesiuni, gata, alte forme, ține-te de comisie, ai ajuns academician, că nu toți, c-au o broșură, mneata pe publicații, printre puțini care ai o operă, te înțelegi cu comuniștii cumsecade, doar ai fost și la recepția lui Iliescu, de acord că e criminal, dar mai ales anturajul, că s-o fi invitat singur al Indiei, chiar dacă, nu-l

scufunzi așa sub noroiul tău, sub Leotard și sinagogi, normal că nu e antisemitism în India dacă nu sunt evrei, doar mai marii presei, Abu, poeziei, Nissim, mă bate decembrie într-acolo, ce înțelegeri.

Ar fi amiaza iar nemainoroasă, urechile bumbăcite post-stress, stai să ne tragem sufletul, că mâine, că broșura, zvârlite și vreo 50 cărți de vizită în cărți, n-o să aibă bibliotecile noastre, asta e, zisesem că și în țară, lasă în lume, și la Constanța, de și-o fi plutit-o Zamfir, oricum nu mai sunt exemplare, urmează The Buddha, vedem și atunci, trebuie să găsim factura de la Consiliul European, tu crezi că i-au trimis dar îi folosește banca, i-o fi furat, să clarificăm, mă aflu sub șoc, că simți că te judec pe tine, să schimbăm vorba, așa și cu nea R plângându-și fiii din Florența și Frankfurt prin scumpetea de acolo, el ursește interlocutori, își clamează singurătatea pe la colțuri, parcă și egoismul i-ar fi slăbit, amestecă registrele comunicării de nevoie și ale academismului mimat mereu, femeia inspectoare de la Giurgiu ce-i ceruse să-și taie pletele, el că să-și taie comunisto-marxiștii și ei mustățile, parcă tot una cu verișoara mea de-a murit și i-am dat lucrurile încolo și încolo, chiar, 80.000 a costat înmormântarea, a, că și ăl mic al Săndicăi dacă nu se pricepe la reparat mașina, 5000 numai deplasarea reparaturii, păi mi-a cerut pe un tuns de câine zece mii, lui Zugunu-i dădusem 3000 și pateurile pe care mi le adusese Nana, și ei îi păruse a strigoi, o aud, a intrat, bună ziua, ce veselii la voi, ce mai faceți, bine, de-o fasole, don Paquale nu e, mai ai de-un leu, o iau și pe aia de zece, don Felice, ce faci, mă, ce-ai, urechile, ai urechi, auzi, tocmai că nu, soarele, păru-n ochi, guguștiucii, s-a dus aprilie, apoi mai, iunie s-o mai împăca, de ziceam decembrie în India, pe voi când v-o înfrigura, ce-o fi o fi, fata a cumpărat varză, e de potolit, oți fi luat voi și pâine, ce-l obturaseră pe Sharma, oare din cauza mea, pe prima în Curierul național c-am cerut să intervină pentru Ilașcu, fără tv, chestie de Emil, la o solicitare de genul ăsta nu-ți cunoști nici puțințele, nici încercările, la un om mare îi ceri ceva gen moksha, argumentasei, premergătorii cu el, fata a prins, bravo, la radio, și seara, cum că am oferit cartea președintelui și-ar fi fost programul meu, așa și la All India Radio, kuch bhole hindi, pe angrezi, bhole, emoții, arabescuri, incluziune verbală a suprapurelor atmo/sfere, printre dorobanți indieni de stampă pre și postmoghulă, pe nădușeli tot latinități aproape hispanice, Mendoza și ori hectare ori oceane, oricum metraje de nume, asta e care invidiază tinerii, iluzia vreunei ambiguități de-alde-astea, aia de la arhive nu poate fi niciodată decât acolo, nici nu se aude telefonul, vata mea, suburbia, Vasilescu-Vulcănescu își dispută și ei toate cele, picătura și asta a fost, de ce să ratezi o ocazie unică pe care ți-am intermediat-o chiar eu, cum te-aș mai asocia la întâlniri mai de rând, ne-am menaja și pe contemplație în de noi, mi-e dor de Găleşanu, nu că zici c-o ia razna, începusei că ți-a dat o cravată, mie cu dungi, matale cu flori, dacă e pe așa, mie trei, a tresărit iar, dacă o fi așa, mai multe mie, una cu steaguri, alta cu pizde, însă nu se mai poartă cravată, că el da, are 50 și 30 de papioane, o să-nceapă să le poarte, așa e, nu-i lași, iar ei nu te lasă-n pace – face Aluna, nu știu eu de la ai mei, oho, ăsta e mai egoist, că m-ar fi completat vicepreședinte în cutare dicționar, lasă, cine-o fi completat.

Pe stânga, invitațiile la fals și original, ăștia nu fac decât expoziții de pomeni și achiziții cum necum, deci kitsch cotidian, în imperiul dimineții, pe-al damnațiunii subexistențiale, cu ziar, ce fac românii, mă citez, din Barbizon/New York, citesc ziare și fumează, din fără bani și scumpiri se lasă mai nou de tutun, și mai și de ziare și de orice citit, rar să reziste să nu se uite la tv, cu conștiința adicțiunii la kitschul-simbol maxim național, televiziunea română, asociată cu subkitschuri revoluție-mineriade-alegeri-vizite

de lucru, presa naționalistă și cea de propagandă străină, cu mutilarea întregului și bucăților, poporului și foștilor oameni, fiecare cu povestirea lui, mai multe, ce isterie, ce boală, medicina kitsch, moartea kitsch, poate sun mâine la Timișoara, să-i povestesc lui Todoran, și protocolar și pe doruri pierdute, mai umplea o valiză, mai bine nu-i mai spun, s-o face ceva și văd ultimul film cu vizita lui Dayal, voi fi fost și eu semnalizat pe la răscruci, când nu mă lăsaseră să intru prin față în universitate, pornisem spre intrarea din spate, fusesem iar întors, prin față, seara nu se repetase, la lac, dar a doua zi dispărușem în propriile urechi, udă-ți florile, ce faci, tată, nu ai plăcere, mă exprim prea savant, companie, cam country, pe voi vă am, mă făcusei bețiv și curvar, că am și bani, făcusem, a, în cap, la filme, pe apucate, cât că o iau prin județe, m-or fi auzit unul și altul, și-or fi dus vorba, Ieremia c-ar fi mai vechi decât Cuciuc, cât că, îl cunoaște, ăla merită statuie, unde-o pune Emil bustul lui Gandhi, să recompun azi-mâine din conversația Sharma, mi-aduci ness cald și ceai rece de la el, când mă conversa fie-ta, i se plictisise fosta profesoară de engleză și directoare, vrea să se apuce de scenarii, o să-i copieze unul, și-a făcut băiatul adevărat rocker, cântă într-o formație, termină facultatea, face armata, mai bine încă o facultate, să poată cânta, mai bine ca student, decât să cânte după servicii, poate nu vine la bibliotecă, îmi trebuie engleză, dacă zici că s-a plictisit, tată, ce fac cu cărțile de la președinte, unde le duc, ne mai uităm prin ele, cum mă spăl eu pe cap cu urechile astea, convalescența se va lăsa cu euforie, mi-ați da și mie o bere de banii ăia, puțini oameni și cum să te înțelegi printre atâția oameni-kitsch, asta o fi și explicația partidelor-raselor-revoluțiilor-megaloeltismopopulismelor, penumbra salvatoare a rugăciunii în muțenie-paralizie-moarte, protestul tot kitsch al morților, cu ce-ar fi mai de iertat, americanca, ba cernăuțeanca, pe propriu-mi cult-cord ne pomenim vorbind, niciodată atât de familie, mai mult India, măcar și lui Aurică, îl făcusem din învățământ politică, el că nimeni nu se ocupă de fond, a, Le monde de l'education, cu specialiști, ziariștii la poantă, băiatul lui tot la politehnică, de mă-ntrebase de fată, bine, cât din viață moarte și moartea nicio viață, rară amintire de mamă, că viața ar fi o demonstrație a tinereții părinților, plânsul – râsul kitsch, amenințarea – asasinarea kitsch, păi ce era ieri în curți și pe trasee, la intrări și pe trecători, oricând cu turnesolul mulțimilor în picaj și decembrie-kitschul ne picură clipă de clipă, glob de globulă, amnezia-agresiunea, plictisul-apărarea, inteligența-repetiția, fundătura-disperarea, slăvite pizzerii și marinari, complet strivită tratariseala și plecarea din curte, peștii s-au asfixiat datorită suprapopulării, în special cu specii care nu consumă alge, pescarii nu agreează fitofagul pentru că nu vine la undiță.

3.6.94

Leul la yoga sperie câinele, îi dau frunte motanului, la sfârșit, câinele se ferește de nas. Pe drum, pe ziare – nimic. Fata copia. Avocatul cu patru neveste din tată cu șapte, pe rând, mort, procese frățești, șah și țuică, numai un nebun poate juca șah, pe albul din dreapta, tură, Târgoviște, nonviolenta, mai nou, acum 28 de ani mă însuram la sfat, ploua, am sunat-o, cu fata, pe Plata, a felicitare, amintire, niciodată nu ne serbăm, lumea aștepta azi leafa, nimic, bugetu-n parlament, nu și la birocrati, la lume, ministerul ar fi alt capitol, de-a luat, Baltă e la prima leafă, și aia neluată, să mai laude bugetații, i-am dat poza lui nea R : cine-i ăsta, păi dumneavoastră, jenat, unde-și puse ochelarii a cita din mitologie, altfel vorbind orb, 82, sunase Puși, ca președinte, deja, să mă felicite pentru președintele Indiei, nu crezuse.

Șahul cu Bocu, nici pe bătute, nici pe luate – chiar nu știu câte partide-mi luă, Nana-și copia, nu se intra, Puși sunase, Jiroș și Preoteasa că de ce nu luăm leafa, Drăguț de la minister că nu e gata bugetul, chiar trecut prin parlament, Constituția zice că se merge ca anul trecut, dar s-ar fi depășit, ăsta avea și țuică de Tîrgoviște, ce e așa liniște, zice Nana. Avocatul numără șapte ale lui taică-său cu patru ale lui unsprezece neveste, patru rânduri de frați, doi băieți și două fete, una la Viena, el e ăl mai mare, se crede bun penalist, apoi divorțuri și paternități, mai mare e satisfacția când câștigă un proces în care nu are dreptate, înainte de a veni el citisem Atharva sângelui de Sandu Stelian, recomandat de Amita Bhose și Emil Botta, auzise și Nana, până sosiseră ziarele și avocatul, ce contemplativitate prozodică – hoelderliniană? - deci debutează la 50 ani, cu diamantină sfială, jubilent ermetic, pe teme filosofal-egolate, mai bine că s-a publicat singur, i s-ar fi părut oricum a-l fi brutalizat careva, treacă erorile tipografice, de i-ar fi scandalizând euforia, ieșeam ieri, când sosise, dă-o, nu, s-a dus sus să-mi scrie dedicație și a lăsat-o la Cora, ea se operează miercuri la Bogdan Marinescu, vine amicul ei ungur de la Târgu-Mureș, Bogdan e mâna a doua, nodul, are 2 cm, e incipient, numai când l-or scoate or ști, i-a spus Alunei și lui Gabi, care a calmat-o și cu Doamne-Doamne, maică-sa nu știe, va fi vorba de un control, împrumuta careva carte, i-am scris un rând Mayei și am datat, 3 iunie, a, azi m-am căsătorit, acum 28 de ani, sun pe Plata, nimic, când sosise fata o găsim, o felicită ea prima, când m-am întors i-am citit edictul lui Ursachi contra lui Iliescu drept cadou de ziua noastră, am urechile înfundate, visez portocale hinduse, nu-mi iese din cap incognito-ul în orice caz suspect pe care l-a brodat securitatea lui Nelu peste vizita lui Dayal, cât că l-o fi ținut pe el în aeroport acum 3-4 ani, venea din China, cât ar fi de sclerozat în alianțele sclerozate de decenii, cât ar presa, europeniștii, evreii, țigani, polițiile, mafia, new-age-ul, cum o întorci, parcă ar fi un triș anulând alixândrii și bunul simț al uneia, amândouă din culturile de întâlnit, ca și cum Shanker voia încă de pușcăriași, iar Ion se obseda de Emil și ai lui, pe-o ruptură patologizată ucigaș, a gigantiza rămasul de recuperat, abia primase ceaiul și nu mai zisesem chaturanja, de-o fi având plăcerea, uitai azi și de factura de la Consiliul European, ce weekend neaservit, m-oi uita la filme, voi boli după urechi, prin somnul motanului păstrător al primelor liane, mai toate personajele de zilele astea, altfel, lunile, anii ăștia, primare, de obârșie cu munți – ce smuls am fost din marea rece, oricine ai fi mai mult ai de ajutat decât să te ajute cineva, peste inspirații și bunătate, pe albia mistic mântuitoare de împărțășanii sfinținde, când nu te mai cutremură, nici urechile nu-ți mai țiuie, citesc poezii de doi-trei ani cu fericirea libertății lor ermetice, plătesc cu ultima libertate românească lansată a extravagantei, mai nimeni n-ar expune cuminenii, poate bătrânii epigramiști și prozodieri de-a surzii, mai des ieșiți ca ieri din pușcării, ca iar, și mai câți cu gândire neconvențională, nu nebuni, dar nebunii, nebunele, cât fân ne întorc la ce memorii, mă văd bătrân de-al anchilozei casnice, a sat pierdut, a, voi lucra kitsch pe ce-ntâlnesc, să-mi programez și vis, intelect, audio-video, politică, mi-aș căuta de visul vinei, la Creangă, pe-atunci, o copie văzută doi ani începând din doi iunie, azi, trei, mă însurasem, când ne-am și despărțit, adio singur manuscris, de-oi scormoni, mi-aduc aminte prima pagină, din trei, lipsă, citeam că citea cu glas tare, am redebitat abecedarul la liceul Cantemir și-n trei emisiuni de radio, cu copii, netulburat de concurența facsimilată și copertată de Bălașa, drăgășenean, și filmată alecsandrinist pe la o fântână din Basarabia, prin miez de '90, mi-ai băut cafeaua, boia cu ceapă, da, am spălat vasele, scrie pe-o foaie ce-ai, păi, iar, kitsch – România (Phare, Rep Moldova – stat kitsch, demokitsch represiv, kitsch-putsch, kitsch-revoluție, kitsch –

Europa în genunchi/pe burtă, kitsch – America – diaspora), Eminescu (iconografie, parafrazăre caracudească, iubire-mormânt-fără-cruce, doina cu variante), Țepeș (Dracula, Ceaușescu, Iliescu), toate astea de ipsos, florile de plastic (mi-arătasei lacrima maicii domnului, scuturi-sfeșnice, minuni pe-un biet-piet lujer), cum nu bea motanul după câine, mai bine niroase sticla de apă, da' nici ăla nu-i mănâncă mâncarea rece, nehotărârea teiului mare de a înflori, nicio rutină, numai necesitate, fie și academică – pare hotărât s-o ducă mult, în pofida celor ce-l făcură cacademician, că s-o curăța, cum îi scoteau și de la pușcărie, să nu moară acolo, s-o ducă și să-l duc, uneori fără chef, Druță din Chișinău, c-a fost la Paris și că-mi remulțumește c-a putut face întrebarea despre bibliotecă.

4.6.94

ziare de o mie de lei – spre kitsch, cu visare – și la trezire, pana roșcată în căciula neagră, pe straturi de incinte amintitoare, cum îmi venise rândul, mi se ștersese schema mentală, nici limba nu se deznoda, parcă Șora, din fundul aulei, or fi analizat mijloacele cu durerea, de-am putut zice durerea, gândindu-mă și la dr. Sandu, apoi voi fi mușcat doar gura amiezei, sexy zap, câte non-spații pe la Iași, cu etaje, biblii, duble cete, tunsul scurt, nu reauzeam ale noastre, mai mult femei, am zis să vorbească numai ele, că sunt mai îndreptățite ceva, a reînceput vorbitoarea, tunsul și mai tare, domnu', da' eu negociez, replicase, drept care adunarea noastră a ieșit, etaje-n jos, uitasem ceva, urcă nu știu unde, sesiuni pe după treziri, îndesate torențial, cum e cu moartea în somn, cum ți-o primești și “știi”, pe ce preț, cu ce simțire, abia gândul și vitalitățile-și dau în petec până la aneantizare și a semivisărilor, altfel mai toată ziua, oricât de însorită, pe-afară, pe-atât de ațipitoare demultului, ce trebuia să moară soldatul de sub tabul de după zborul lui Dayal, cât să morbidizeze o benignitate afișată, tabu-ul pus de gazde s-a lăsat și cu un tab ucigaș de tânăr, ca-n meditație, ca-n refuz de a rămâne viu, plecat cu moarte.

Iunie-iulie 1994

Barbara Bradford – Remember. Mi-am scris paper-ul. N-am găsit factura de la Consiliul Europei & Creangă. Mi s-a dus dorul de șale, nici nu m-am mai tolănit – știa el Calinic. Îmi pare bine de versuri. Am recitat și din Eminescu. A și plouat pe teiul înflorit. Ziua iar s-a dus. Și miezul nopții. Păcat de nerăbdare – încotro? Ce-aș mai scrie la romane cu timp și răbdare – că tutunul l-am lăsat. De vedem filme-n prostie. S-a rablagit tibu-ul. Două zile fără asanas, ravagii claustrările visate.

Eminescu Irofte – dr. din Galați 52 la care s-a operat P. Diaconu de apendicită. Până tastează Ancuța Dumnezeu și om și Antropomorfism, strofe, poate scoate și Ortansa o definiție a kitsch-ului chiar de pe nemțește. Bibliografia ar fi inutilă. Trebuie luat totul de la capăt. Prezenta contribuție se vrea un obiect, o comunicare-kitsch, din solidaritate cu...? Îmi scrie Claire, cred, de la Pentland, a primit scrisoarea mea din 17 mai, spunând de președintele Indiei. I herby return your manuscript. Trist? Nicum. Am vorbit cu Drăguț, apoi cu directoarea Tudor, da, dom' profesor, de când cu India, o fi văzut și prin ziare, că Petre Roman, directorul de la Tracologie, n-a primit de luni banii de lefuri pentru institut.

Cu S.D. Sharma, Lac 1, marți 1 iunie, 17.30-19. Prezentarea romanului The Buddha. Recipientarul a elogiât pe lord Buddha. Eminescu în sanscrită – Luceafărul și Jayadeva în românește – Gitagovinda au fost oferite. Dr. Sharma a evocat frumusețea

baletului inspirat de poem și muzică, multe spectacole, cum a adus cu Excelența Sa casete; cândva, am replicat noi, și românii vor dansa, vor face balet după Gitagovinda. Am fost poftiți, cei cinci, plus doi ambasadori, în fotolii. Fata de la Agra ar fi trebuit să se exprime în hindi, măcar namaskar, nimic, doar ji,ji, la declanșatul discurs în hindi, colocvial și elencios, al amfitrionului, abia că să vină profesor nu numai de lingvistică, dar și de literatură. Despre lingvistică, dintru început, se înregistrase absența rectorului de la Timișoara, acolo a început... spusese președintele Indiei, da, revoluția, n-am găsit alt cuvânt, a luat avionul acasă, dar știu ce voia să vă spună, universitatea lui e a patra din țară, după București, Iași, Cluj, este umanistă, deci și prima, au fost (re)introduse cursuri de diplomă în greacă și latină, dar adevărata bază a studiilor clasice e sanscrita, deci vă roagă să sprijiniți venirea unui tânăr, singur, căruia i se va oferi o garsonieră, hrană, ca și gratis, la cantină, salariu, tânăr a zis, da. Cât despre literatură, eu am predat în ultimii ani kavya și alamkara, a repetat subiectele, și dr. Becescu cunoaște interesul nostru pentru Abhinavagupta, filosofii au pregătit lucrări de licență despre Sankaracharya, eu sunt cu literații, brahman-atman, mitul șarpelui, al cui? al șarpelui, a, da, upanișadele renunțării, dl. Bercea a tradus cele mai vechi upanishade (s-a dus și i le-a dat, spunându-i la ureche dacă ursește ceva), președintele Shankar a vorbit despre Vedas, Gita, cărți și casete, mult despre Tirukural (tamil, am zis, tamil, a răspuns) ce s-ar întâlni cu metrul doha din hindi, bogăția epicului tamil, vechi de două mii de ani, apoi urdu (Ghalib, Ghalib, el – cel cu astrahan, Maulana Azad, alții), povestiri scurte despre Zakar Hussein, istoria universității Jamia Milia Islamia. Aici avem un filosof și un antropolog (se roșise, îmi făcuse semne să vorbească, adevărat că planul din curte, după percheziție și trecerea soldaților ceremoniali, ambasadorul Tripathi îmi spusese că mă introduce pe mine la președinte, iar eu să-i introduc pe ceilalți, zis și făcut, dar cu el erau doi miniștri și spre douăzeci de parlamentari, numai tăcere și ținută, am schimbat mai apoi cărți de vizită), iar nea Romică a luat-o fix cu natural law, omul nostru (Dayal) e jurist, s-a referit la mulțimea de comunități, cu legile și obiceiurile lor, nimic impus, doar când vin împotriva unor lucruri de bază, la adivasis, în Madhya Pradesh o combinație etnică, evreii au venit înainte de Christos, nu există antisemitism în India, arabii au plutit pe mări în secolele 7-8 până-n Tamil-Nadu și Karnataka. A vorbit și despre castele paria. Nea R. s-a interesat de studii indo-europene și euro-indiene (era roșu, președintele Shanker îl întrebese retoric, ați fost la un congres?) da, la al zecelea ICAES, de antropologie și etnologie, în '78, anul acesta în decembrie se ține al treilea congres mondial de arheologie în India, fratele celuilalt, sau sora, preferase președintele științele congreselor. Enric reiterase necesitatea unui departament de indologie în universitatea bucureșteană (vizaviul meu, mi-a dat cartea, îmi sugerase că universitatea din Sofia are – de acolo veneau) – dar deja trecusem la masă, cinci plus doi, de-o parte, triplu de partea omului mare, în haine deschise, galben închis, 76, cu ochii vioi, locvace, stimulator, de câte ori cita din Vedas, dumneata știi sanscrită, la o considerație literară, am exclamat wa-wa și, în fine, toată compania indiană a râs, ai fost la vreo mushaira, da, la Talkatora. Harta ceaiului indian s-a trasat cu ceaiul în față trecând prin cel verde și exuberând Darjeeling din care și beam. Am introdus și subiectul piper, de se plătea, și-n Alexandria, greutatea în aur, vapoare-ntregi de condimente din India străbat și acum Marea Neagră, vizualizează dr. SDS / Shanker Dayal Sharma. Becescu o făcuse a cincea pe cea din Timișoara, poate prima, se retrănșase cancelarul universităților indiene (SDS). Subiect preferat, pe moment, despre secularism (ca toleranță) religios, cum a vorbit la Shantiniketan despre ethosul indian, ca al treilea

președinte – respectul pentru toate religiile, cu citate din Vivekananda și evocarea conferinței mondiale de la Chicago, acum 102 ani. Încă o dată, democrație în afacerile internaționale, pe temeuri brahmanice, din Gita, o sloka despre unicitate, advaitam, adevărul real, unitatea în diversitate, armonia nu numai muzicală, conceptul de infinit și de shunya, ahimsa, shantipath, awareness, Shankaracharya, numele diferă, Dumnezeu e unul, și-n Islam, Gandhi, dincolo de un singur -ism, cum e România, frumoasă. (Am transcris pagina a patra, ultima, a cuvintelor-cheie notate în timpul discuției cu președintele SDS – de la Shantiniketan -, mai înainte a fost vorba despre următoarele). Literatura indiană antică este compatibilă cu înțeleșurile matematice. Știința, filosofia și poezia merg împreună. I-a sloka din Rig Veda. Churning ocean, mitul otrăvii înghițite de Shiva și rămase-n gât, tratatele de medicină himalaiană sunt în versuri, un prieten, Vasir, medic, firește alopăt, în inimă și sida, Vasir se exprimă în versuri și el. Vechiul – mai ales Vedele și Upanishadele – absoarbe curiozitatea tinerilor, am spus, în timp ce rămân izolați de India modernă, vechi și nou tot una, bănuisem răspunsul rigvedic, adevărul nobil, metoda recitării în sanscrită (continuitate întru alamkara) – cea mai veche din lume, democrație parlamentară de aplicare universală. Într-o conferință pe care am ținut-o la Shantiniketan (vezi).

Bordaș și-a adus lucrarea despre Shankaracharya – individuație și realitate în advaita vedanta, i-am pescuit un agramatism și să crape, vorbesc cum ți-aș fi tată, ă, că până acum cu taică-său ieșea prăpăd. Mi-ai făcut o mare bucurie și nu vreau să ți-o arăt. C-ar fi scris lucrarea-n două săptămâni (se mirase de Soare c-o dovedise pe-a lui , mai pătimașă, într-o lună jumate). La România e frumoasă, un firetat, cu o listă-n mână, d-ra Ileana, murmur, președintele Indiei face daruri, am ocolit masa în lung, două jumătăți, cu înghesuială, cărți proprii, ceai, tirukural, mie, o cravat de mătase, la fel celorlalți, Constituția Indiei – constituția lumii – întârzierea lefii, cât să n-ai ce mânca, telefona, prostitua (după o vârstă, plătești tu) – abia am întrerupt de citit interviul în Normandia al regelui și răspunsul (neplătit – publicitate gratuită, așa ni se-ntâmplă cum deschidem gura, tocmai din cauza asta ni se închide cu avalanșa provocată gratis) alianței evanghelice, ironic, arogant, cinic, lui Ghibu, criza crescuse, Nansi nu mai putea cere împrumut la Gospodaru, dacă eram la zece săream, se internase el, cu fibrilații, am aruncat sumă mare, s-a strepezit, violat, a trimis-o pe nevastă-sa să-i aducă, ea a numărat și i-a dat Platei să numere, cât noi făceam confidențe cardiace, mă fibrilasem un pic și eu, sunase Ciofu , că s-a epuizat tirajul numărului de aur, era curios de întâlnirea cu al Indiei (Ana Rus, că mi-a văzut nasul, cu același), am zis și de testele Nanei, să-și noteze rezultatele și vedem când or sta de vorbă, trece mâine pe la trei, că dacă ar fi fost el ar fi consolat-o pe Cora cu operația ei de mâine-poimâine, dă-mi foarfeca aia cu care-ți belei unghiile, retrage cuvântul, îmi belesc o pieleță, poți s-o iei, să-ți beleşti și altceva, tot ea, fata xeroxase un scenariu-două pentru profesoara de engleză de când era școlăriță, aia a sunat-o, asta auzise că am împrumutat, am examen la balet și o să-mi cumpăr o ciocolată mare, să prind forță, a, că să mă fi gândit, iar nezicând nimic, nu se prinsese, ce te mai olecăiai fie-meo, că ai gafat lăsând-o să creadă că pretindeai, în schimb, ciocolată, asta era mintea ei, nu te mai zdrobi așa, ai treburi mai serioase, așa sunt eu, face ea, deh, floarea cu eflorescențe de 25/23/19 eflorescențe, înlăcimate uneori, ferestruie cu mireasma – spui că nu cadaverică – zidurile, te primesc în pat, citisem Cațavencu tot, măcar, dormisem fără conștiință – nopțile din urmă tot rashtrapatiene, cu entități pe același rol, în hieratice poze, cam desființatoare, păcat că am uitat de eleva Celia-Safta-

Onelilla, nu numai ramolire, ploaie, grilajul porții bisericii Colțea, cu pridvorul măgărit de lumânărare, ca peste tot, mai devreme în Șuțu, sala plină, nea Romulus s-a dus la cafea, apoi Petrică, Sandu picată din lume, uneori grobiană, făcuse Cezara (a murit Traian, după ce i se sinucisese băiatul, Mușata e de două luni cu stângu-n gips, fără să fi călcat, mama la 82 cardiacă la pat, Bucovina voastră am văzut-o, Suceava Cernăuți, Filipciuc), Opriș cum că lăcomia ne-ar fi nemăsurată și alte moralizări, Cândea oltenește – restaurată de Volkswagon, vă dați seama, ce reclamă, nea R., teorie, - conceptele sub-dicționar, dar lume multă, ai vorbit foarte frumos, vreau o copie, adresarea către rashtrapatiiji, mi-am adus eu aminte, tot mai târziu, ce vremuri înspăimântătoare, fata e pe-a tinereții, de nu s-ar ticăi de degradările noastre, soartă amărâtă, căinează Plata, după ce se terminase sesiunea de dimineață, o fată cărunță, de la academie, zicea că pentru presă ar vrea precizări despre ce spusese, că i-a plăcut, că mă felicită, am o copie, necorectată, grijă, părea impresionată.

Emil a citit laudatio, 300, Coridaleu, apud Noica, non-Văcărești, Indore, hindi de un secol, Eugen, tot românește – fondul indo-european al culturii universale, raționalismul grec vs. contemplația indiană, gymnosofiștii/brahmanii, drumul Indiei, cu basme, primul model – cel al literaturii indiene – îl monumentalizează Eminescu, Orientul (Filipciuc e de părere că n-a venit la București la întrunire), propria operă, întoarcerea spre India în faza contemporană, regăsirea tradiției folclorice, Mircea Eliade, sacru și profan, valorile centrale ale culturii, DLG, doctrinele orientale, contemplația superioară acțiunii, modelul oriental, înțelepciunea blajinilor. Președintele a numit rectorul, Emil Constantinescu, prorectorii, Adrian Nicolescu, Ruse, Dana Marinescu, ..., dr. George Anca (pronunțat cel mai aproape), deeply honoured, capitala României, dharma, the goal of one world, human heritage, 6000 years, intuiție, Veda, togetherness; walk together, aspiration, cooperation, angels, common hero, law and truth are one, universality of truth for the common good of all, Hitopadesha.

Nu m-aș mai vedea cu nimeni, biofeedback, percepție subliminală, eat popcorn / drink coke, praguri, psihodinamică, teoria detecției semnalelor (I.Ciofu). Lacedemonia, L = 50, C = 100, D = 500. Dezmăț sinestezic. Roșculeț, bărbat ideal – nicio femeie nu i-ar fi zis altfel, nici dușmanii. Copiasem un mss despre Dumitru Liben, pentru Petre Diaconu. Cum lucrează securitatea să seducă personalități din diaspora. Așa, Ionescu al lui nea R. îl întâlnește întâmplător tocmai pe Vatra Luminoasă și-i oferă pe loc cazare în Mexico și transport pe Delta. Rădoi vrea membru IAME, cu adevărință, că știe ce-am făcut, a fost la cursurile lui Călinescu, a citit Eminescu și vrea să aibă hârtiile lui, a citit The Budha și vrea să-mi spună unele lucruri, dacă e el Rodai. Shankara despre pericolul de a pierde adevărul în favoarea exactității, avidya namarupa isvara vivarta, cuvinte-cheie apud Bordaș.

Puși, a citit evenimentul săptămânii, Mircea Gregorian despre candidatura lui, dacă mai văd vreun președinte să-l duc și la el, să vorbesc cu Emil să-i dea dhc, că-l primește, că nu fac mișto, să fiu mândru, nu-mi dau seama că vorbesc cu un viitor președinte, candidează pentru a pregăti pe altul, regele nu, că vrea să fie el președinte, hai că mai am multe telefoane, să trăiți. Mă visasem ras în cap. Am rătăcit notele rashtrapatiene. Tinerii își află un scut în vagul verbiaj (înșirare de termeni, ante-sintaxă) sanscrit spre a aduce din vest accepții – stranii aducțiuni care închid și nu s-or redeschide decât, poate tot prin ei, când ordonările pe de-a gata, exterioare, se vor fi interiorizat

creator îndeajuns, dedublate de proprii tâșniri și meditații pe aceleași imuabilități, a la Salg – iar atunci încă va fi tragică deosebirea, cum că noi îngenunchiem în fața mediocrilor studiosi de oriunde, la ei ori venitori, lăsându-ne disprețuiți și ignorați de aceiași. Bordaș a discutat în multe rânduri, de doi ani, cu mine – păcat că n-a venit și la cursuri, de încrezut. Sergiu a murit gândind, un an, la Brahma-Maya (ai zis, mare puțoisim?) Pe-ale mele nu le știe, n-ar pricepe, ca antifilolog. Eu nu-i învrăjbisem pe filologi și filosofi, observasem doar dubla proveniență, flatat că mă cultivă și unii și alții, nederanjat de filosofoala filologilor mei. De unde o superficialitate snobă, mântuită de dedesubturi acoperite, înfrumusețată de ambiție aductivă, de ritm rostitor, ca o transă nemaităcere, mărturie dinspre scriși guru mai ales în Viena și Paris, că de. Dacă el Claudiu și sărise numai în upanișadele-renunțare, că l-aș fi învățat să gândească liber, adică părăsitor, cam periculos, a nu duce nimic cu tine și a aduce, astfel, ce frecasei în urmă cu jene aberante, de comparații, cine știe, cât eu mersesem pe mari upanishade, pe invocațiile de la toate, inclusiv ale renunțării, cât, aducând și eu, normal, alamkara, cultificasem mai marii, amicii și dușmanii părintești, ce întâlniri mai frumoase, măcar și-n Paris, putuseră ei avea decât, vorba aia, cu ei însșiși – răsfețe-se în părerea de altceva, cu dar înapoi, de îmbogățire, chiar, iar clubul ni s-o ascunde tolerant în codurile altora, de-ar recidiva să se poată cita măcar pe sine (astfel trădându-și savant și spre toți învățătorii), pentru că oricât și-ar face mintea vocală pe surse, contra (ne)plimbării fontemblonde, pe-acasă încă și-or număra băieții avortați de necunoscute indigene, că tot primează teoria că sexul copilului e al celui tare, în locul opusei, că supraviețuirea mai disperată a unuia dintre sexe determină progenitura – să fiți sănătoși, băieți, și după tată, și după mamă. Chiar lui Ciofu îi plăcuse cum sună – individuație și realitate – și făcuse dubla teorie a euforiei la prima reușită, el zisese victorie, ăsta se bobise, ce va scădea progresiv cu celelalte, se gândea la el, cu numărul de aur, aluzionat ca din întâmplare, oricum, acolo, în număr, ar fi măsurat, a la Sisif, tot mai împuținat chin prin repetarea efortului de a sui piatra rostogolită, și de ce m-ar fi interesat pe mine comunicarea subliminală, altfel, d-aia, prin gloată, cu Ileana Mălăncioiu lângă mine, abia salutându-ne. Adevărat, filosofule, n-am aflat nimic nou, dar mi-a plăcut să reaud ce, știind, parcă știe toată lumea, însă nu prea sigur, nu prea clar, plus tinerețea năpraznică și în cumițenie, o revedere esențializată, învinsă fie, cum voi porniți întăriți de ideile mari repectsate, din surse la zi, deodată empatici, decomplexați, ba mirosindu-vă înapoi, uită-te și la umbrosul de Cristi prin Calcutta, români puțini, numărați și-n guverne.

Într-o casă, pe o vale, curte mare, trei fete mari, mamă vitregă, una sora noastră, a luat-o mama în altă cameră, ce-o fi trăgând-o de păr, altă soră și mai mare, nu, acum au crescut, e alt basm, tată mort, bătrânelul de prin poartă, nici în vorbă, noul ei soț, se împăcaseră, Vasile însuși se disimulase pe urmă, la drum, ne căram mâncarea, a Lui Vasile și-o mai împărțea, pe cerute sau nu, avea un bagaj atomic, i-am și zis, tu preferi împachetare beton, nu lași prea liberă nici mâncarea, mi-a răspuns a la el, după 21 de ani, cu un discurs, că, da, nu lași niciun lucru, cum ar veni, neorășenizat, ca la Strehaia, făcuse viu, iar eu îl revedeam pe trezie, noaptea din morgă, dar și când fugise, cum ți-ai permis, să văd și eu ce fete mai sunt prin orașul ăsta. Adevărul dramei abia încinge tărăța și îndeapărtează, cu tragedia, catharsisul. Vedete modelate pe halucinogenia politicianistă, pe retorică puterist-populiciste – și cine știe, totuși, dacă însetații de afirmare morganatică și prin morgi nu vor fi împingând cadavrele la înviere – de nu și-ar greși trupurile și misia prea-prea. În Ora, din 7 iunie, articol semnat de Carme Sterian și Alda Zaira.

*Președintele Republicii India
Doctor Honoris Causa
al Universității București*

Ieri, în sala Senatului Universității București a avut loc ceremonia decernării titlului de Doctor Honoris Causa, Excelenței Sale Dr. Shanker Dayal Sharma, președintele Republicii India. În apologia tradițională, prof. dr. Emil Constantinescu, rectorul Universității, a elogiât viața și opera înaltului oaspete. Au rostit alocuțiuni prof.dr.Eugen Todoran, rectorul Universității din Timișoara, și dr. George Anca, copreședinte al Societății Culturale Româno-Indiene.

Eminent jurist, filolog și literat, dr. Shanker Dayal Sharma a fost rector al Univerității din Hyderabad și cancelar a 22 universități din India. Totodată, Excelența Sa a fost profesor de drept la universitățile Cambridge și Harvard. Înmânarea diplomei s-a făcut în acordurile solemne ale imnului universitar “Gaudeamus Igitur” (Aurel Ghimpu, Libertatea, 2/6/'94, p.3)

Eminescu, personaj de roman

Între publicațiile Academiei Internaționale Mihai Eminescu a apărut, în India, romanul epistolar “Buddha. Scrisori biddhice către Eminescu”, de George Anca. Afirmăția poetului - “Eu sunt buddhist, fiind nu simplu creștin, ci creștin la puterea a zecea” - este, în romanul respectiv, confirmată de peste o sută de corespondenți-personaje din India, S.U.A., Noua Zeelandă, Elveția, între deziluzia vieții și iluminarea prin poezie și gândire.

Salvând scriitorii contemporani nu numai de amenințările dictatorilor și ambasadurilor, Mihai Eminescu este înțeles ca un poet viu al lumii de către Vinod, principalul corespondent, întretesându-și viața sa indiană cu aceea a poetului și a celor ce i-au urmat. Evenimentele se schimbă ca spre un sfârșit de upanishadă asumată: “Suntem unul în celălalt și totul e OM”. (A. Bucurescu, România liberă, 16 iunie '94), p.2)

MIRA PAX

Mele

Mele/Mira/1978. Tu continueras d'etre la (Eugene Ionesco) - la poesie qui ne sert a rien se revele utile et secourable (E. M. Cioran) - neste grao de cafe en contro Mira pensando no Brasil (Carlos Drumond de Andrade) - Santa Rita de Cascia/Attirait Mira plus que tous les bouquins (Jean Charlot) - o vioară oarbă/deasupra oceanelor (Alexandru Lungu) - poveștile tale/ din Râmnicul Vâlcea (N. Petra) - porți cu tine Oltul în Hawaii (George Ciorănescu) - Mira Unica (E. L. Costello Branco) - les eclats de ton rire / qui cachait tes angoisses (Ionel Jianu) - la sacrificada de / todos les tiempos (Santa Cruz de la Sierra) – Mira Simian / y Romania (Umberto Barbera Flores) – where Adonais never dies (Yao Shen) – nous n'arrivons pas au port (Jean Orizet) – un sueno de Rumania (E. Grannet) – Mira ha muerto en el lehamo paisaje de Hawaii (Renato Ozores) – Brașov și Râmnic (Ștefan Baciu) – tes mots sont invaincus (Rene Tavernier) – el nino del poema (Josefina Pla) – Fille inspiree de Hawaii, / Du Bresil et de Roumanie (Paul Vernon) – la

surrealista nube (Matias Montes Huidobro) – scria încă de copil, dintr-un instinct premonitoriu (N. Carandino) – Țesătoarele cerești / în urzeli nemărginite / învelesc ce nu mai ești (Horia Stamatou) – cucoană frumoasă (Edgar C. Knowlton) – sunt sigur, o voi reîntâlni (Ion D. Sârbu) – Prevăd un timp când grupuri de oameni se vor duce în pelerinaj pe insula Oahu ca să depună peste mormântul înstrăinat buchete de imortele culese de prin grădinile caselor românești (Pericle Martinescu).

Firmă de morți

Firme dă morți, mă, de la izmană pân' la pălărie, coșciuguri bune, la rafturi, cu haine. A luat toate viciurile lui Tibică. Măi părinte, îți spui ca la copilu' mieu ăl mic, păcat dă pruncu' ăla, care ăla suferă în viață. Ce rău e ca să se bage un părinte la copil.

Să nu cumva să mă plângeți, mor fericită că am copii buni. Și revin de unde plecai, amărâtă a ajuns, de ne-a luat tata borcanul de untură, păi ce faci, mă, mănânc pe pâine, ne-a luat toată pastrama. Tu erai cu oile, eu cu vacile. Fugeam cum e căpiata, nălucă, ăsta așa stătea, fugi mă, și poc una peste bot, sânge din nas, iar îl bătuși, fă, nu mă prindeau.

O fi ea țărăncă, da' e deșteaptă. A venit și a omorât-o de bătaie. A zăcut în grădină, trei zile. Marioară, mămica e moartă. Au pus-o pe scară, să respire. Taica și Costică au adus medicul, hai cu ea în spital, că nu e de noi. Aveam 11 ani. S-au dus la Sibiu. Era acolo o fată cu păr lung, mama, de gâtul lui taica, să n-o lase acolo, că nu e nebună.

20 de zile adormită.

Vițelul

Înseamnă că s-a omorât. După externare. Nu știm încotro a luat-o. Taica îi făcu pomană. Pomenire la toate bisericile. Visează că vine Ilie Șendroi. Lasă-mă să stau și eu într-un colț. Am și eu fata asta – nu mamă, nu tată, nu frate, am nepoata asta, poate vine și ea. Mitroi, lasă-mă, e casă mare. Nu e Ilie, e dracu'.

Nu mă lași, da' și eu îți omor vițelul' în vacă și-ntr-o săptămână vine fie-ta de la Târnăveni. S-a sculat, ne-a trezit: Veta nu e moartă. Am tălălăit de la 12 la 5 dimineața. Se duce taica la grajd, vițelul mort. Vițica aia mai avea două luni de a fata. A îngropat-o. Dădea sfeștăni, o săptămână, trei. Și a venit mama. De ce n-ai scris, n-am putut, nu înțelegi c-au făcut ele farmece, s-au pus pe fata aia.

Bătaie, să-l ia pe tata. Nu l-a vrut. Au vrut-o trei băieți. Numai jigare îi zicea lu' tata. N-a putut să vină până n-a omorât ceva. Ai tachinat-o pe mașteră, iar ea c-așa e tinerețile, nu știi ce, reverendă, referentă, intră tata pe ușă, un bărbat ca ăsta mi-ar place mie, s-au filat, s-au văzut. Că el a avut o toantă. Dar știi ce m-a ars toanta, un talent de a povesti.

Mama nu l-a blestemat. Tot nu-l întorcea cu sila. Oamenii, că să se mărite, la 30 și ceva de ani, și un popă, nu, tot ce fac să fie la copiii lui? Arama nu se arde. Mă strânceam cu bete, toți, dă-l afară, că e dracu', fă avort, soacra m-a dat 9 luni afară, să nu-i spurce ei casa. 8 luni și 3 zile. Marina Glonț, tu ești măiastra. O stimau 8 frați și m-am mai dus și eu, măcar o croitoreasă, să te hrănești în viață. Mămăligă tare, că moale n-ajunge. O lună. Baba Gherghina mi l-a scăldat, baba Măria mi l-a spălat la botez.

Ziua comunei

Ce-o face toată lumea facem și noi. Nu te mai lasă să sacrifici. Cuscrul, că ne pune cotă de lapte. Nu mai putem să ținem păsări, om vedea-o și p-asta.

Nu s-au alocat fonduri. Le mulțumim din inimă. La momente, să se simtă un material. Să devină o obișnuință, a patra duminică din octombrie. Realizarea unei comunități noi în comuna Budești – Ravovița – Valea lui Man – Satul Nou – puntea din satul Andruști distrusă-n '75 de inundație – apa Sâmnicului – sprijinul unității militare – domnul colonel – pietruite drumurile comunale și sătești – drumurile sătești și vicinale care au mai rămas p'ici pi colea neomenește – cu o cantitate de piatră de calcar – rețea de colectare – centrală telefonică – lemne de foc – școala generală – centrală termică – apă potabilă – SAPARD – centru european – teren de fotbal – sporturi dorite de tineri - dezăpezire – iluminat public – ceasuri programatoare – ulițe noi – noi locuri de muncă – alimetarea cu apă a întregii localități – toată lumea va primi apă – proiectul de gaze – mulțumesc pentru că m-ați ascultat – 14 diplome la 50 de ani de căsătorie – o mică atenție - cel mai harnic, Armeanu, cel mai longeviv, 99, cel mai cititor – cetățeni de onoare, Ion și Gheorghe – aderarea la matcă a celor care pot să sprijine comunitatea – aveți nevoie de condiții de civilizație europeană – perspective la noi în România – ce face guvernul actual – dezbateri pe bogățiile naționale – un leu dăm, cinci euro primim – a nu vă răpi din timp de sărbătoare – ținem la cultura acestei comune – dovezi de locuire din cele mai vechi timpuri – Rudeni, Socoteni, Lahovărești – biserica din satul Ruda – Logofătul Teodosie Rudeanu – Radu Anghel, ctitorul bisericii din Racovița – moșia Budești dată mănăstirii Cotmeana de Vlad Dracu – mină de aur pe Valea Ruzii, rudari - - dacă dă banii, vă facem stația lângă PECO – să ne distrăm, să depănăm amintiri plăcute, s-aveți o viață frumoasă – păsurile noastre – să ne și promită unele probleme – pe stadion, orchestra Rapsodia Rm. Vâlcea, Maria Ghinea.

Blestem de neam

Că și eu am blestem de neam, de sute de ani, termin eu, începe Marius. Peste Olt, i-a fost rău la mănăstire, pe sub sfânt, rău la Arnota, cum să-i fie mai bine? Clarvăzătorul are firmă de termopane. Doamna Elena are două sevice. Ei călătoresc în astral. O s-o fac eu bine, în vară va rămâne gravidă și va face un băiat. Ești un caz grav, dom' Bebe. Lasă-mă să vizualizez, aici a fost o temelie, imaginea bătrânilor seamănă cu Vasile, un bătrân a murit ciudat, fulgerat, s-a oprit, a făcut comoție. Cine e cu A (Anca?), nu era, cine e cu G? Simt prezența, lucruri vechi, peste o sută de ani, grebla aia să n-o dăm, s-ar părea semn de noroc. Merge-n spate, mai aveți ceva vechi, o ladă, e în privirea mea, a pus-o Vasile în pod, ce frumos e aici, sunt extraordinar de mulțumit.

Domnu' Bebe nu prea spune, Elena spune tot. El a fost în moarte clinică. Taica nu a murit de trăznet, de la inimă s-a înnegrit, a fost cu tuciu-n mână. Porți haina asta, porți blestem nedezechilibrat, dă-te jos din mașină. 90 de garoafe pe mașină.

Mira în Cioran-femeie. Hohote de râs pe cancer. Râsul lui Hristos. Onel, frate cu Ilie Șendroi, plânsese de ai noștri. Demonstrație de comunicativitate. Horele, sarmalele. Întoarcerea din permisie de ne stinge. Ne mai scriseră cărți. Soarta, că nu moartea, veverița. Cât s-o țineți minte în persoana mea. Anticii se căutau pe sine, modernii pe celălalt – d'Orleans, de Ronsard, avant-garde.

Învățătoarea ne dăduse cafea. Polițistul se îmbrăcase în popă, pe invers. Seminariști în voce meloexemplificare octoihului. Zăpezi pe ruinuri și mai prăpastie. Ia bulgăr, pe ușă, în vrajă, Georgiana, preteselor facere, zloata și-o doreai la risc pe plete, răs papesc în loc de purgatoriu, îndrăgostito, de numai mamă să nu-mi fii, mă prinzi, nu mă îți minte, tăcuseți hohot, iar promenada căderii din azpur, bulgări a se mixa în aer.

Înainte de tragedie

Vă scriu din aceeași pușcărie. Ce vreți de la mine? Morală, apoi antropologie, apoi literatură. Oi fi vorbit singur înainte de tragedie. La urmă, plutitor, oi fi fost crunt de generos delăsător inspiraționist. Începem lipitura decapitării. Vă spuneam ce se va întâmpla. Palimpsestul tuturor originilor, identificarea cu Ovidiu, credința aruncată-n zăpadă. Dacă vă scriu pe voi, cine e ăla, care, mă, uite-l, dracu, ăla mic, Movilă, mă, ce dracu, fata măritată cu subofițerul, Senghor după contabilă, anectote, mai tare nu pot, nu faceți gălăgie, bucurii, plăceri și tragedii în familie, limba distincției și eleganței, totem, les hommes e la mort, les hommes de la danse.

Iubirea de holocaust e un zid, Eminescu vs Eminescu din groapa antisemiților. Mă, băiatule, ce-ai avut cu mine? Îmi împrumuta Logica de Maiorescu, beam cafele duminica. Să-mi mai pieptăn temperamentul. Căutați autorul la sinagogă. Ne împăcăm prin abandon.

Chiar atâta întuneric, etaje de tren, civilizația nemaicultură. Nu vezi unde ești, gări antilună, căteaua cărămidă roșie, primordiu. Plătesc să-mi plimb luna. Intrați aici să vă scriu cuvintele. Ochiul somnoros se trezi, unde ești, Ioanoo, aicea, sunt și băieții mei. Mergem urinar. Cât și la popie. S-a urcat din mers. Dă-te mai așa, domnișoară. Să moară mă-ta și tac-to, de-ai manelelor, cu foaia de arbitraj, se oprește și iar o ia de la cap. Ne burichează cezariana piculină. Toată lumea vineri, eu joi. Dacă eram băiat plecam în fiecare seară. Fă bine ochii tăi frumoși. Să vină pe camaraderie. Ce, mă, crezi că mi-e frică de mucioasele astea? Știi că v-am futut. Plecară cu vaporul. Mai repede cafea în gară. Ce mână albă au.

Mie-mi dă mâna să mănânc var, poiana păscută. Gri, ca Leana. Mie-mi place culoarea albastră. Las spațiul, mă apuc de timp. Căciulă neagră pe păr alb. Să văd dacă ai tu abonament, dă-mi numărul, e număr de cartelă, ia vezi, mă, se cercetează, breton de plopi, ulițe preperiferice, ai credit la fel ca mine, chiră și ce-ai, faci aicea galerie, hai, fată, stai, du-te-n pizda mă-tii, stau eu, de unde știi, mă, ce frumoasă sunt, ce călătorie fără suflet altunde, toți în cameră, draci, Adi la Rahova. Nu poți să spui că ai bateria descărată, ai ajuns la destinație, vezi să te uiți pe geam că sunt lipită, ești slab rău, ce mănânci, banane, ie-te cum merge ăla, zici că are tijă, om cu câinele după el, masa de Crăciun. Cred că scrie pe altă foaie mai multe teme. Dă-i și tu un sandviș lu călugăru' ăla.

Dante și Tepeș. Contrastați comedia peste podul Mihai Viteazu. Crima de a fi oraș istoric. Regiuni de antiromânism sovietic. Când îți spune omul bătrân să nu bei apă rece că faci gălci. Cronica de familie din Petrești, ce Ursula, ce Davida. Nu mai ai cu ce-ți întreține copiii mari. Asta e singura nație lăsată de Dumnezeu fără niciun drept la viață. E inutilă. De-aia ne termină. Mahavira. Sprijinindu-ți bătrânețea pe brațul unui nemernic sudra. Rebreanu.

Spre Pitești mergeți. Bastonbills. Neam dialect. Ceferistul a murit de doi ani, Oancea și ăla, cu Oiță m-am întâlnit, Nicu Croitoru a murit demult, avea o fată și vine s-o

ia conductorul, Pielelungă trăiește, Codreanu e mort, a murit o sumă de oameni din Prădulești. Baciul s-a dus cu ciocăneala lui. Dugos om era până-n revoluție. Nu mă dau la vorbă, vine triajul, a trecut. Vorbitul serios pe orice subiect. Profitabilă stanță găsindu-mă și subiecții cum voi nota în biblie. Socoteală cu perlele. Ce-o mai fi făcând p-acea blocuri. Stații, așteptări prin moleculele vitezei nedilatabile. Urâtă caligrafie pe imnificare. Ierarhi în oaste. Nu mai poți să mănânci găină. Nu se restrictează clauza întârzierii. Oi fi așteptat anume ziua altor carabine întomnate. Pleacă omu' de-acasă spre țărani lui îngropați. Destinul nu te duce oriunde, te pomenești, doamnă, fără sine. Și Parisul tău e o tarla.

Acum în brânci, datoria mea să stau în capul mesei, să mă distrez, nu să mă pun la lucru. Vă sporovăiți situații aproape rituale, amănunte împărțășite. Să-i fi cumpărat scrisul. N-am decât să capitulez. Morți de-am fi, ne-ai duce mai repede. Vorbește românește, fonfule. Mă privează gerul de gânduri explicite. Și ce dacă se moare în fiecare zi? Nu prea văd bine cu ochelari. Iapa verde miez de foc ploaie-n cozoroc. Chișiță jumate strop jumate fum. Așa e neamul cabalin nu se deprinde cu puțin. Vedeam cu ochii acel gherghet din Gherghești. Acolo am copilărit, am adolescentit. Să ieșim din acest impas. Bun augur a fost revista. Prima și ultima greșală. Poertret scris pe galbene frunze. Om din care pasărea o să cânte. Să nu ne miroase gura și literatura. Smuls din peisaj cârlovian, în lumea lui Mercur, frate pur. Parsec.

Te aprinseși și dumneata. Ziua iepei cu fătul. Ne-am decupat două cărămizi. Prin parc, pe frunze, și se cască gura. Și vocea din scrisul de noapte. Tot la mașină vechii scriitori. Căteaua de doi ani Salomeea. Neagră mai ca lumina Kali. Refuzasem votca. Casa descuiată, nu pentru moarte. Singur te-ai recunoscut (nu alții). Veniți cu replicile, gen terminat, găsindu-mă cu scrisul în așternere, și l-aș mai ține de sine, orele întorsului, revers necurentat și becul. Cum să fi dat Jeni Găeștiul pe Târgoviște. A dat foc la coceni. Tu cu poc mănâncă foc. Lasă centrul comunității, fost orfelinat. N-am mai ajuns nici la faliment. Uite, el e Alecu, pocăitul, nu e pocăit, zice el. Vă temperați verbozitatea. Coboară multă lume. Voi vă vizitați platforma. Chirăi tu tentativ. Cum m-aș fi dat cui te-am pus copiator de bipuri, ie-te câtă lume e aicea, ce mai fum când pleacă, mai mergem acum, lasă-le dracu' de țigări, păi ne face-n ciudă, să-mi rupă poalele Salomeea. Și-a luat medical c-a murit unchiul ei. Spune că e jumătate creștin. Că pe ce timp a plecat fata la moartea tatălui. Canibalism. M-au speriat niște frunze dacă n-am luat pomul la bătaie. Trecere repede, mii de expresii. Unde să pleci grabnicei petreceri. Săriți, mă, la țigară. Abia fumuri și înapoi. Un concubinaj fumătoresc. N-ai pe nimeni să te filmeze, o pun pe Alysa, îți plac evreicele, replicile de ieri cu Aсталos.

Alte picturi de Paris, și tu Pacea, și mai ce, ori că plecasem, și de nu i s-ar întâmpla nimic. Plecare nefumului d-acea. Mă incomodează tăietura asta, nu e tăietură, câte ce scrii, nu-mi mai spui bătăi și pas de nu-ți căzu în cap orchestra literelor mele, tren încolo, tren încolo, orice mișcare se transformă în replică. Nu mai am draci de nicio culoare. Noapte înghițitoare de umbre. Am vorbit în picioare. Nu suntem în oraș, poate liceul, tradiție răsturnată, am fi trecut atunci de Titu cu fumata voastră și tragem a București aromânește, nu poți spune de perseide în Iași, cel mai cultural oraș românesc. O să conversăm întâmplător, apoi om concluziona pe linia procurorului, niciun tabiet, ambitalitate relațională. Pică fisa, cad ele capete dacă nu se scarpină. Decât pulpe, în rest n-am avut altceva, poate la servicii niște pateuri, el e mai sensibil la stomac, nu-i plac cartofii de nicio culoare.

Ordinele se opresc la Eminescu, pe cine să nu fi jignit, tu nu mai vii în tren, varza la încălzit, fac și mămăliga, doar vorbisem, ne înțelesesem, și dacă mai sunase și pe inimă, anume uitată, șampilată, că unde mi-e șoferul să-l puneți la masă. Mă credeți încrezut. Te iubesc mai mult decât pe mine. Știți voi distracția. Seducție senzorială-orchestrală-orientală. Nu veniți p-acolo, păi hai că vin – din nerăbdare în ritm de transcriere pe ce s-o nimeri și formatul și pe ce cadavru a se mai sprijini, să nu poți intra în gura lupului. Mi-ai plăcut de la Paris. Uitasem, altfel i-am zis că-l traduc în engleză. Ideea presei etnologice prea prozodic poetică pentru scenă, bună de video. Uite aștia cum ne tratează, cine a început scandalul cu nebunele, întrebare-răspuns, eu îți pun tichia Almei și pingeaua pantofului de la radiolog, oarece oboseală și măi-măi, chiar uitarea ștampilei, substitutul bețiilor renunțate, șoferul cravatei, nu cursă etnică, așezarea descrierii de altă atenție, dependent de perfuzia de replici, treceam și drumul mai nestresat, urmărește-mi cincizecimea, duminică iau imbir, ne-om creaționa. Am scăpat, mergem pe domenii, se îmbolnăvise de inimă, etnologie.

Întunecat mă duci spre ziuă, personalule. Pucioasa inter-city. De zece ori mai mult meritam. Umblu pe drumul meu. Dacă uit pungile cu cărți, se aruncă. Ieri, 190 de ani Andrei Mureșanu. Tarlalele mi se luminează. Merităm să trăim în provincie. Cred că aici urcă tineretul. Ochi de audiție. Nu-mi mai caut cuvintele, să mă caute ele. Streinu mi-a fost pacient. Poezia ta i-a fost pacientă. Chiar luminați turnuri pe revista omului în haină de piele. O brună pe plantație, tot de trestie, tot în mlaștină. Comentați oprirea. O să mă ajungă popia. Își face cruce și spune rugăciune în diferență în oglindă. N-am subiecte așa devreme, nu vă fașați. Tu n-ai murit, chiombule, băi javrelor, unde ați plecat, am treabă cu tine azi, n-ați ști întreținerea de-o rafală protectoare, corturară, nu vă cunoașteți, haideți băieți la cazinou.

Cine mai supraviețuiește, neamule, or mai apărea caractere, chinuri, hai ai voștri pe-a noastră, ori patana diferențioare, la teoria internaționalizării, abatere de la comparație, liberă cale, găinile dansează, minții se liniază nealbi, s-o fi adunat și ziua de ieri, o pun pe Maia să semneze. Se zbat engleze, plăcere cântecul când ți-l auzi. Mă prinse de pe urmă mecanicul de locomotivă de 71 de ani, cu băiat general la SPP, și el a făcut armata tot la securitate, fata colonel, tot cu general.

Purgatoriul

35 mijlocul vieții 70. Minos și Radamante, Francesca și Paolo. Două cete infinite. Câmp de morminte. Nu l-a iubit îndeajuns. Cum pot sufletele după moarte să vadă viitorul. Umbre, duhuri, soarele trece prin ele. Nu vă mai zic pa cine a întâlnit acolo. Rugăciunile schimbă voința zeilor, zarurilor. Dreptatea sfântă e de neclintit. Chin total să urce muntele, basoreliefuri, puncte, dans în fața chivotului, la poartă un înger – umilinta îi va îndruma. Se spală păcatul mâinii. Invidioși cu pleoape cusute. În ochii săi ce trădau umanitate. Al șaptelea ocol. Zămislirea ființei omenești. Foarte multe simboluri. Din Lethe, păcatul de a uita păcatul.

Pasiune-rațiune, onoare, frumusețe. Laktakya. Dați-vă șnur, taiwanezi pe vizibilitate și respingere. Mă bronzez. V-am împins în Renaștere. Jatismara amintindu-și viețile anterioare. Uite aici e liber, stăm aici, să trăiți și bine v-am găsit, cobori cu mine la Movila. Umblu pe dat afară. Nebăgarea în seamă. Vai, o să plecați, pe mine o să mă lăsați. Vocabular unit. Vrând cascadoria, nu ne-am luminat. Toată lumea jos din tren. Pestilența altor amiezi, miriști. Cu soarele-n ochi. Nepredată cremația. M-aș retrage. Taci

să-ți fie bine, închipuit-o. De ce s-a mutat din cameră. Îmi pare rău că te-am făcut zob, dependent de notat și-n somn.

Hai, băi, ce pula, n-ajung-n-ajung, să joace până seara și-n beznă, băi, frișcă, femeii la Iași. Pe Neagu îl văzui. Fostă studentă și-a făcut firmă. Ce mi-a făcut universitatea. Oprește la oprire. Ce frumoasă ești, ce urâtă ești. Oarece frângere, cine mai vine la card, cât putuși sta la fabrica de ulei Titu, taci dracu. Utilizare nihilativă, atenție la buzunare. Bă, traducem cu you listen what he says, di din copite, ce-a zis văru-meu mare, se cedează. Excelența nonepică pe păcăleală. La belire în limbă. Mă, ce cumnat blând am, de nu l-aș bate toată ziua. Bâldana.

Reproșul Beatricei

La cine să se mai fi uitat? Farmecul câștigului de procese. Aici scriu toți cu două mâini. Venit cu sacul mare. Tutte le belle cose. Instituția matrimonială e cronofagă. L-am căutat pe Isus să-mi spună. N-a simțit când s-a născut. Nicio piramidă, Ehantar. O ființă inedită, nu înădită, cine (mi-)ești, cine nu, te aștept. Cristos pe cruce tot plânge.

Nu se mai fac lecții de recitare. N-o să te înțeleagă nimeni, voi forța mersul, te iau mai repede. Se vând găurile. Examen de virtuozitate. Jur că vă citesc pe toți. Mai avem un debut. Până în amfiteatru și înapoi. Templul nu-mi pică rău. Căderea înaltă. Clepsidra se golește de noi. Lupta dintre om și cuvânt. Istros. Iambirul, birul iambului, alcandorilor. Cum ți s-a cioplit ființa, obsedat de osândă, emițând o energie semenă limbii române. De ei înșiși însângeați, lupii îți mănâncă părinții. Măiastra este Dumnezeu.

L-au dat jos de pe soclu, l-au pus în car cu boi să-l arunce-n mare. Dignity complex. Nici Mona nu se scutură din stejari peste Măcin până-n Balta Dunării. Iulia Augusta, imna, discreția ca un refuz. Nici nu s-or fi prins de incognito, ba da.
2006

PIKHAMER

26.12.2007 Rajsamand

în coruri plecăciuni la viul înțelept / fie-i și așteptarea aer albastru /.../ traducem pe Husain cu Masut Rana între țiganii din România /.../ Nehru născut în anul morții lui Eminescu /.../ nici Dumnezeu sperându-ne / nici din creștinătate ieșind /.../ degete pentru zece plane /.../ namo arahantam

28.12.07

Bărbatul, paznic de vânătoare, ți-a fost împușcat de un vânător. Ai venit să te tămăduiești în India. Acharya nu e sfânt, ci ființă umană – asta e simțul umorului lui. Cinci minute fără rezerve, observații, impresii. Ascetic community. Jivan vigyan / știința trăirii. Înăuntrul nostru sunt puteri infinite. Seceri lanul razelor, fără hrană solidă, doar apă. Ieri fu ucisă Benazir Bhuto.

29.12.07

Furași bastonul/staff lui Gandhi, ahimsa, mai bine un cleptoman decât niciunul. Nu mai ești preot catolic, te însurasei, ai fost închis, te rogi naturii în Cleveland, aici – în mirosul soarelui incinerat. Ai parte de brindisi. Morfina soțului Angelei. Gabriella svântură puștimea. Jai, jai, Hanuman Goswami. Capitolul condamnare la yoga / strigoii în

yoga. Ieși din yoga, dai de premianți. Mai mult ne uităm la filme. Decât la propriile întâmplări. Groaza distrugerii românescului. Mahapranama, zumzet de albină.

30.12.07

Jainii se risipiră. Aproape trecură vibrațiile. Capitol unde mă voi opri. Coifuri înflorite pe capetele dansatorilor. Sunt în curentul acelorași minciuni defilând pe scenă. În crimă și scuză, taie capul religiei tale și spune-mi. Pratibha ar veni la Hurez. Ai cui fiind, iar plecăm, nesedentari, neperegrini.

200 years of Terapanth relations of Humans and animals on brotherhood basis. Minunată renunțare. Lepră (sirisa) albă. Marmoră neagră. A true Ahimsak he who welcomes the death. Efigiile lui Tulsi arse pentru cartea sa Agni Pariksha, pentru că ar fi insultat-o pe Sita. Kathaka, povestitor profesionist. Karotika, ascet purtând o ghirlandă de scalpuri omenеști.

Sufletul a fost etern infectat de materie. Materia devine karma și înlănțuie sufletul. Kala-timpul, cauză auxiliară a continuității și succesiunii. Cine ar zice că nu încep un poem din Rajsamand? Stau în flori la gardul gropii, cinci porci punkiști părăsesc gunoiul. Ziurel dalb, blajin jain.

Ți-a fost nevasta abuzată de un unchi și ea și-a abuzat copilul cel mare, la 13 ani, beată. Acum are un prieten. Tu ești vegetarian. Lumea s-a dus pe la case. Pandal gol. Galeriile sunt ale copiilor. Ți-a mare a divorțat după zece ani, are un copil de zece ani. Mama copiilor tăi se numește Lenore Zelinski, strănepoata regelui polonez.

Singurul țel al vieții este înlăturarea suferințelor ființelor vii. Ce-oi fi având tu de gând, că eu aș scrie de ocna marmorei, de turbeculoza lui Eliade de la Ciuc. În creștet Sirius, la vale Venus.

1.01.08

vedeți-mă la lună sub stele și luceafăr / necum de preferință în box dictat de Buffer / yoginu'n somn figură de Figaro intonă / toyotul își târăște papucii de o tonă.

Kankroli, uter țâșnind raze. Mirosul jarului ține loc de șampanie. Ciorilor, ne va fi soare, voi în cârd, eu în picioare, zi în lac pe înălțare, raze-n lac și nu vapoare. Copilărie cu mâinile în flăcări imitând răsăritul, valuri ca pe fața grâului din baniță. Nu mai ești luceafăr, c-ul lunii palid. Doi țăruși și tot copacul, unul fum fumând fundacul. Rar jain te țin cu fruntea ochilor pe litera ta. Luna nici virgulă, tu infinitatea punctului. Miorița jaină.

Muri's'a femeia din Orissa.

Ocolind toate femeile nu-și înghite înapoi voma.

Vegetale toate trupurile mișcătoare percepui.

Cum să nu se fi opus lui Akbar? Ce n-a văzut Rajasthanul. Cât să mai venim să ne săturăm cu floarea deșertului. Moartea femeii, moartea mamei. Mie aventura asta, să nu mi ia capul binevoitorii. Arheologia mormintelor adânci, să trăiți. Ducerea racului.

Femeia jaină muri ca Vidu (spre papă).

Potol cu al lui Pasy capuccino. Oboseli halucinând existențe. Jain în avion. Primul fum ne durum. Adios, jaini. Scrisul în locul fumatului. Nu sunt mai urâți ca mine urățindu-i. Ai o otravă în tine, ca șarpele, te omoară. Leprosul era un înger.

Zăpadă de Viena în marmora Rajasthanului. Parcă n-am merge de bună-voia noastră unde mergem. Pustnicii noștri, jainii lor.

3.01.08

Albul jain și al lui Kabir. Închise aeroporturile de cum sosii.

7.01.08

Am ieșit din cursă.

8.01.08

Rezistență și sfidare.

9.01.08

Milităria te poartă prin zăpezi, generale, aducându-ți aminte de Stalingrad.

10.01.08

Femeia din Orissa s-a șters – cenzură electronică.

14.01.08

Fratini: romii vin din și aparțin Palestinei.

15.01.08

Cei câțiva școlari, pripășiți de ochi, ajunși afară – din manipularea cultului inversat – vor ține minte zăpada tunelată.

17.01.08

Terorism ambulatoriu, delirium.

19.01.08

În februarie 1944, toți ingușii au fost exterminați. Gayaneh. Lichidați prin întâmplări neprevăzute. Poză cu americani lipită pe lentilele de la ochelari. Agresiuni asimetrice Moscova-Chișinău-București. Din 1400, război cu valahii, nicio pace cu Moldova.

21.01.08

De ce l-au jertfit? Război cu toate generațiile. Călăii frunților înalte. L-a omorât masoneria. Madrasas creștine. Libertate față cu Dumnezeu. Scrii cu litere mari, țipi.

22.01.08

Vizualizam nuci. Trebuia să schimb, la principalul aeroport. Am ajuns la German-Romance, am străbătut pe la filosofie – engleza era la etaj, voiam să aflu ora avionului. Am mai și dat de niște dosare, din care am reținut câteva, să-le răsfoiesc. Uite că se păstrează, spusese unei secretare, de față fiind și curierul nostru din '77 (nu l-am mai văzut în 2002-2003 și nici în 2007-2008).

N-o să mai prind avionul. Vedem ce fac(em). Mă voiau în Mexico.

Pe jos, în parc, noaptea. Pe stânga, întuneric. Pe dreapta, tot așa. Bandiți posibili. Am luat-o la fugă pe a treia cale.

În tren îmi stătea cu pulpele goale, dezvelite. Deget în adânc. Îmi plașe, și ție îți plașe. Am pătruns normal. Alte femei se uitau apatice.

La distanță de un braț, armură de zefiri. Odată ruți, se refăceau întăriți, de netrecut, alții, în părți. Respiram la recipient ca-n adânc de mare. Ori ghemuit în unghiul noadei, înconjurat de zboruri onirice, ori pulverizator al unei opere guano. De nu m-or fi doborât forumurile anti-Eminescu și anti-ortodoxie, în solidaritate cu loviții. O vertebră pentru o șiră de paie adevărat pământești cerești, zefirii.

Pikhamer

Gardianul n-are răbdare până la 3 și dă drumul la pikhamer. O fi având program scurt la pușcărie, o fi lucrând de noapte. Și inconștient tot e pus să mă reprime. Ieri, n-ai putut nici tu, după drum, să te odihnești.

În fiecare zi – e bolnav.

Cine pe cine reprimă? De ce? Sezonul mercuriadei anti-Eminescu. O fi contra oricărui scrie poezie. Poezia distruge România. Care pe care. Și care?

Cum să transformăm apartamentele în celule de temniță, iar închisorile, deschise cenaclier televiziunilor și cipărelilor.

Ai observat că semăn cu tică-meu, leit, păr mai alb, mă uit în oglindă, îl văd, îți spun că îmi pare bine, nu prea, pichamerul.

A lăsat-o pe mama, m-a luat la fedrama lui, incest forțat, când și cu-mâna-lui, a de deunăzi, o margaretă în sori din mame se vădea, pikhamer, nerăbdare târzie, sublimări din traume neenergetice. S-a întins o zi, ca-n paralizia lui de ani, a alungat popa, ce-o mai începe ăsta ciocăneala în no time. Am povestit din Rajsamand noaptea ciocănitii cascadei. Păi stau în cur plictisit de paralizie și în așteptare.

Se adună rărite amintiri, pe plășere comodată. Delirul n-a început. Mințile oricum nu-s ale noastre. Nici ale părinților. Timiditatea mi se amendează tocmai acum, sub pikhamer. Kayotsarg. Life is till the prana is. Breath is the soul. The body is made out of a mixture of seven metals.

55 Pikhamerul s-a pornit. Fie-mea a văzut pe net că, dacă nu stau în cap, paralizez. ăsta sparge liniștea pe post de pușcărie, vrea să evadeze în oasele mele. Sfredele, bate. Mintea nu-l ajută decât atât, unde i-or fi fie-sa și nevasta, dacă or mai fi trăind. Când nu ia în primire beciul, ori nu-i bagă mâna Popească în spital. Mută o mobilă. O bubui după odată, pe post de bere, încă una. Tot n-am integrale. 4 broșuri ahimsa cu sosit rând, măritoare de schiță.

Așa o fi ordinul, semnal hugolian. Iar. Javert interior. Vreun deținut regenerabil. E pus. Trezește deținuții blocului. Zgomotul pikhamerului, mirosul sconcsului – care faci artă să nu-ți mănânci pensia cu el.

The nucleus for anger is in the mind. Neurologii au descoperit mulți nuclei. La fel, spiritualiștii și gardienii. Fii ahimsak, nonviolent, prin sadhana. Hormonii irită nucleii și excitațiile fac caracterul, noroiul lui, din corp subtil în supratil. Și nucleul pentru bucuria anand e inactiv. De sub buric, deasupra inimii, spre gât și cap. Energia se tot rotește din cap la picioare, din centrul bucuriei în centrul cunoașterii.

Cad bolnav pe prana dezechilibrată. Primul scop al sharir preksha este exhalibrarea pranei. În spatele creierului – glanda bucuriei, alături de cea a durerii.

Vederea singură e meditație fără gând, preksha. Anupreksha este partea a doua a preksha dhyana, gândim la ce am văzut.

Avirati, glanda violenței, în creier; virati, a nonviolentei. Vitragat, spiritul detașării.

Merită să traduci ale 4 broșuri tipărite taman la Rajsamand – inversul Edda în proză, nu pe atâta adrenalină, dincoace. Le-am putea traduce împreună, ți-aș dicta. Da' nici uciderea neîntreruptă a lui Eminescu nu e de vitragata. Violența devine redundantă în momentul când este înțeleasă esențialitatea ahimsei pentru viață. Un indian iubește India, nu tot atât un nativ pakistanez.

Calitatea non-coexistențialului, apă-foc. Formula anekant: nu există pe lume opunere absolută sau acceptare absolută. Sistemul neuro-endocrin guvernează comportamentul uman.

Ți-o dictez by mâine. Suntem fără Edda în proză. Am tradus eu poemele, preahimsa. Va fi problemă cu diacriticele, dacă vor să le publice ei acolo (nu cred că un buton rezolvă buchiseala). Broșarea, în patru, a unei oralități înnoitoare de religie.

Când oi putea sta jos, nu întins, o să-mi restrâng romanele, scoțând apendixuri, fie și-n pikhamer. Cele de pe computer. Voi practica pratiksha față de el numai în tipar. Să le zicem romane fără alții. Scot și piese. Greul rămâne cu poemele, risipite mii și numai în cărți.

Fata a sosit, dacă nu de-o oră, și nu s-a sinchisit să mă vadă unde zac la ordinul ei, de-a citit pe net și couteau și paralizie, doar nu m-o fi cremat, vorba lui Ben, că e mai ieftin. Cum că dacă mă depresez, să iau alți nasturi. Mai lăsăm. Să mă fi salutat, ori ești în stare să pleci uitându-mă de tot, de te așteptam cu grila națiunilor, departe de echilibru și ahimsa.

Pare-se, Traian și Daniel au fost totuși la statuia lui Eminescu, pe 15 ianuarie. Păcatele din jur, pe cine? În timpul migrării de la o naștere la alta, îngurgitarea continuă într-un fel sau altul. Pikhamerul, după 4, muzica fetei lui, după 8.

Bramina (& Ulysse)

Iapa voastră norvegiană, cu cismulițe – nici vânăta voinică, Stela, a Bălșanilor (de l-a ferit, căzut, pe Tică, zburându-i doar dinți), nici Olga noastră roșie (numai din neatenție m-a călcat pe două degete de la picioare) – poate seamănă lui Ulysse din filmul anunțat în ziar. Geamăn de zece ani împușcat de frate-său. Furatul de cai era călărirea lor. De ce nu Bramina?

Cartea am pus-o peste celelalte, cu Frida, mayașii, Evgheni, broșurile cu ahimsa. Nu mă pot mișca. Patul și baia. Nimic.

Nu știu dacă Bramina mai apărea în cartea pierdută, poetică, pastelată. Spargerea oului de oușel încă nonviolentă dacă eu rupând coaja văzusem capul cu fulgi al puișorului, de mă urmărește; puiul de veveriță l-am aruncat din cuibul din vârful fagului, am povestit și consătenilor când m-au făcut cetățean al satului.

Parteneriat euro-atlantic, zici, scos de pe mai toate ecranele. Știu că tu ascultai doar radio și păsări. Discul mă ține zilele astea culcat, rar drepti, nu călare.

Bramina mi-a fost cartea piedută, atmana părțică de-am citit-o pe nesomn și neridicare. Ibsenieni, hamsunieni, Bramina, atmana.

Iulia cu lupii, Elie cu noaptea, când și dai, în patul celălalt, de Bramina. Cu pix, o luasem s-o citesc în caz că te răzgândești cu luatul dictării la traducerea ahimsa, nebrahmină. Acum te văd șold în șold cu mama lui Ion, că n-ai vrea să fii fiul nimănu.

Mai trage de tine și Brona. Apa rece a fiordului de la Katten. Propria ceafă în tabloul de Magritte. Innbyda, da. Spune el și trage șocul de la drujbă. În moldo-rusă. Tijuka, între celelalte cărți de Dickens.

Azi-noapte am dormit atât de prost încât mi-era totuna dacă plec devreme. Peer Petterson, nu Gynt. Pinul strâmb semăna cu o sculptură. Trenul de Elverum. Acum unchiul Amund era un vânător singuratic. Dacă l-aș fi pocnit pe omul din Karlstad. Noi singuri hotărâm când ne doare. Tată-n Suedia, mamă-n Oslo.

Trecem la Iulia. Minimalismul obscen este onestitatea amoralistului. Ura la femei se deformează ca un uter (p.50). Fit lupus et ueteris.

Pornisem cu ahimsa, pe lombosciatică. Evgheni Zamiatin: veți subjugă ființele necunoscute de pe alte planete. Frida Kahlo: Trăiască Stalin, trăiască Malenkov, eu, de 20 de ani, sunt o ființă comunistă. Sesamoide, repaos absolut, corset de oțel. Araucania cântând. Andre Breton: pe peretele cabinetului de lucru al lui Troțki am admirat îndelung un poertret al Friedei Kahlo făcut de ea însăși. De la puterea vizuală, la puterea vizionară. Diego Rivera: vede, plângând, că viața-fetus este floare-mașină.

Se calcă în picioare ca să-și cumpere bilete spre a-l vedea lucrând pe schele. Lenin în Rockefeller Centre. Heimweh. Charlot în sindicat. Isamu Noguchi, amant – între atelierul lui Brâncuși și statuia “Eliade”. Cum cresc aripi când te lasă picioarele. Cerul în locul pământului. Azul.

24.01.08

Ahimsa diary. Abia ne-om întâlni, ghandienii. La fel cu ibsenienii, extrase scenarizate, vertebre, discursuri, f(i)ride de bucurie, a nu ne irosi nefericită glanda fericirii. Veri, nu vericine. Șefii urmăreau să-și țină supușii ocupați (așa și cu meditația?) La auzul bubuiturilor, locuitorii se aruncă în masă în lac. John Stephens respinge elefanții. Kinsborough este pe deplin convins că indienii mayași sunt descendenții seminției pierdute a lui Israel. Civilizația mayașilor, superioară celei a aztecilor care practicau sacrificiile umane.

Mulaje de hârtie. Se inventase negativul cu gelatină uscată. Ochiul nu distinge nimic. Pasăre-șarpe. Fiecare rege are un soare. Liliacul mi-a furat povestea. Yail înseamnă deopotrivă dragoste și durere. Olontic, împoărăția morților. Smulgerea inimii la sacrificii, așa și Frida. Hieroglifă pe scoarță de ficus.

Mă instalai în fotoliu. Simțeam discul. Bine de îngenunchierea de dimineață. Mayașii intrară în timp să se devoreze între ei franțuzește, iacobin. Nu știu dacă voi face pasul nonviolentei. De când zac, am presă – Cenușa lui Eliade în Luceafărul românesc online.

Ahimsa în poezia română. Ahimsa ca nonviolență și nonabsolut. Poezie ahimsa, pe neucidere, pe ahimsak. Tot la Zahei ajung, atât de creștin, zalmoxian. Oală de bou, varză de oaie și carne de român (cizma încălțată cu ciorap de lână). Ahimsa în finaluri de Eminescu, Strigoii, Călin. Ca-n Valmiki, melancolia se face vers, “visându-se-ntr-o clipă cu anii înapoi”.

25.01.08

Asemeni vedelor, Scrisorile lui Eminescu sunt violente. Dacă și Cătălina n-o fi violentă față de cer, dedublata, a-himsa. Lin Împărat. Apele lin plâng. Sheherezada-Beatrice. Prana-prozodie. Fără ură, făr-amor, făr-păsare. Ferice de aceia ce n-au mai fost

să fie. Spune o poveste că în centrul pământului e un ou de marmură. Blaga: Eu nu strivesc corola de minuni a lumii. Arghezi (Nirvana): Cel mai fericit dintre poeți e Dumnezeu, care lucrează într-ascuns și al cărui portret nu s-a tipărit în nicio revistă niciodată.

ROȘIE AURA LA FURIE

Azi e-n 29 decembrie decalibrat comentându-mi cu meșter ahimsa eliadeană din swami în swami până-n poză de religii

12.07 Otopeni-Viena-Delhi

Devreme, 6.10, dom' Mateescu. Adrenalina plecării bătând, în somn, fulgii ninsorii, nefractali, respirare de năluci. Cât Eliade, câte prăpăstii-ghilotine pe tinerețile lui coppole-cupole. Fata a făcut pachetul ca pe un rol, cu noi trei spectatori – Victor, Plata, eu. De-aș putea nota lucruri, s-ar mira lumea ca de realuri.

Ce-mi trebuia iar India? Nu s-o fi putând fără. Ca viața, sau ca moartea. Universitarii au pus gabja pe Eliade. Toladot. Nu s-a mai întors în India, nu în România. Sharma, Shekawat, Rajasthan. Înmulțiți călători. Șansă de pierdere, numele orașului, , sufixe-n conjugare, învechite în urmă, după Eliade. Crumey, ca ultima licornă, Orwell, Micromegas.

Tot vopsește legionari și sinagogi. Acum 30 de ani, cu fiu-său David, de 13 ani, acum cu nepotul, tot de 13. Iar Roboam, Florine, măria ta. Pun punct și paragrafe nu fac. Toate tunurile pe Eliade. O singură națiune, K. Poarta nouă, a zis 8 fără. Cam la vârsta asta a venit nea Romică la noi în Delhi.

Îi spusese Maytreiyiei că e indian. Încenușare hindusă. Preda istoria religiilor și studii indiene. Chicago, nu Târgoviște. Român-mămăligă, european-pepene, american-dovleac, indian-bhang. Inimi răsfirate planetar. Duduia se prefăcuse pe moarte ca să o ia de nevastă, la Rio. Mă uitam la ceas. Tone de delir în spate, bătăioșenia incoerenței, beregatiera. Manuscrise în exces, nepunctuate, ilizibile, ininteligibile, nu numai de lene, nu numai de frică. Mierlim kosovo. Doar vorbisem. Chinul se călătorește. Olivia, descriemi pe Viorica-Navamalika. Marta nemoarta. Cum era să iubească România?

Numai agenți, trecere secretă, pansamente peste ramolimente. Domoloșenia de context. Nei resemnare, nu m-ai omorât, no matar. Orbi de biblie, pisați scorțișoară, scorțoșenie. În ghips ne stă puterea. Voi, mame creștine, tu, Leela lui Ganesh. Nicio suflare peste șablon. Îmi vâjje o înzăpezită țeastă de castă. Don Jose Tugearu. Dansul este reparația mea. Să parcurgi spațiul în toate direcțiile.

Păstrați-vă calmul. Toate neamurile devin cajuni. Mi-am lăsat cei mai buni ani în India. Scriitor-avion-congres-șuetă-casă-cort. Juma de platagea fiartă. Prea tânăr, nici de comunism ejaculat, prea bătrân când o să-ți linșeze cenușa. Bust la munte. O făclie numai nor pe ponor. Aceași Orăștie a lui Decebal, a popii Moța și a lui Tagore, aici publicat românește prima oară.

Bun sosit la Viena, comandant Marica. Bădie, când te-ai dus la CC, al dracului de nu te gândeai la căpitan? Varice vieneze. Copaci cu turban. Tu cine ești, orientalule? Viana de pedeapsă și emigrare.

18.12.07 Delhi

Rupendra, teme pentru România: Indian epics, Jains' culture, Indian art, Folk and classical art, Indian and universal drama, Virgil – the Aeneid. Cartea lui, Central Man / The Paradox of Heroism in Modern American Drama. Ar scrie și un roman, experiența personală. Și-ar deschide mintea. Ar picta. După America, vrea să stea și în Europa. La schituri atunci, la Rohia.

Amartya Sen vorbește la universitate, eu la Guest House. Aprinderea lămpii. Saraswati Vandana (grup de la Facultatea de muzică). Oferirea de buchete și pentru Indranath Chaudhuri, K.G. Dutta, M.K. Julka, S.P. Singh, Murari Lal Tyagi, Vinod Seth. Pratibha Batacharia, Leela Shivaramaya, Kumar Anupam, Rupendra Guha Majumdar, Olivia Bălănescu. Conferința mea, lunch pentru suta de participanți. Vinod, cu frezii și trandafiri, c-am scris mai mult decât Eliade despre India și n-aș fi făcut ce-a făcut el cu fata, ba încă.

I will speak on Mircea Eliade, at his centenary, in praise of India. I dedicate my speech to the memory of professor Sisir Kumar Das and of professor Shivaramaya. O oră. Alhuwalia mă pomenea apreciativ. Krishna Srinivas murise cu câteva zile înainte, Vinod tocmai trimisese condoleanțe. Poemul lui, Kashar-Mitaakshar (akshar – alfabet/nemuritor, mitakshar – brevitare). Ne-am scaldat în toate oceanele.

20.12.07

Aseară dinner la Embassy, în Connaught Place, cu Shama și mama ei, Leela. Neeru e lângă San Francisco, are băiat, fată, pian. Next time, stay with us in Pitampura.

Vinod intră la anu' în masonerie, să aibă companie. Frate-său încă îl bate. Pe taică-său îl hrănește numai el, la 91, că e din '916, din '913 era Krishna Srinivas.

Femeia comandoului, leită Sara Montiel, numai ochi și trup. Nu pare de glumă cu atâția indieni de ținută în Asociația pentru România a lui Ashok. Eu am făcut caz de India ca un mesaj ricoșat de acolo, poate îmbogățit. Textul/abhijnana l-oi fi scris ever pentru a-l citi ieri, nu pentru toți, oricum o palinodie. Vinod, că se lucrează numai pe manuale, cărțile mele zac în bibliotecă, să i le fi dat lui. Că o să iau și eu Nobel-ul. Cine să mă propună? Găsim. Ashok: cele mai mari culori ale lumii, indiană și română. S. P. Singh, dacă am publisher în India.

Amplificarea stopată. Studenții de la muzică aveau examen. Am întrerupt discursul. Muzică, și apoi iar Eliade. Nu mai erau locuri, au adus un vraf vertical de scaune. Aprinesem lumânarea. Mi-au dat coș de flori și buchete la lume și Oliviei, zeci, muzica la mijloc, speech-uri și recitări, multe după conferința mea, adresându-mi-se în hindi și engleză, la fine, Olivia, actuala profesoară despre cel dintâi (eu). Esha sunase de zece ori. Rupendra mi-a desenat un portret june. Nu ajunseseră Beteille-ii, Margaret Chatterjee, Nilima Das, Urmila Trikha. Shama și Leela – ne leagă un sentiment, ne-a ieșit în cale Dumnezeu, elefantul, avea și fildeși. Coșul studenților, respect, nu i-a obligat nimeni.

N-am timp să pozez, la dept., afișul meu – deasupra celui al lui Amartya Sen (Nobel). Rămâne afișul după mine. Basham – Wonder which has been India. Santoshima, din film, devenise religie, apoi uitată, acum Sai Baba.

21.12.07

Kurup veni la taxi să mă salute. Crește coada cerșetorilor cu adaosul constructorilor. Bătrânul Tyagi o să mă pună pe coperta revistei. Ashok cel tânăr a numărat, la lunch, 250.

La Nandigran, protesteri împușcați. Rahul nu e ca Rajiv. Nici Mihai ca Ferdinand. There are ancestors of the whales in Kashmir. Cea mai înaltă prioritate – agricultura, educația și sănătatea. Al 11-lea plan cincinal, creștere 9%. Educație abia cât pentru crearea propriei forțe de muncă.

Poți spune minuni, depinde cine ești. Shabana Azmi. Mă simțeam socru în singurătatea maimuțelor. Shama s-a plictisit în Washington. De-aia fac băieții ăia războaie. Atunci nu l-a omorât nimeni pe Christos, nici la Auschwitz, și Longin sutașul ce să se mai fi convertit ca mai târziu Cervantes?

Raja Khan se însoară în februarie pe cântece de Margareta Pâslaru.

Ajunserăm și-n Rajsamand. Poems by yet another poet, verdeța deșertului, papar de Bikaner. Lal ne luă prin marmori pe terasă cu luna drept în creștet. Venus, cea mai, Mayer: de ce cea mai? Că Eminescu.

Mă adusesese Raja, pe muzică românească. Un urs indian, alb, cu ochelari negri. Nu sunteți dl. Gandhi? Ba sunt dl. Gandhi. Apăruse, înalt și chel, Bernard Edward Mayer, german, nu evreu, zice, romano-catolic, căsătorit, închis trei luni, divorțat, trei copii, un nepot de zece luni – c-a trăit viața lui Gandhi, poerclit Gandhi al Americii, adică nu Martin Luther King, nu Eliade, nu hippiesii. Jaini gandhieni, eu eliado-gandhian. Papar, sabji, ceapati.

Camera 13. Mayer în 12. Câine lovit de un puști. Șobolan negru, de neucis (ahimsa). Gâze plutitoare. Ce lux la Rohia, și tot ashram. Vibrații cosmice speciale, aici pe deal. Să nu mă iau după nimeni, cu fertilitatea, că ne păcălește.

Contabilul îi spune lui Gandhi că lipsește o rupie. Gandhi intră în post. Hoțul aduce rupia. De ce nu mi-ai cerut?

După o viață în Cleveland, după divorț, Mayer s-a mutat în Olympia, Washington. Nu ne putem picta cu aceeași pensulă. În Tirthankara e Anca, precum Kali în apokalipsă. Va fi timp, va fi ahimsa, ne-om învechi, azilanți colinari pe lac sub lună, jos diwali, luminația rajsamandiană. Bate unul cui în zid. Asceză sănătoasă. Nicio femeie, summit la Frăsinei, Irina la Rădești?

Planul e să prindem răsăritul soarelui. Sfârâie un țanțar (ahimsa), șobolanul negru mă mângâie (Kremlin). Tortură sonoră cât să nu mai ajungi răsăritul. Arama la noi, marmora la ei. Ferchezuesc o zidire, mai ca pikhamerele polițistului și gardianului. Câte unul, doi, cinci și femeia, nici nu mai vorbesc, bandă de percuționiști din infern. Frig de două pături, nicio milă, nicio înviere, nici n-au încotro. În 13 e octava. Americanul, numai holocaust, ce Cleveland, ce Olympia, ce apă caldă, ce arest anti-catolic, aici se ispășește cu urechea extinsă la tot corpul, timpan melițat, căzănit, nescutit, lănciuit, cotorisit, bumbăcit, cositorit, sclivisit din ciocan. Marmoreeni fără milă de Mayer, că mie urechea mi se pisă, ah mina, peștele ferit de nemâncare, o zgomotire constructivă, meșteri de adânc, hefaistoși, asuras, de unde, supermuncitori cu treabă de noapte, zahei nebraille, nebrăili, nebrătei, fasonatori ai iadului, muzicanți din ciocane, ferăstraie, scoabe, asurzitori de ziduri pentru vii(tor), ce să fi dormit să ai de unde te trezi, frigul să nu se nisipească, recele deșertului îl crapă, ghețari așchiați căldurii globale, plus retorica fiecărei batoze bidingare.

Vom uita, Bernard, Berni, Ber, Be, noaptea asta? Ție ți s-o fi luând și de cartea pe Irak globalizat. Ne obligăm din toată amintirea liniștii, alt chin crengist să ni-l povestim, de va trece, de ne vom strânge țândările, praful destructurării urlate în audiție, se fitirisc, bercăciulă, râde și femeia, ferăstrăul sfâșie prin ziduri, ne antrenează pentru Dante, tăietori de timpane, fărâmətori de oase, să te auzi rumeguși de manoliți, pe femeie, da și ea glumește, râde ea prima, înconjur jain, neunda frigului.

Conversația de după Ibsen. Rupendra cu Arthur Miller – nu mai ciocăni constructiv. Peronae sub bătuci. Vă trageți sufletul să însărsănați pe-ai lui Ravana. Ne recunoaștem demoni zvârcolindu-ne în zgomot rebântuitor, râdeți de surzenia ardeiată, holică scrijelare în auz. N-ar ciocăni atât nici aurul nibelungilor, încet, din ce în ce mai iute, pe ritmuri, replicativ, hoardă, netezire, dinspre lac oarece urlet discret, gen coiot. Cu cât va fi construcția mai ciocănită noaptea asta, cu atât mai tranșați pe surzenia neadormirii pavloviene, auschwitziene, Mayere, ne conturnăm, abia vom spune că n-am putut dormi de muzica ghilotinelor, și ciocane și ferăstraie, wagneriene, ce-ți spuneam, nu m-auzi, cum suferi, ce nevoi ai, ce dopuri de deconstruit? Și ai fi vrut să conversăm aseară. Trei ore pân' la răsăritul bățătorilor crăiți cu femeie. Zbori mii de kilometri, ascuți încă o sută, Margareta, în taxi, să ajungi sub ciocanele big-ben-big-bang-ului, neoprite, sub piroanele urecheate de pe discuri în același cerc, creieri loviți de copită, de deșert, de ritualul primirii în sfărâmare sonoră spre ținerea fasonului constructiv. Ce ofensă de a spera să mă ridic din tranșele asurzirii secundare.

Să fie șase. Intonează imamii rugi. Ne întrec, întorc răsăritul. Testul meșterilor s-a îngropat nemarmorei temporale de o noapte. S-ar putea să supraviețuiesc, nici așa religios, nici așa eliadian, ținând-o pe a nimănu. Bine că mai trecu noaptea, muezine, de te audiai dimpotrivă, de sus, de la jaini, nu din El Axa, te numise Diwali, nu de-o zi, de mereu. Suntem pe sub lună verticală cu luceafăr pe unde se înalță la noi luna.

Dritirastra era orb. Akbar s-a însurat cu o fată din Rajasthan. Lacul ăsta nu e ocean. 32 districte în Rajasthan.

Pune tencuiala și o ia la bătaie, cu ciocanul doplosește cărămizile flăcăroase. Mayer n-a mai putut dormi după ce se opriseră. Alte strigăte. Breakfast. Sinele, nu dumnezeu.

Cărămizile bătute, lemnele fereștruite, vorbele desticluite, muzici, stive destivite. Noaptea zidului urzită, surzită, soarele răsări în smârc.

Rajsamand, 70 km de Udaipur. Aici e un institut/academie jain(ă). Se lucrează la o văzoaie cu 25 de cercuri crescătoare pentru 20 de ani. Tocmai fuserăm primiți de Mahapragya. Vrusei să-i ofer un prosopaș. Săriră maicile că nu în culori, numai alb, și îl băgai coadă între picioare. A scris și el o carte despre culori, în hindi. Albul, ăl mai tare, îi face fearleși, bravo, Victore. Noaptea n-am dormit că se zidește o casă zi și noapte (să nu se dărâme, dar m-au dărâmat pe mine).

Ziua a început cu văzutul răsăritului de soare, de pe terasă, lângă lac, apoi la Mahpragya, care curând s-a adresat la mii de oameni sub un vast cort (pangal). Le are cu aurele și harisma, numai maici (sadhis) și sadhus înconjurându-l, toți cu plastic la gură, vorbind în consecință.

N-am prins poza celor dintr-o piață, la Id – și ei tot în alb.

Am stat în avionul Delhi-Udaipur 2 ore, peste timpul de zbor (o oră).

Colinde acolo, ciocane aici.

Moschee de Id. Muscă nu mă omoară nu te omoară. Indiană americanime ucisă. Iar motor oprit. Mă cunoști. Vreun gol de aer. Frăția opritorilor din senin de-a călare. Îmi pun bluza, că la umbră mă trage deșertul. Nevasta lui Lal o fi scriind bazarului inscripții diamantine. M-a ajutat Kabir în alb. Aștia trăgeau picioarele cu cârcelul meu. Nici violent, nici ahimsa. Puteam fi pietre românești. Cascada bătută – să te faci apă – s-o urce copiii. Patru războaie cu Pakistanul, câștigate, unul cu China, pierdut.

22.12.07

Azi-noapte nu mai zidiră la cascadă. Veena scrie poezia și o recită de 15 ori. A fi sarea pământului. 1950, școală Montessori la Sardar Shahar. Cel mai mare lac din lume făcut de mâna omului în secolul al 17-lea. Ahimsa yatra. Plânsul stelei pe planetă, rouă. Toți mă știu scriind până în amintire. Nu mai am răbdare să cer înțelepciuni. Ce să-ți dea viața, ce să-i dai ? Frate copacului. Gândindu-mă la voi și nevorbind. Toată lumea vorbărează.

Transformarea societății. Pace în spiritualitate. Sectele sunt mijloace de purificare. Nu că secta ta e numai ea pe lume. Loc potrivit de transformare spirituală. Pikhamer. Lume liberă de teroare, și pe teroriști îi putem elibera, toate ființele. Pikhamer. Violența interlingvistică până la simbologie. Gemenie eliadiană. Boli emoționale. Nu te emoționa. Hai la conștiință. Transformarea emoției.

M-ai auzit lăudând islamul. Maica Teresa. Colinde. Cine să-mi profaneze mormântul neștiindu-mi cenușa scrisă? Linga primind floarea ahimsa, nemandescenușare.

Vorbiți de ai voștri. Vorbă tăcută. Vorbește toată lumea. Vorbești fără bibliografie. Lumea nu poate fi uniformă. Nicio realitate. Cămilele neconferențiere. Chelie violentă. Regie urlat. Filme dublate. Fără țărână sub tălpi. Nu poți schimba lumea.

Tot noi suntem. Ridicați mâna. V-am scos isihia la vedere. Fusesem un om serios, cerusem și promisem ce trebuia, anuvrata.

Circle round for freedom / Circle round for Peace / for those who are in prison (freedom) / circle for release.

24.12.07

Cinci infinituri jaine. Codreanu gandhian? Jeremy fără sinagogă în Seul. Ajunul Crăciunului. Id a trecut. Thomas a citat jainii, eu pe Brâncuși. Tu, din Ravenna, te voi ai Beatrice.

În câte bucăți tăiați sexul porumbeilor? Foame neîmbătrânită. Hai, bre, prea te lovesc toți. Mahapranam cu stânga pe chelie. Când să se mai umple cortul de-o evanghelie.

Peste-al nostru acharya / cântecul jain colindul / scrie-l mă pe englezește / să-l citești chiar de Crăciun.

Dharma samaj. Listă mare pe talent. Mână atinsă yoga în Crăciun jain. Ne dăm drumul din lanțul trupesc. Mahavira nud, în haina sfințeniei.

Statuia sub ghearele porumbelului. Arde-l pe tătar. Sadhi, să ne fie drag de tine. Total identity. Negrul laudei din albul paginii. Mai frumoasă se vede lumea din prezidiu.

Identitate Gandhi. Christos jain, cirac lui Mahavir. Mahavir, creștin prin Isus. Un jain din Rajsamand. O trestie vegetariană în cruce cu sine. Mai fertili în Haryana. Gandhi sionist.

Antitalent de nu ne-am împrieteni. Ape seacă stârvuri. Agonii vorbite-auzite. Una grande lezione. Cancroli – Rajnagar = Rajsamand. (Hiland 223)

25.12.07, Hiland, Room 223

Ești o persoană plăcută – dacă nu știi – și-ți urez Crăciun fericit, an nou fericit, viață fericită și alor tăi, pace pe pământ omenirii și tot ce-ți dorești pe acolo. Că și nume, nu trupul lui, al persoanei Isus – sufletul cărui trup -, de ne-am crucifica odată pe deal. Papa, în latină, mai cult, dominus vobis, din Vatican în Rajsamand, fato din Kerala, pater et fili et spiritus sanctus.

Dumnezeu crede că pot să am grijă de tine, copile – în spate, Hanuman. Nu-ți fie frică. Născutu-s-a mântuitor în cetatea lui David.

George nu e numele trupului – al sufletului. Happy Christmas! Apă caldă, nu și Jeremy – iată discriminare. Ce e cu Diwali? Păi, Lakshmi, lumini. Îmi tac Crăciunul, fredonez democrație.

Thomas făcu cercul. Fiecare ceva. Eu cântai astăzi s-a născut Hristos. Toți pe Dumnezeu, cu amen, cu namaste. Jeremy, că daruri la copii. Rudi, ai ce. Jesus, the greatest embodiment of the nonviolence (L.S. Gandhi). O lacrimă de -a Platei. Alba Elisa, ikebana, indoneziano-australianul, frumos vă șade. Alții ne liberarăm. Jere se așază lângă mine, din neamul lui e întrupare, noi la rând. Effendi. Bhai sahib. Cercul omenirii-Crăciun. Își dădură drumul, pe rând, Thomas făcu rugăciunea, Subash: om shanti om.

Tamilianul se interesează de Dragoș Pâslaru. Soartă, mamă moartă m-a născut creștin în artă. Culoarea e în orient, linia în vest. Mâinile cântă. A nu ucide nici mort. Albăstrirea respirației. Forțați-vă genele. Shintao, calea domnului. Mai puțin străin ca străinii. 30 de ani de când am venit în India, acum eram la Indore, cu Plata și fata. Govinda, jae, jae. Are cine țipa. Gandolfini și-a lăsat barbă și chelie.

26.12.2007

Traducător Angellei, Gabriellei. Job de început de lume. Ikebana. Sunet de albină, vibrație în cap, extinderea minții, transformarea inimii. În inimă se naște violența. Hai pân' la homo sapiens prin reptile pe rotile. Gabriella coboară în sat să tragă, să scrie la copii. Cu supărarea în cartușieră. Lac, dac, mac, rac. Ladea, înțepă-te creștinește pește, sculptură. Niciun plan, nicio amintire, în afară de poza voastră încenușându-mi cu drag căruntețea.

Ridicași dreapta cu ikebana, cotul sus, palma sub ceafă – mi te exemplifici geișă. Îți rotești gâtul kabuki. N-ai nici tu timp jain a-l poetiza insular cu târăgănite ciupituri de corzi. Șinto pe cale călăritoare.

Tos mă îndulcesc. Violența se aude cât cuprinde. N-ai ce spera dincoace de liturghie. M-am tot dus în India și iar în Marcea. Tema falsului guru, vezi fals roman american. Voi vorbiți, eu scriu, vorbe puține om fi schimbat, vă vine să mă întrebați ce scriu. Îngera că să-i traduc Ravennei reavăn. Notez ca Mahendra și-ți spun ce-a zis Mahapragya. Musulmanul voia să știe dacă înțeleg ce scriu.

Muni Kumar Shraman mă numi ambasador al lui Mahapragya în România. Mă salută mai multă lume decât niciodată. Miorița și ahimsa. Lui Manoj, din Hyderabad, în amintirea lui Prabhu Vidyasagar Dyal, i-am dat Cenușa lui Eliade și ultimul prosop. Musulmanul din Sri Lanka a vrut documentație Miorița, i-am recomandat Mircea Eliade,

The Vanishing God. Islam înseamnă pace. Shalom. Zalmoxe, Isus, ahimsa. Miorița/Memna, tradusă de Urmila Rani Trikha (comparând conflictul din Miorița cu cel din Mahabharata). La ieșirea de la Mahapragya, Thomas că să-i dau și lui o carte cu cenușa lui Eliade, că face masă rotundă la Atena, să mă duc și eu, că el e eretic. N-am nimic cu nimeni și tot ajunsei ambasador.

27.12. 2007, Hilend, 223, Rajnagar, Rajsamand

Unde să fie ziua de 27? Ieri, cu Plata vorbind, ținusem că pe 25 fuseseră la cuscri. Să nu fi putut ieși a doua zi? Shraman mă întrebese atât de senin unde e România. Vecină cu Bulgaria, Serbia, Ungaria, Ucraina, Moldova. E lângă Rusia? Rusia e și lângă India. Avem 20-25 de campusuri. Și-n Moldova. Ce țări sunt în Europa de Est? România e a șaptea în Europa. Bine, ești ambasadorul lui Mahapragya în România.

O fi în 28, aflu de la Gandhi cum procedăm, fac revelionul singur, în camera 13, cu zburăți călugării de pe podea – mai marele lor, pe podium. Pot apărea paturi, o saltea. Vedem ulița spre palat, e abruptă. Ce faci iarna, nu mai arzi, pe la prânz în yarzi cu barzi? Mahapranam dhvani. Hai în cer. Blajinii sunt jainii. Greul subiectului pe nebunia sectului. Discriminat de indieni ca nestrăin. Sohan Lal Gandhi, basically a teacher. Suntem victime și omorând o sută de mii. Anuvrata, jurăminte mici. Mahavira a vrut ca fiecare să descopere adevărul.

Mă vezi. Îți spun nopțile rămase. Te uiți, mai numeri, să-i spun lui Sanjai. Nu le spun de numire. Ba poate că da. Nici accharya nu se duce la Jaipur, ci la Amet. Asceții ne ținem nejubilanți. Ca și cum brazda n-ar fi sită. De-o numesc sectă, să nu rupă lanțul de sânge al religiilor. 1 humanity, 2 religia, 3 secta. Tot mioriță ahimsa de faimă sectară. Mahapragya darshan.

Sunt prieten cu toate ființele. Un pic nonviolent, restul ghilotină. Populații de raze în progresie matematic-malthusiană. Plato, ești jaină. Se întunecă roșie aura la furie. Îți dai meditația pe față. Moneda întoarsă obrazului, propria-ți cavalerie de furat.

28.12.07

Cu fata, în tren. Am coborât într-o gară, să merg aproape, la o gazdă, nu știu ce să iau. Am uitat să mă întorc. Mi-am dat seama că am pierdut trenul, n-aveam bani, niște mărunțiș, să plătesc gazda. I-am explicat, făcea fețe. Îi las ceva. A apărut tata și s-a rezolvat.

Era de căsătorie. Ne vedeam și cu fratele ei și cu nevastă-mea. El o fi fost Ionică. Amica mea, amica lui. Care se răcea. Toți observam. Și cum să o rupem. Colo, colo. Mai rece. Urcăm un trotuar, mă depășește când nu știu ce făceam. Fug, o prind. La sfârșit, abrupt, aproape sare și e prima. Tâmpito, te-am lăsat. Ba nu. Ai fost mai bună. Să ne lăsăm. Ba da, că asta e, lăsa de înțeleș, depresie.

Eram victimă nonviolentă a amneziei. Benazir asasinată aseară. Veniră cu ceaiul. Aici sociologie religioasă, pe deal, de teza fetei. Sau își alege de la invizibili. E sectă, atunci cum de e universală ahimsa? Improvizații printre meditații. India e un libro aperto. Seen Mahatma. Toți suntem esențial same. Condamnare la yoga. Lui Eugenio Montale. Logosul ahimsa.

Între 23-28 decembrie 2007, în Palatul Copiilor pentru Pace din Rajsamand (Rajasthan, India), a avut loc cea de-a 6-a Conferință pentru Pace și Acțiune Nonviolentă.

DOMNIȘOARELE ARCADIENE

Lidia

Mă uit(am) la peștele tăvălit în mălaiul nisipului, poate putea, doar că ăla țipa în mijlocul valurilor coborâtoare, scapă-mă, până la el, că da, poate mă îneca, să scape, cum îl trăgeam de subțioară spre pește, îl împing, cu valurile la vale, cârmit, să ajungem, poate vii, lângă mortăciune, cine știe, om vinde-o și pe aia la cooperativă, poate se vinde. Ce să se mai afle pe cele două maluri, c-am scris, în strictă discreție, autoferecat, iar toți securiștii ăștia de era să strice Puși țoapele pe ei nici nu te mai tăvăle ca-n tinerețe, Lidio, vai, pieptul tău, mustața ta, coapse în ecuații, cu ochii m-ai văzut puber, haț, ba eu, bătrân, nu tu, poate pe tine ăștia de la securitatea raionului. Ci Builă, mă, n-auzi, bucovinean, drace, stânga-mprejur, Bălceștii, dii, Negrule, pân'la peștoaica – d-asta, cum mi-am proțâpuit pe viață erosul într-o icroasă nisipită silicatist, moartea pasiunii pensiunii sofianice irodiadă – nemaipeștele, androginie, scapă-mă, iar, ăla (tac-so mare în comspania), păi s-a dus viața oricum, Arionene.

Chinezoaica statuară de la Arcadia ar fi semănat Lidiei de nu mă fulgera cu refuz, că are ședință, că nu avem cum vizita apartamentul primei domnișoare arcadiene din acest text, oricum din titlu (cel sincron). Era inversă, nici chiar ministă chimică, noroc de vedere cu Marla în louange, despărțire la statui, cu spatele – eu, nu ea – la Capitoliu, care va să zică, spaniolă, maica lui Obama la studiu cu noi at Manoa. Fresce, desigur, Pacific also. Cum s-a măritat domnișoara congresual. Asta de-ați fi învățat, fetelor, peștele împuțit nu vă mai gonea, sărea la zid, ce distracție printre terori corale, apel-capel-scalpelane – care mă strigi, scalpă-mă, că mă înec, sunt putred, put și te iubesc spaniol. Intra-ți-ar chinezoaica aia în fantezie-agonie, Marionene, praf în plas de sanie-iris pe cât-cuprinderea lagărului de nisip-studenți, și mama aceluia, să trăiți.

Mi-e teamă de ce nu mi-e teamă, am citate românești, am de renunțat, fac paragraf triadă, apoi altele cu ăle citate scăpate putreziciuni induse ceaselessly (dicționar), îmi place ceasul, mi se apropie, nu v-aș dori de pe acum să vă doriți ce-mi doresc, ce tot atâtea holograme sprayate pe covrigii părinților lor, numai găuri, la căutate, biblicoid. Ho. Să trăiți. Cap de listă. Și tac-so. Alt. Halt. Intermediu over. Tema e teama. Uciderea majorității face posibilă Arcadia, adio Lidia, Marla, chinezoaica. N-am terminat. Nici că mai am garnizoana. N-am unde mai intra nici la bulău, ce vremuri, ce decrepire pe mine – geaba te împing, te trag de subțiori spre malul cu singurul pește din univers, împuțitul.

Iulia

Iulia își cumpăra dulapuri, împotriva voinței tale, că și ea ți-a făcut o plăcere cu agoniseala de la Oxford University Press. Auzi, Iulică, pe 1 iulie la lansarea lui Puși, de lângă Gelu, doamne ferește: că viu o fi dracu', injectat popoul, pigmei impostulați, cam-cam fundamentatorul.

Îți citeam din Puși citate din Elin. Ocazia. Cooperativa va vinde iar. Boema în de ea. Matza pe el, nu talentului cu profanități scandalofage, nu rațiunii. Goma de Canonescu legionarizant – a mă antisemitiza pe mine, cu tălpile în accent circumflex, nemărginită țoapă.

Parcă-și aranjase asasinarea. “A dus mâna la inimă și s-a prăbușit peste sicriul celuiilalt”. Pantacrue. A înfiera. Pornoman. Biografie cazier. Obsesie antipolemică. Afurisește. Dorința de răzbunare a toreadorului. “Iertați-mi măgăriile”. Da' cu Nae ce-ai avut? Omul fără gașcă e ca melcul fără cochilie. Punere în scenă - montarea găștii - chiar de unul din copiii uciși ai Medeei . Rege-tură-rocadă. L-am înjurat cu eleganță.

Intrară toți. O doamnă. Îi rămăsese pălăria uriașă afară. I-am smuls-o, am împins să i-o și duc și să-mi valorific rândul. Încuiat. Forțam, întredeschisesem, nimeni. Într-un birou, sus, o bătrâioară de film australian m-a luat la interog, pe ce nu prea știam și nici nu mă speriam de tot. Tărășenia asta cu dulapurile, după zugrăveală, până duminică se mântuie. (Chestia continuă, băbește, cu arcadizarea însemnărilor mele pe iulie/Iulia/na)

Iuliana

N-ați găsit criminalii poetului, m-ați găsit pe mine, încă un poet pentru criminalii liberi. Noica pe sub interdicție. Iuliana și-a luat concediu pentru licența de poimăine, la Haret. Malița îmi spune că spiritul nu există.

Eminescu omorât în timp ce cânta “Deșteaptă-te române”. Smile. Gumă de mestecat. Pălăria roz. Vitiligo. Mă durea urechea stângă, am scris în carnet și am trimis (testament?) Mantra Eminescu la Ivireanu. Am răspuns unei masterande din Bourgogne. Mi-am mai făcut de lucru, tensionat de licența Iulianei.

M-a sunat, că-mi spune dacă m-am împăcat cu Iulia, i-am adus crin alb, luase 9 la licență, greșise trei întrebări, nu era nemulțumită – acum sunt în vacanță. Trei ani câștigați, fie și contra cost.

Vă avertizez că nu vă înțelegeți tatăl. Ne rugăm și pentru dușmani. Instigați la violență mentală. Toate ținutele împotriva victimelor, pe fondul dominației străine. Cei mai neoameni dintre oameni. Valorile ni le “asasinăm la propriu” (Iorga). Patrie-matrie. Saawaryia.

Ce-a mâncat lupa e bun mâncat. Ar trebui spânzurată în piața revoluției maimuța electrică. Toți intelectualii români vor emigra. Le place lepra. Spre seară sunt mai obosit, tahicardie paroxistică. Nu risc să mă tratez la spital. Gena egoistă e prioritară și-n junglă și-n lumea civilizată.(Dowkins Richard). Rușii sunt cei mai mari experți în manipulare. Cum să te autodistrugi primind cetățenia asasină a genei. Universități și biserici la pământ. Privatizarea și dezindustrializarea au degradat învățarea, nu are nimeni nevoie de ea. Fie înveți și pleci afară, fie o lași moartă.

Eu pe ce dispariții nimeresc?. Se retrage dreptul. Să dea Iuliana iar licența. Căruța a fost lovită de tren. E mai mântuitoare o rugăciune la o biserică din Găești decât Platon. Shakespeare, pe lângă biblie – eu demonstrez asta și la Sorbona – e scriitor din Găești (Țuțea). Își spuneau măștri, Ca-n Găești cum fuse 'neică' sau 'jupâne' (Arghezi). Prințul Carol, care tocmai intrase în țară, a semnat la Găești un decret de amnistiere, ce a salvat viața mitropolitului Calinic Miclescu, și a iertat pe opzanții moldoveni, absolviți de crime și delictive politice.

M-am născut în satul Ruda. La zece ani, mi-am urmat tatăl în Găești. La 17 ani și jumătate, am plecat la Facultatea de filologie, în București. La 24, prima carte publicată, la 29, bursă în Italia, între 33 și 40, profesor visiting la Universitatea din Delhi, director pe rând a două biblioteci de rang național, cursuri ținute la Universitatea București, apoi la Valahia din Târgoviște, apoi la Spiru Haret în București. Zilele trecute, poetul Nicolae Neagu a fost asasinat, ca-n Shakespeare, în Găești, Shillock. A fost martirizat din plictiseală, vezi Crimă și pedeapsă.

Les irreductibles, tradus cu Perseverență, moartea primilor născuți. Iuliana venise la 4, că-i e rău. Eu, că universitatea e minată (ruinată?). Dispărusem virgin din Găești, păstrându-l fetiș, pe învățate. Confrerie – acele persoane vor fi anulate, în limba catistă, anulatoarea, mengellină-cazuri (cazul tău?), non-persoană. Lumânarea la capul mortului luminează dar nu trezește. Puhoaiete de ingineri au făcut facultate pentru a face armata la TR. Ne-am trezit peste noapte în ilegalitate, inegalitate poate. Retroactiv. Toată țara era o frenezie de studenți. Neocampusuri, plutoane de masacru. Incinerare la distanță instead. E un timp de când Margaret Thatcher veni în București pe tema Universității deschise. Medeea exponențială de acum din Iason în Iason, invizibilitate totală, foc, jandarmi de Botoșani, că ea o fi devi de Deva.

La șacalii validanți, Puși – tot la comedie? Ce oameni, ce români, ce studenți, ce umplutură în acest război, boy. Generalizați idioți, cornutelor. Marilla din Pitești, auzindu-vă, preferă pe Țurcanu. John e un biet om care vrea să-și depășească condiția prin studiu. Un lakh de Ceaușești. Am hotărât să nu mai înscrie. Să-i aducem la legalitate. A intra în licență. Puteam să accesez un job mai bun. Nu înseamnă să vă bateți joc de atâția oameni. Acum zici că n-ai zis. Medeea era blândă. Protecția consumatorului. Toți frustrații și ratații vor diplomă. O să tot văruiți prin școli. Tot idiotul își dă seama că e răzbunare. Se întâmplă multe în culise. Femeie, ești nebună, mă înțepă inima, rezolvă-ne, că venim cu toții în București și te jumolim, te facem permanent.

Și noi acum ce facem? De fiecare dată mergea afurisita ceea de cameră video de am ajuns să o visez și noaptea. Toată prostimea României a devenit licențiată cu ajutorul acestei fantome. A ne condamna la o minciună fără sfârșit. Cei de acolo voiau să se îmbogățească peste noapte, cei de aici sperau să se deștepte peste noapte. Ați blasfemiat un lakh (o sută de mii) de destine. Îi mai și ajutam să se arunce de pe vile. Au murit chiar în timpul proceselor mele. Cenzură totală, autocenzură. Hărmălăgeală. Totul a fost ca și cum n-ar fi fost. Mama imbecililor e mereu gravidă. Nu mai aruncați cu noroi în noi. Validare, arestare.

Urmăriri noiciene. Simpatie de ăl refuzat. Nu-mi lunecă pandalia pe foițe sub măcel de ani. De ce-mi ieșise pisica neagă dinainte. Melanchton. Colonul iritabil se sesizează. Turme abatorului. Omorâși ce nu născuși. Codreanu a făcut din mine un fanatic

român (Eliade). N-aș putea accepta istoria fără România așa cum am cunoscut-o eu. Neurastheniu. Aud cum se întoarce Eschil în mormânt. Se aud o groază de lucruri. Islamic Azad. De ce îi interesează pe unii cum termină alții facultatea? O vreme a existat o modă a psihologiei, acum jurnalismul atrage. Nu e cerere de educație, ci cerere de diplome. Suntem în țară străină.

Anatema pusă la grămadă. Ion Hanganu din Huși a absolvit de zece ori SH. Securității strâng rândurile. Păi mai bine îmi dau foc la diplomă decât să fiu validat de unul ca Vanghelie. Vă vor înfiera ca în alte vremuri. Populația vă va admira curajul de a-i înfrunta pe cei ce distrug viitorul țării. Mațul scoafei e lung. Sistemul s-a răzbunat. Nu ne vom reveni niciodată. N-au ieșit în stradă că nu se mai poartă. Sudoarea proletară mândros orbește. A reușit decât să nedreptățească o mulțime de tineri care au luat în serios statul român. Oricine are chef dar mai ales putere poate desființa orice mișcă în țara asta. În Israel, peste 50% din populație are studii superioare. Vrea să elimine concurența. Un inginer, ca un hingher. Proști de băune. Tarantulă politică. Această țară va fi transformată radical, sau va înceta să existe, the solution for 1984 is 1776.

Umbrele nu erau paralele. Sticlă de coca-cola. Flutura steagul. Praful selenar gravitației terestre. Cetățean propunând partidul educației în Găești, pe Lună. Căcălău educație în România. Toți absolvenții de la Spiru sunt dejecții pentru groapa de gunoi. Nicăieri nu e corupție și șpagă mai mari decât la universitățile de stat. Spiru nu e mai coruptă decât altele. O vomă peste Bondronescu. Toți cretinoizii. Numai ei sunt deștepți. Indira Gandhi. Phoenix. Leana la facultăți de stat. Spiru fakiru. Toate scursurile societății ajung să ia diplomă de studii superioare la această mizerie. A deturna studenții din privat în stat. La spirulică toate babele bășinoase și toți moșii analfabeți sunt niște nulități sută la sută. Dacă vrea să facă răscoală în învățământ. Și marele Mihai Eminescu tot din 'cătunul' meu provine.

Mereu mai antiromânește, despicătură cu diversiune, etatism securist, privatism și mai securist. Să-și ardă diplomele în semn de respect pentru eroii revoluției. E foarte simplu să arunci cu noroi. Acum îmi pare rău că am ieșit în stradă în '89. Sper să plece această pată neagră. Susții nostalgicii activi. Nea sonderule, nu știu cu ce te ocupi, că meseria ta a dispărut, dar școală ca pe vremea împușcatului se va face numai când dispar comunisto-securității de pe eșichierul politic. Jigodism de înaltă școală. Fac studii economice și nu au auzit de cont sintetic. Pregătește-te să ajungi un nimeni. Dacă nu scriai, filosof rămâneai. Prezentul continuu și viitorul în trecut. Nu face decât să învrăjbească studenții. N-auzi bre că studenții de la stat nu sunt mai buni decât cei de la particular?

Ne-a jupuit de vii și pe nedrept. Fabricile de joase manevre mintale. Femeia de la învățământ are koaie. Madam ar trebui pusă la zid pentru lacul de absolvenți. Prigoană era bun de președinte că făcea din România un gunoi și îl vindea poate la arabi. Să fie scoasă România la licitație. În Italia este un român cu 2 facultăți care cerșește la un magazin și doarme într-o mașină abandonată. În pușcărie în Italia este mai bine ca în libertate în România. N-are tupeu să fure. Taci și treci statul sub protecția tot a statului. Agramalitățile urmașei lui h2 zero.

Indiferența la asasinarea intrusului. Tunsă scurt, voinică, matematiciană. Gimnaziu. O curtam inconștient. Se defula, patimă pe necunoscutele represiei, într-o

tantra a timpului indiferent la moarte, nu la ora de matematică, la privirea Lidiei, Kali. Surp logaritmul în avatarul brunei matematice. De jertfă-mpodobită (alt Neagu). Prostita asta cu ilegalitatea svasticii arată doar cât de mult poate afecta cultura îndoctrinarea evreiască. Simbol al prosperității și continuității. Le băgăm un miliard de indieni la închisoare?

Terminați cu prostiile și pocăiți-vă. Nu s-a uitat niciodată în jos. Haa'retz, Haret. Mogâldan. Numa de tembeli are nevoie țara acum. Roma să își schimbe numele că a ars creștini. Americanii au distrus Dresda, Hiroșima, Nagasachi. Reenactori. Nu mai trăim în neolitic. Il sindaco veste nazista. Arestați-l pe Chaplin. Goe(ring). Macho, postură pozitivă (Oișteanu). O vestimentație cu accente naziste (Florian). Legal și chiar la modă (Katz). Mazărea bună e totdeauna verde, ca Tom Cruise în Valkyria. Mai tare poneiul roz. Wehrmachtul a fost folosit (mai ales în est) la exterminarea raselor inferioare (evrei, slavi, țigani etc.).

Scrisul se sesizează retrăirii, refantazării, pe oarece momentaneism, șoc, descoperire. Jubileul nefericirii relative, prezentându-se pacificării – am de întors renunțările în narații căutabile. Ovocitate. Rasputnița. Ori și autorul e țoapă, ori țoapele bat spre arhetipuri țopăite. Drepturi peste drepturi, după ce ei au finanțat campania militară a lui Hitler. Și așa ajungem iar să fim călcați în picioare, într-o țară a nimăului. Suntem niște rebuturi, tratați ca niște gunoaie ale societății, doar pentru că am încercat să ne luăm diploma. Gunoiul adevărat este diploma. Autoamăgirea este a doua natură. Afară cu nemernica asta. Scandalul diplomelor USH a ținut exact cât a durat admiterea la facultate. Universitățile de stat și-au calculat locurile în funcție de numărul absolvenților de la BAC: pentru cei 170.000 de promovați au fost puse la bătaie 108.000 locuri cu taxă, plus 62.000 locuri bugetate.

Dar de școală au o greață. Reminiscente de oameni introverți. Denigrarea unor implementări ale noului. Teodorian Gherman a intrat în rândul criminalilor ieșeni ucigându-și, la 13 ani, mama. După ce a văzut-o moartă în casă, s-a gândit că ar vrea să fugă în Munții Carpați.

Vasile, hai la casa cu țoape a lui Puși, Vasile. Ați citit pe Wittgenstein? Un bou, o țoapă, țătaie. Chemăm poliția și televiziunea. Argentina, nu Colentina. Că noi, băieții, nu dormim Decât dacă ne plictisim. Marionete intererotic-thanatice să le alternăm cu lectura cărții lui Ben, bumerang-dor-miongdang. După alegeri, studenții puteau fi executați în liniște. Id-eul interzis prin lege, gâf. Ce-i furat e lucru sfânt. Pagube cât un război. Sunt favorizat la maxim de acest scandal. Păgâni, hoți și criminali cu diplomă. Judecătorii să facă direct legi în instanță ca să merite sporul de 50%. Am retrăit decembrie '89. Obiceiuri care distrug societatea. Profesori ilegali la facultăți ilegale. Suntem pierduți. Uitați-vă cum se comportă și cum vorbesc și cum acționează. Ați ajuns canibali.

Șmecherie, ilegalități, obezități. Să dați cu piatra, atât știți. Legiuitorul e primul vinovat. Există numai fapta și victima. României nu i-a mers niciodată bine când a fost condusă de români. Spune spume. Las-o în sânge, intelectualule, licența este o utopie. Nu trebuie să fii geniu ca să scrii corect. Poate nu știai că umorul vindecă și licențele de Spiru. Din partea mea, să se omoare toți între ei. Să fii făcut țigan nu e peiorativ (Marko). Intelectualii nu acționează, reacționează, refrenul: am luat la cunoștință cu stupeoare (variantă:act). Studenți de la distanță, lamentarea ipocrită pentru absolvenți, majoritatea

respectivilor studenți sunt (sic) rău pregătiți. Nu au acoperire. Cerem și susținem demersurile. În absența unor măsuri energice dar necesare.

Nu putem fi puși pe picior de egalitate cu acești ilegaliști. Au populat fix instituțiile de stat. Să ieșim în stradă. Să sune mai curat. Respectarea legii e facultativă. Afacere pur lucrativă, pleonastic tautologică. Se bagă telectualii colaboraționiști. Crima se lasă nepedepsită. Să fi devenit uciderea singura formă de recunoaștere? Cine are interes să nu meargă bine nimic? Viața e prea scurtă pentru a o pierde cu boșorogii prin restante în instanțe.

Puși, la botez: oprți muzica, e de căcat. Orice piesă am scrie asupra securității e deja viu. Iudău ne-a lucrat, Cavernă a re lanț de pușcării-hoteluri. Societatea la rând. *Sus de Pitești*. Deținuții joacă Medeea în regia lui Țurcanu, intelectualii în caterincă. *Dictatorul să trăiască*. Să ne placă de viața noastră. Toporul țoapelor l-ai epuizat, tocilarule. Facem numai un act, *Amurg securist* sau *Wagner la zarcă*. Sau *Lupa capitală*. Între John Harvard și Spiru Haret, dramaturgic, ne oprim și noi la rector(iță). Țara a ajuns în halul ăsta datorită absolvenților de la facultățile "serioase". Credeți că absolvenții de la SH pot să-i facă mai rău?

Scursurile sistemului securist-comunist vor face curând învățământ pentru animalele lor de casă, pe care le vor pune să ne conducă pe noi, poporul român. S-a terminat cu statul. Bondrea cere autonomie mai abitur ca Marko și Tokes. Învățământ la foarte mare distanță. Și Ciomu a făcut universitate de stat. Nu că nația asta nu ar merita-o. Să se anuleze toate diplomele de la toate facultățile, emise după revoluție. Nouă, celor care am terminat la Spiru, ni s-a agățat o tinichea așa de mare de coadă, că probabil ne vom împiedica toată viața de ea. Dar cine știe, poate următorul ministru o să pună ochii pe altă universitate, o să anuleze alte diplome – dacă poate, omu', de ce nu? Și o să mai uite lumea de noi.

Nu toți avem bani să mergem în București. La începutul anilor '50, după o astfel de aserțiune din 22 urma arestarea. Ce vă mirați de publicația lansată de Brucan și care are-n conducerea ei pe nepotul lui Groza, pe nepotul lui Răutu? La noi, orice nu este interzis în mod expres de lege este permis, la germani, totul este interzis, mai puțin ce este permis de lege, la francezi, totul este permis, mai puțin ceea ce este interzis, la ruși, totul este interzis, inclusiv ceea ce este permis, la italieni, totul este permis, inclusiv ceea ce este interzis. Mă gândeam la Oxford, totuși și Harvard-ul. Să moară Spitu. Trebuie distrusă din temelii.

Sute de mii de crime, gropi comune, ăsta da subiect. Criminalii de atunci și copiii lor sunt azi patroni. Culmea, sunt ajutați de Europa întru pedepsirea pentru a doua oară a poporului român, plătiți regește pentru a patrona afaceri de tranzacționare a unor iluzii. E mai bine să mergi dincolo la școală. Eu când am fost în România la școală, tot corigentă am fost. De când sunt în India, sunt prima pe clasă. Așa că plecați, fraților. Ai vrea tu să te ridici la nivelul de studiu din India! Nu degeaba sunt atâția indieni în USA, UK, Australia etc. în joburi barosane. Să nu zici că au făcut carte în România. Doar una din zece diplome din România este cât de cât acceptabilă. Voi încerca să fac demersuri personale, argumentate cu acte și documente, la organisme europene, pentru ca nicio diplomă din România să nu mai fie recunoscută în exteriorul țării.

Și când a luat naștere fabrica de certificate de revoluționar, care a fost părerea voastră? Niciun am luat la cunoștință cu stupoare. Diplomele rămân valabile, din simplul motiv că ele nu sunt valabile deloc (Mihăieș). Ceea ce mă uimește este ura aproape viscerală pe care și-o manifestă intelectualii de marcă ai statului nostru drag. Cei care vor să devină studenți nu sunt detectivi particulari sau jurnaliști de investigație. Fraieritorii au trecut la fraierirea celor născuți să fie fraieriți. Lozinca: nu sunt student(ă) la spiru și nici cadru didactic la USH. Double twist GBS, GDS.

Liana

Bătaia pe noi, sex japonez, frumoasă scrisoare, bătaia cu pumnul în ușile indiferenței, protestul oficial al statului german, ce gest sublim, gesturi ca scrisoarea, sau ca apelul, lapidați, executați în piețe publice, anulați totul. Neosecuritate. Comandori arcadieni, aproape consultanți, pietate de la a Dumneavoastră gheișă, Liana. Alias Mamicon Pușindru, Crimhilda Polovraci, Marie Bondronesco. Și Gheorghe Dinăuntru, nou decan, numit pe sinucidere de preopinent, să analizeze masacrarea studenților edictată agramat cu solidarizarea delfinilor tuturor regimurilor, peste tot înainte, peste tot acum. Te solidarizezi și iei apărarea unora care nu merită nici măcar o flegmă. Andropauza se joacă cu viitorul tinerilor români analfabeți.

Dă cu bâta în baltă și omoară toți peștii pe motiv de intoxicare. Să fi făcut analizele înainte de a omori toți peștii. Publicarea unui articol într-o revistă ISI poate dura și până la 4 ani. Ceramica dentară, evaluarea softurilor, energia electrică curată. Gazați-i pe toți politrucii care pupă buclele unse de rahat ale Europei cretinizate (Galatush). Reînviați tradiția finlandeză, Finish Romania. Fie-vă țărâna intelectuală ușoară. Dușmanul nostru comun este sinistra.

Sclavii haretști trebuie împușcați. Scârbele astea ne vor invada (spiruz). Nu vă ies silogisme, teoriile înalte decât în discursuri maligne, nihiliste, deconstructive? Ați pierdut până și identitatea omului simplu. Diploma acestui individ are ștersături pe ea. Un calcul simplu dovedește că sunteți niște gunoaie. Și ce poză ți-ai pus pe apel. De data asta ați fost terfeliți voi, data viitoare (la anul, poate), va fi rândul altora.

(Cryptography)

The processes, art, and science of keeping messages and data secure. Cryptography is used to enable and ensure confidentiality, data integrity, authentication (entity and data origin), and nonrepudiation. Encryption / The process of disguising a message or data in such a way as to hide its substance.

Metadata: data about data.

Plaintext Data that is not encrypted. Sometimes also called cleartext.

Theodor Dreiser: It is the unintellectual miser who sweats blood at the loss of a hundred dollars. It is the Epictetus who smiles when the last vestige of physical welfare is removed.

Ioan Ciofu:

Ceva anume v-a supărat peste măsură. Desigur, nu povestea neterminată cu diplomele de revoluționar, cu extensia către o cultură în slip a lui Bondrea, cu lipsa de succes întru pedepsirea vinovatului pentru uciderea unui poet (culmea) neînregimentat, poet și-atât, și-atâtea multe alte sulițe care v-au ațâțat spiritul. Întotdeauna, în astfel de cazuri, vă dați drumul, dar pentru mine întru într-un hățuș de plăsmuiri care-și au farmecul lor, desigur, dar care, pentru capul meu, poate prea organizat, e mai dificil să ghicească ultima dreaptă măsură. Așa încât, rămân cu forma, de multe ori goală de adevăr, deoarece nu înțeleg totul din ceea ce citesc. Același adevăr luminat, într-un anumit context, e răsturnat în altul. Mizericordia lui Bondrea amendată explicit în multe locuri e reciclată în alt context în care masele de doritori de cultură din țară vor să acceadă, dar birocrății tulbură apele prin încercarea de a face o ordine, fie ea și parțială, fie ea și utilă pentru că persoane ca Bondrea trebuie, măcar după 20 de ani de la revoluție, barate.

Parcă mi-aș dori ca o parodie care are un fond de probleme arzătoare să ia mai curând calea eseului. L-aș înțelege și eu mai bine. Iată și liantul acesta, al arcadienelor (deșteaptă găselniță) care, din cauza deselor contradicții create pe o aceeași temă din text printr-o mobilizare suprarenalo-poetică neechilibrată, se pierde într-o existență dilematică. Eroinele arcadiene (uneori par cu certificat de naștere, altele, pure ficțiuni, deoarece autorul li se substituie explicit) apar ca exponente ale noului val reprezentativ ca forță, care vor să înlăture gunoiul, impostura și incultura. Foarte bine. Dar cine le sunt dușmanii, cine profesorii, prietenii și salvatorii? Asta la modul concret, deoarece la modul metaforic ele s-ar orienta către o viață idilică, fiind tributare unei nostalgii patriarhale pierdute. Care anume? Nu tot ce e tradițional la noi merită și prețuirea. Se glorifică în text școala serioasă făcută pe vremea ceaușismului. Se asimilează prea ușor "victoria" olimpicilor noștri cu standardele de calitate ale universităților străine, confundându-se voit câteva victorii individuale cu nivelul pregătirii instituției școlare. Și tot așa, cu toate structurile sociale și statale. Exponenții culturali artistici și științifici și-au pierdut audiența și influența în mulțime, și aceasta, mai ales ca o urmare a inapetenței acestora de a culege ceea ce i se oferă. Tineretul nostru oferă o frumoasă populare a mijlocului curbei lui Gauss în materie de pervertire. Trist de tot.

În fine, nu nostalgia revoluțiilor ne-ar salva, cât una care ar urma să vină. Nemiloasă, în care s-ar pune pe primul loc nu atât ceea ce am pierdut comparativ cu avuția tradițională, cât ceea ce nu vom mai apuca să construim în viitor.

Tot vă lăudați că treceți odată pe aici, așa, la o vorbă. E bine de ales însă una din zilele cu răcoare vizibilă. Ic

Colagen:

Chiar voiam, vreau să trec să vorbim, chiar pe temele astea. Fata a dat licența anul acesta - s-a înscris presată de mine (înainte de admitere/interviu îi trimiteam pe mail sumare analitice de sociologie și psihologie, luate din cărți la îndemână în BPN, nu să le citească, dar ca s-o distrag de la opoziția intuitivă la Bondrea, ce știe ea? Și ce știți D-stră?). Licența ei n-o să fie salvată la niciun Berevoiești, răul e făcut, culacii lui Lenin și studenții lui Bondronescu out.

Știți contextul profesoratului meu la Haret: accidentul cerebral al lui Cuciuc, apelul (nu GDS, sionist) lui Tănăsescu să predau sociologia religiilor (n-aveau), predarea cursului, în semestrul I (cu emulație, mi-era să nu deranjez pe ai casei), și a trei cursuri de masterat (cu 1000 pagini redactate de masteranzi - publicate - sub bagheta mea). Adio și-un transxendental!

Margaret Thatcher, ca secretar pentru educație, a onorat invitația ministrului, pe atunci, Mircea Malița. M-am ocupat de conferința ei de presă la Athene Palace (traducător, Catinca Ralea), am și publicat un lung interviu cu ea în Forum. Subiectul ei prioritar era open university (exista și Bondrea, eternizat pre-1989, când zburase la inspecția lui Șora de mână cu lepra Manolescu, în/din minister). Mai încoace (tot pre-Brucan), C-tin Crișan, malițist (dus), că să facem, el cu mine, comisie ministerială pentru o.u. Dă-i program, pac ședință la Suzana Gâdea, ea, eu, Crișan, Bondrea și nu mai știu cine (am fost obraznic cu Bondrea reproșându-i că e Crișan numai conf, cum e posibil, iar Suzi: ia uite-l, mă, și p-ăsta, pe mine).

Bondrea, rector, și-a ales metode și seco, uite că și thatcheriste - știe de mii de ori mai mult învățământ-cadre ca Cati (să lăsăm poli), pe Iliescu nu și l-o fi ales el că avea(m?) cine. Și uite așa, avem, sub grup și tichie, masacratori gigea, oricum, fie-mea și eu.

Formele pentru India mi le-au făcut Bondrea (1977) și Andronescu (2002 - ordin) - le-o fi părut oarecum (deranjam?) Ce recunoscător trebuie să le fiu la amândoi - represații de la meditația transcendențială erați atât de sus, crema, intelectual, pe cât de jos este proiectată, în unanimitate (păi?) prostimea studentescă, holocaustizată, haa'retz-ită, cu fie-mea cu tot.

Mă gândeam, de ieri, cum o să discutăm în IOR-ului. Vă sun.

Această zi să vă facă fericit!

SPRE COMEDIE

23.7.09

Libertate rostită românește-coralier, casă cu țoape, texte vrâncene. Dinte picat. Motanul Silver privește spre Australia gardului verde, jungla ecuatorială a plopilor, de nu s-ar arunca peste bariera de corali.

Ați ajuns canibali.

24.7.09

Palori, maori.

25.7.09

Australienii noștri țin articolul posesiv numai la a și pentru al-ai-ale.

26.7.09

Liniștire de toriditate. Silver la balcon. Puși la botez: opriți muzica, e de căcat! Sunt regizor, am ureche versată. Foarte nasol că sunt singurul care scriu cu poveste. Nu expresionist – panatalon alb, femeie blondă, cavalier, călugăr. Personajele mele au identitate, Popescu, Ionescu, și pentru actori e mai ușor.

Deja viu. Indoiu ne-a lucrat, Cavernă a avut de toate, și ce mai vile, și ziare. Lanțul pușcăriilor, hotelurilor (în Dubai?) Fabula rassa. Sus de Pitești. Hornarul securității. Feerie pe invers. La parapante, alt tablou. Medeea jucată de deținuți în regia gardienilor. Postromânism sau dictatorul să trăiască. Pe toarta găleții. Listă de crime. Titlul dinainte să ne caute el din gropile comune, din săli de fitness, de lângă ziduri plutonate. Amurg securist. Wagner la zarcă. Cu cât se bucură mai tare la botez, le moare copilul. O lege că n-au voie să se bucure, doarucid orice bucurie, la comandă, vezi de comenzi, textual, cremenal, pentru Broadway, baby. Lupa capitală.

27.7.09

Pluralism, alte nereguli. Gata și cu domnișoarele arcadiene.

28.7.09

Rien, Spiridon – să lase-n viață calul. Scorpioane, acul împotriva-ți.

29.7.09

Se strigă apelul. Holocaust pe dos. Gazați-i pe toți, nu ne trebuie români.

30.7.09

Vid, arhivari, psihiatri. Maluri dezvelească omeniri. Mi-am uitat gagu, nu și furtișagu. M-am dat fericit. Laetitia. Aură sub centură. Cât ești viu, cât nu ești mort. Petrecere de gratii, gratia plena. Nasbandi.

31.7.09

Vărsați în bivuac. A nu deschide fereastra. Operă bufă cu genocid. Nu tătari, turci creștinați. Studii dramaturgice. Nu poți pune paiantă fără să faci fundație. Acoperișul, pe urmă. Spectatorul n-are timp, dacă n-ai relație cu el – piese de citit, rog să nu fie jucate. Ori e piesă, ori e revolver. Onicescoism. Nu bea, și atunci se plictisește. Ce înseamnă o piesă proastă. Elitiștii ne împărtășesc mediocritatea genunchilor.

N-ai făcut teatru deloc, de ce nu rămâi numai cântăreț? Dacă sunt subțire, nu pot să spun că e o școală bună. Subțirime la prostime. Dacă mă înjuri n-am să mă supăr, te înțeleg, ai să te cureți din cauza asta. Pe unii i-a trimis în pușcărie. Cine se pune cu artiștii nu mai e prim ministru în mai mult de trei săptămâni. Cine s-a pus a zburat.

1.8.09

O veni lume, o ploua? O operă întregă de Donizzetti se va cânta la Brăila.

2.8.09

Comedia suntem chiar noi, canalizarea și canalizații, canaliile și canelele. Adevărul că e ateu. Comedia resemnării.

3.8.09

Poate fi Cațavencu criminal? Țoapele tale decriminalizate de Gelu. Consultă agenda de religiologie, da, văd 26.6.09, ia, actor pentru Macbeth, tragudie-cântec-operă, să fi cerut, ucigându-l, autograf, asasinului meu, pornești de la un conflict, piesa asta are în mijloc o singură ceartă, două feluri de dezvoltare – dramatică și epică, Futikan, comedii antiamericane.

C-aș zice a treia zi din acest necunoscut august. A, comedie din caiete și forumuri, din viață și zile, din memorie și – nu autosacramentală, bufă dell'arte, pehlivănie, iroadă, Vasilcă, măritantă, târâșul viselor urinale. Regată, nu fregată. Piesa necunoașterea mării. Două chestii, o întâlnire și o ceartă. Zoe lui Cațavencu – nu e ultima cameră, și s-au întâlnit, relația cu Tipătescu e pe ducă, Trahanache s-a prins, ăsta tânăr, frumușel ca Ștefan Bănică, grupul tinerimii independente, ea nu e prea tânără – deși era bună ca doamna Udrea. Scrie tu o piesă care să se cheme Hârtia. Aveam putere să arunc hârtie. Dacă notarea e suflet, ca să poată fi înțeleasă, trebuie un scenariu, ca pentru un dicționar. Ce-ai spus tu cu paginile lui Manolescu e treabă reală. Trăia odată în orașul București un sacagiu ce avea o nevastă și o fată, și, deodată, vine cineva, e prietenul meu, o să stăm la voi, s-a creat o problemă, el se ocupă și cu drogurile, ăsta e om moral, ca George Anca, trecut nepătat, conflict. Pe Jack Nicholson îl compar cu Mastroiani. The Postman Always Rings Twice.

Rușine, lichea spurcată. Rușine, dezumanizatele îmbuibat, devenit sclavul banului câștigat pe urma cățărării pe cadavre. Diavolul tasmanian, ginere de popă scopit. Vreau să donez 322 shekeli. Curve ca-n Manasia, proști ca-n Gârbovi și noroaie ca-n Goala nu întâlnești nicăiere.

Trupă de zece, il Capitano Zanni, Arlechino, Pantalone, Colombina, Pedrolino, Pierrot, Pedro, Innamorati. Despedida que non despide. Kyogen – comedii clasice japoneze, Hikkukuri/prins în sac, Futari Bakama / Doi într-o Hakama, Kane no ne / Inelul clopotelor.

Ben Jonson, The Alchemist. I have a piece o Jason's fleece, too, / which was no other than a book of alchemy / Writ in large sheep-skin, a good fat ram-vellum. Antic (clown, buffon), Bethlehem Gabor (Transylvanian hero), clown (countryman, clodhopper), dol of faces (distribution of grimaces), dor (beetle, buzzing insect, dron, idler), dor (buzz, “give the -”, make a fool of), fox (sword), happy (rich), larum (alarum, call to arms), mother (histerica passio), phrenetic (madman), poesie (posy, motto inside a ring), Trivia (three-faced goddess / Hecate), virginal (old form of piano), Zany (an inferior clown).

4.8.09

Înotul (marea), Comedia (discarded) și Ramayana (Mysore) nu mă lasă să dorm. Strada Giovanni Boccaccio, între soldați și Împăratul Traian. Azi-noapte începui să-ți citesc Decameronul în bărbata traducere a Etei Boeriu. Mă trezește și ruina în fașă a noii mele cariere religiologice. Comedia, sub ciumă. Femeile traduseră pe Maupassant, Naum-Kafka, Steinhardt-Kipling. Traducerile fac universalul mare, pe lângă cel interior, înghițit, nebăgat în seamă în lume, ca-n Ben Jonson – Skanderbeg albanezul (cu nume Alexandru) și Gabor transilvăneanul – or fi fost iliri.

La Mysore aș putea trimite o meditație zalmoxiană. Maică-mea făcea lumea să râdă, povestea, actorea.

Mamali: Machiavelli & Gandhi – Blaga, Eliade, Drăghicescu, Gusti, Ierunca, Istrati, ZDB, Neculau, Preda, Thoreau, Tolstoi.

Nu poți canibaliza fără oarecari grețuri. Țigane, iar te-a pupat șefa? Pacea între topoare. Români în Kotzebue, Verne, Stoker, Th. Mann, Mite Kremnitz, Allan George, Apollinaire, Bruce Benderson, Philip O Coollaigh, Paul Bailey.

Sunt în taxi, candidat Cipariu, Vosgian vrea da' nu recunoaște, ai încredere că știe finanțe, Constantin Stan,ăștia tineri sunt foarte periculoși, trebuie rași, bătrânii îi vor rade.

5.8.09

Transpirația diminețile, roua ierbii, liniștea-personaj, dansul florentinelor pe ciumă. Invitația la lunch la abasadorul Pakistanului, pe Gârlei. Stand up comedy, Black comedy, comedii incolor, greul comediei, ușurelul crimei. Comică e tristețea – tristă comedia. Comedy of those who think. Comedii gri, romantice, muzicale. Vă caută primarul Bochiu de Lăcusteni.

6.8.09

Prolog în Harappa. Râs vidushaka-zani. Leela laică. Inspectorul n-a simțit nimic ucigând-o. Jurnal în dodii. Lumea preferă p'âl prost, nu să-l măestrescă. Ție ca și nevesti-mii v-a plăcut să umblați. Care e spuribusu' dacă te duci în India, îți place să te chinui? Am mai dat un casting, o zi o sută de euro, mulțumesc, nu, pe urmă mi-a părut rău, s-ar putea să nu mă mai cheme. Ești artist, joci.

Farcire/farcir (farsă) – a îndopa un curcan, fabliau/șotie. Andreucio în raclă.

7.8.09

Aveți ceva cu Manolescu – nu merită să facă diabet. Burla mexicană în Burla de Suceava. Coleg de cămașă. Explozia întârziată a fructelor de mango. Ce nevoie ai să mai înoți, să te mai și îneci?

8.8.09

Sfânta Teodora de la Sihla. Doamne ferește de ciumă. Hai lasă-mă în spume. Departe de mine de a subestima anonimii. O lipsă acută de predictibilitate blochează totul. Mânca-te-ar caii de ovăz ce ești. Înotul în Marea Neagră, periculos după cutremur. Nu știți să recunoașteți imediat inamicul.

9.8.09

Înecul lângă Praga al fiului lui Robinson Dimofte (rege, potrivit E.S. Dokladal) din Jiblea, acoperit masiv de presa și tv (Sârbu) din Cehia, aproape zero în România. Tema Țiganilor pentru toți ambasadorii. Întrerupți de avioane la cinci minute. Orez, chapati, curry, vegetables, chicken, salad. Cea mai picantă mâncare, în China, apoi India, Pak, arabii. Nu există porci în Pak (doar sălbatici). Toți fiind ambasadori și în Moldova (Salem în vreo 5-6 țări, inclusiv Polonia), dacă ei văd posibilă reunirea României cu Moldova – toți în cor: nu. Nu se mișcă în UE granițele. Slovacia și Cehia s-au despărțit prin înțelegere din interior (mai știm). Moldova o să intre în UE în 50 de ani. România e subdezvoltată pentru UE, mai ales agricultura. Ei au venit îmbrăcați casual (ca în invitație), eu la costum și cravată (socrel).

10.8.09

Feo, Fuerte y Formal / ugly, strong and dignified, pe mormântul lui John Wayne. Condamnat la moarte de Stalin. Mason 32. Irlandez, scoțian. I have made over 250 pictures and never shot a guy in the back, change it.

Umorul seamănă cu găurile din pingele. Constipația este o formă foarte civilizată de abținere. Zi să moară mă-ta aia care se rade pe biscuiți.

Ieri am vorbit cu ES Sanauallah despre Benazir Bhuto, azi dădui, la rând, de caietul Rajsamand, cu ziua asasinării ei. Alaltăieri, jurnăluiseam Boianul lui Neculce, iar după, citeam în traducerea Etei 'o seamă de cuvinte' de desfătare, bine că nu o samă.

Ajung șefi, scot cărți. După revoluție, și el scriitor. Plachetă București cultural, directori de teatru, consilieri, o grămadă de bani să se pună pe ei, nu artiștii.

11.8.09

Murind Nae Ionescu, Nestor și-a dat licența cu Mircea Florian, Logică și metafizică (pentru doctorat cu Heidegger) la Platon, Aristotel, Hegel – logică statică-dinamică. Îl opriseră niște tipi cu mașină în Piața Universității, lângă metrou, n-aveți rude la Sibiu, am, suntem din Canada și v-am adus de la rude șapte mii de dolari, depuși la bancă, m-au convins să mă urc în mașină, de unde, închiriată (furată), să vină până acasă, că au nevoie de bani să poată să-i ridice, cheia e la fiu-meu, trebuie să vină, au văzut că nu e rost.

Mon cher, n-am stat nciodată la masă cu atâția fasciști, i-ar fi spus Cioculescu lui lui Crainic, la UZ, unde mai erau Gyr, Streinu, Eftimiu ș.a. Se făcea că nu-l cunoaște pe Noica.

Și în America e cenzură. Nelson Rockefeller a murit la amantă. N-au chemat salvarea. Ferpare grozave. S-a aflat la negru.

11.8.09

Duișia tragică a erosului epic și comediant, comedie încă divină, divinitate comediană. Sanctitatea păcatului sexual și păcătuirea sanctă, kama kalidasiană-boccaccescă.

19 noiembrie 1961, sădit stejarul lui Tagore în Herăstrău, Pasy.

Dii, murgule, dii! / Îmi spuse păpușa.

12.8.09

Michael Jackson are 216 milioane hints pe google vs. 200 milioane pentru Christ.

13.8.09

Cei doi criminali comuniști refuză să iasă la pensie.

14.8.09

Lewis, tot atâtea litere cât Morse, ca și Siliștea de Sus cu Shantiniketan. Doctrina asasinului din decembrie.

15.8.09

Mă tot visez victimă. Mariile vieții noastre nu ne-or lăsa.

Mișto stilul ăsta al tău, dar trebuie combinat cu ceva diferit, din ziare databile, repere pe conștientul cititorului, că-l obosești. La noi, nu se pune spațiu între cuvânt și semnul exclamării, alte uzanțe tipografice. Tot ce-i românesc nu piere, Jean Moscopol. Un bal tot filmul, Ettore Scuola. Javert, o lepră, a ajuns și director de casă de filme. Eram secretar UTC pe tv și Bogardo era su' mine. Popescu, influențat de Sandburg și Frost. Diverse grade de libertate. Că nu le dai Anul trecut la Marienbad. Îmi place Tolstoi. This is my blood – că de la Isus vine holocaustul.

16.8.09

Regizorul, jucând pe Isus, se dezice – în numele lui Petru - de Maria Magdalena, mai și pleacă la Ierusalim. Să învățăm limba dacilor cântând. Vorbește Moscova. Ne-a fost greu, ne este greu. Tovarăși, nu ne-a fost ușor.

Bilanțul este zero total. Dejecțiile mitocanului nu le vrem pe drimba noastră. Acești comuniști au umplut țara de mucavale.

Notele mele în aeroporturi. Îmi iei lame, să mă tai. Îmi iau bilet la Toplița. Piesa e fata morgana, tot purtându-mă copiii.

Marga spre orizonturi tehnologice, a demantela totalitarismul, la ora transcenderii separărilor.

17.8.09

Voiculescu și India, Sakuntala lui. Happy independence, cu Tagore.

N-am fost păros, exceptând claiă creață de pe țeastă. Nici moartea nu mai pare de viitor.

Tudor Arghezi a fumat toată viața Mărășești. Noi, Tismăneanu, erudiție prin totalitarisme. Se intelectualizează totalitarismul democratic, cu trimiteri bibliografice sută la sută aliene. Ce ușor e să te autodefiniști intelectual. Intelectuali subțiri se lasă manipulați de toate jigodiile.

18.8.09

Călușari în India, pe toamnă.

Mao: If you do good deeds in this world, you would be born in India in the next.

Ce ți se întâmplă este perfect simetric cu ceea ce faci.

19.8.09

Plictis în Oxford. Lives and loves. Popescu n-auzise de Vlaston. Americanii talmudici-obamioți ai lui Geoană.

20.8.09

Nu-mi fac jurnalul vieții, nici al dodiilor, ci al pixurilor-pixelilor. Caietele vor rămâne în suspensie deasupra focului, macetelor, glinelor – mie nu-mi vine să le distrug.

21-23.8.09, Tulgheș

Chiparos. Van Gogh Diary. College XIII.

25-31.8.09, Năvodari

Destrucția soarelui, Collee XIV, XV. Piesa fără Cezanne. Sunt primitivul metodei ce am inventat-o. Nu-mi răspunse la bună dimineața. Nici a doua oară.

August 2009 (ch/forum)

Vorbim peste cinci luni,cand sper ca nimeni să nu poată să mai stea în calea COMEDIEI.

Propun să ne retragem că mișună păduchi pe aici.

Încă zece - 15 ani și scapa România definitiv de dejecții ca voi.

N-am văzut vreun nevoiaș să scrie osanale pe forumuri.

Rizo (Kass&Habermas):Ura pe care o percepeți în exprimarea mea este determinată de minciuna "originară" de care se fac vinovate toare religiile, pretinzând ca "autorul" dogmei proprii este ...Dumnezeu!

Cronica Găeștiului: [S-au țesut multe povești despre scriitorul găeștean, cum că era un autentic Don Juan, un Peter O'Toole dâmbovițean și că era adulat de femei și la venerabila-i vârstă de 78 de ani, iar cei care l-au tâlhărit ar fi avut pontul că este bogat de la vreo mândruță care-i călcăse pragul. Rămâne de văzut dacă poliția îi va dibui pe criminalii scriitorului Nicolae Neagu.](#)

_____Tricolorul: Iunie 1945 (ARLUS-Stalin)

- * Stalin: Cite universitati sint in Romania? Exista invatamint primar obligatoriu? Atunci inseamna ca la Dvs. nu exista analfaberm? in aceasta situatie, nu sint comisii ce actioneaza impotriva parintilor care nu-si trimit copiii la scoala? Statul se ingrijeste de asa ceva? Sint teatre in Romania? Cum se sint maghiarii sub stapinirea romaneasca?
- * Parhon: Cei democrati se intelegeau, cu ceilalti - mai putin. Mai sint reactionari, si la ei, si la noi, dar cu vremea ii vom invinge. Petru Groza le vorbeste in limba lor si are mare trecere la ei.
- * Stalin: Sint scoli maghiare?
- * Petrovici: Da. Nu este sat maghiar fara scoala primara maghiara; au o multime de scoli secundare si o universitate de stat in Cluj cu limba de predare maghiara.
- * Stalin: Polonezii in Statele Unite n-au nici o scoala, nici primara. Armata Rosie a provocat dezordine in Romania? Pentru ca disciplina este foarte mare intr-o armata in timp de razboi, dar e mai greu sa pastrezi aceeasi disciplina cind razboiul s-a sfirsit.
- * Parhon: Sint cazuri, dar multe provocate de ai nostri, care s-au imbracat in uniforme rusesti. Prezenta armatei e necesara.
- * Stalin: Noi am fost informati ca in Polonia si Iugoslavia s-au petrecut lucruri care nu sint spre onoarea Armatei Rosii. Ar fi de mirare ca la Dv. sa fi fost altfel. Ce gindesc ceilalti. (membri ai delegatiei)?
- * M: Eu sint colonel in armata romana si ca militar pot afirma ca si comandantii sovietici tin o disciplina magnifica.
- * Stalin: in timp de razboi disciplina a fost foarte tare, dar in timp de pace disciplina scade.
- * Petrovici: Comandantii sovietici au bunavointa si doresc mult sa tina ordinea si disciplina. Din nenorocire, sint si elemente care in diverse ocazii produc dezordine. Populatia este convinsa de aceasta. Aceste dezordini creaza dificultati ARLUS-ului si miscarii de democratizare a tarii. Cred ca si comandantii ar putea sa fie mai severi. (Stalin se joaca cu un creion rosu pe un bloc).
- * Stalin: in ce orase?
- * Petrovici: Cluj, Brasov, Sibiu. Nu, la Cluj nu mai sint, dar la Bucuresti.
- * Stalin: Daunator pentru Armata Rosie.
- * Petrovici: N-am confundat Armata Rosie cu aceste elemente.
- * Stalin: Stiu. Dar trebuie sa mi se spuna totul, ca sa iau masuri. in Polonia mi s-au plins, in Iugoslavia la fel. Nu se poate ca in Romania lucrurile sa fie clare. Cu cit veti spune mai franc adevarul, cu atit va fi mai bine.
- * Otetea: La Iasi, a fost o situatie grava pina in decembrie (1944), dar incidentele au fost semnalate autoritatilor rusesti, incit s-au luat masuri. Incidentele au incetat.
- * Stalin: Trebuie sa stiti ca avem 11 milioane de oameni sub arme si ca nu toti sint sfinti. Sint elemente vicioase contra carora lupta. Am pus aceasta intrebare spre a putea lua masuri impotriva acestor elemente vicioase (vorba devine domoala, inceata).
- * Rudenco: Reactionarii pretind ca elemente ale Armatei Rosii produc tulburari. Aceste cazuri se reduc in realitate la faptul ca romanii, elemente din Armata Romana, se imbraca in uniforme rusesti si se dedau la jafuri. Lucrul acesta este exploatat de reactionari ca sa compromita Armata Rosie. Dar nu numai atit, chiar reactionarii insceneaza asemenea incidente, imbracind jefuitori in uniforme ale Armatei Rosii.
- * Stalin: Mai are cineva de pus vreo intrebare?
- * Rosetti: Institutul de limba si de cultura rusa de pe linga Universitatea Bucuresti, are

nevoie de doi profesori si un director, care ar fi bine sa fie sovietici (Stalin noteaza).

* Stalin: Daca aveti nevoie de carti, dati o lista de ce anume aveti nevoie. Ar fi bine sa dati in scris ceea ce cereti. Vom reflecta si, daca va fi posibil, vom face totul.

* Parhon si Petrovici: in special de buletinele de specialitate publicate de universitati.

* M: Am cerut Vox-ului si acesta ne-a trimis foarte multe, dar mai trebuie (lucrari) de specialitate. Acum am cerut acestea in special si cred ca Vox ne va satisface. Ne intereseaza filme si Dl. Kermenov ne ajuta. Ne-a dat chiar acum un aparat, dar ne mai trebuie. De asemenea, Vox se ocupa de crearea legaturilor de corespondenta intre oamenii de stiinta rusi si romani. Pentru masele largi ne trebuie film si aparate. Am primit un ajutor larg din parte oamenilor de arta si stiinta sovietici care ne-au vizitat si cred ca acest sistem trebuie intensificat, caci s-a bucurat de mare succes, chiar de entuziasm.

Reprezentanti ai artelor diferitelor nationalitati sovietice, ucrainiene si georgiene ar fi bineveniti. Am vorbit cu Kemenev, am fost ajutati de Comisia Aliata de Control, Generalii Susaikov si Vinogradov, si (de) Ambasada, Kavtaradze si Dangulov.

* Stalin: Ce s-a primit trebuie uitat. Spuneti ce doriti sa primiti.

* Molotov: in timpul cit ati stat aici ati vazut tot ce ati dorit?

Toti: Spunem ca nu, fiindca n-a fost vreme.

* Stalin: Nu totul este ideal la noi. E destul de rau. E departe de a fi ideal (zimbeste). De ce n-ati vazut si restul? Poate vi s-au aratat si satele lui Potemkin?

* Petrovici: Nu, (este) vreme putina.

* Stalin: De ce nu stati mai mult?

* Petrovici: Sint rector.

* Eftimiu: Ar fi bine sa fie mijloace de transport bune.

* Stalin: Sint trenuri si avioane.

* Eftimiu: Nu sint destule.

* Stalin: Vom face totul. Tarile noastre trebuiau sa se apropie de mult. Neintelegerile istorice ne-au impiedicat. Acum situatia e asa ca ceea ce trebuia sa se intimple s-a intimplat. Razboiul ne-a apropiat. Nu e rau fara bine. Dar via comunicatie e cea mai buna intre oameni. Daca romanii vor putea da ocazie de intilnire oamenilor de stiinta, arta, cultura si chiar populatiei. Daca vreti, vom face tot posibilul.

* Oeriu: Ce-am vazut in cele trei saptamini, in laboratoare, in institutii, fabrici. Sa ni se trimita o copie a expozitiei din Leningrad, apoi maistrii sovietici care sa lucreze la noi in fabrici sa arate alor nostri.

* Stalin: Ca o delegatie sindicala reciproca?

* Oeriu: Nu ca o delegatie, ci ca sa lucreze efectiv.

* Stalin: Mai bine se poate vedea cum lucreaza aici. Cei ce vor sa-i vada, sa vie aici.

Daca maistrii sovietici s-ar duce in Romania, conditiile de lucru si tehnice ar fi altele si n-ar mai da tot ce stiu. Mai bine sa vie lucratorii romani si sa vada ce se lucreaza. E mai natural si mai practic. Lucratorii si tehnicienii polonezi au venit aici si au vazut uzinele.

* Oeriu: Sa vie cercetatorii stiintifici.

* Stalin: Nu avem nimic contra, dar, daca sint romani doritori sa se inscrie in universitati si scoli superioare rusesti, s-ar putea aranja. in scoli universitare etc.

* Oeriu: Filme cu subiecte din viata taranilor sovietici.

* Stalin: Avem filme cu caracter stiintific, documentar pe care vi le putem trimite. Vom reflecta. Avem multe filme, in special taranesti. Mai aveti vreo chestiune? Am vorbit o ora si un sfert. Sint fericit ca am avut ocazia sa stam de vorba. Am facut putin pentru

Romania.

Protestele delegatiei.

* Stalin: Am facut razboi.

Sergiu Mir (Adevărul):

Jale mare în neamul romilor din Jiblea Veche.

Familia de romi Dimofte a reușit să îl aducă acasă pe tânărul Ionuț Miclescu, fiul cel mic al lui Robinson Dimofte. Băiatul și-a pierdut viața în urmă cu câteva zile într-un spital din Praga, unde ajunsese după ce inima i s-a oprit în timp ce se îmbăia într-un lac din apropierea orașului ceh. Corpul său a fost adus acasă ieri seară în localitatea Jiblea Veche de lângă orașul Călimănești. Rudele și cunoscuții tânărului s-au adunat la căpătâiul acestuia pentru a-i aprinde o lumânare și a vărsa o lacrimă. „Era un băiat foarte bun și respectuos care ajuta pe toată lumea. A fost foarte fericit când a aflat că va veni cu noi la Berlin, la adunarea romilor din toată Europa”, povestește Constantin Dimofte, unchiul tânărului.

Scos din apă de un ceh mărinimos

Părinții băiatului, sunt și acum șocați de dispariția copilului, mai ales că nu este prima dată când au pierdut un fiu. „Am mai avut un băiat, care la opt ani s-a înecat în Olt. Parcă e un blestem”, spune Robinson Dimofte. Despre modul în care Ionuț și-a pierdut viața, unchiul băiatului ne povestește : „Noi mergeam spre o convenție a romilor din Berlin, iar în Cehia ne-am oprit ca să ne odihnim. Ionuț s-a dus să se răcorească într-un râu și dus a fost. Când am văzut că nu mai este am început să îl căutăm diperați. Noi strigam după băiat când ne-a obsevat unul din oamenii de acolo și s-a băgat în apă după el. L-a găsit pe fundul lacului și l-a adus la suprafață”. Omul mai spune că imediat Ionuț a fost luat de către salvare și pus pe aparate la un spital din Praga.

Sute de romi sunt așteptați la înmormântare

Timp de două săptămâni sute de romi l-au păzit pe băiatul ce se zbătea între viață și moarte pe patul din spital. „Noi credeam că o să își revină. Rudele noastre s-au adunat și am rămas acolo până când doctorii ne-au spus că nu mai pot face nimic. Am stat acolo până în ultima clipă, și zeci de reporteri ne luau interviuri și ne filmau. Ei nu știau că romii între ei se ajută foarte mult”, povestește unchiul băiatului. Ieri seară, aproape 200 de romi s-au adunat la casa familiei indoliante pentru a fi alături de părinții lui Ionuț. Oamenii s-au pregătit cu toate cele trebuincioase pentru o înmormântare cu fast. Au tocmit lăutari care să cânte melodii de jale și au cumpărat mâncare și băutură pentru toți cei care participă în aceste zile la priveghi și la înmormântarea de duminică. Rudele spun că numai pentru cosciug și formalitățile de aducere în țară au cheltuit 3000 de euro, iar pentru restul nici nu se mai știe ce s-a cheltuit. „Acum o să fie o înmormântare mare, o să vină sute de rude din Vâlcea și din toată țara”, spune unchiul băiatului.

Vio: "Fericit nu poate fi decit acela ..."

La Sociologia religiilor, dupa o misterioasa absenta, in locul eternului si pragmaticului Domn Profesor Cuciuc ne-a venit un ... indianist : Profesorul George Anca.

In aceeasi zi am primit un mail de la o revista pe care n-am accesat-o niciodata - despre "Saltul cuantic." Spre seara, un curier mi-a adus "Noopolitica" domnului Ilie Badescu...

Cum spuneam - "Cind discipolul e gata - Maestrul este acolo"

"Fericit nu poate fi decit acela..."

the romanian association for the club of rome president mugur isarescu vice presidents
mircea malitza virgiliu n. constantinescu nicolae danila petru rares teodor melescanu
sergiu celac secretary general calin georgescu executive director mugur tolici number of
members: 80 members: albu lucian-liviu alexandrescu valentin andreescu bogdan
andronescu ecatarina anton anton barbu daniel birzea cezar bostina constantin buliga
gheorghe buzatu razvan celac sergiu chebelev traian codita cornel colceag florian
constantinescu emil constantinescu virgiliu cosea mircea cretu octavian daianu daniel
danila nicolae dijmarescu eugen ecobescu nicolae ene alexandru franc valeriu georgescu
calin gheorghiu ioan dan ghetea radu gratian giurescu dinu gomoiu traian grumaz
alexandru haiduc ionel hera cristian hurezeanu emil iliescu ion iosifescu marius isarescu
mugur lazea valentin leca aureliu malita mircea marcus solomOn marga andrei melescanu
teodor melescanu radu micu nicolae mihaescu ana maria mihailescu ion mircea virginia
mironov alexandru moldovan roxana morariu octavian negritoiu misu negut silviu
niculescu alexandru niculescu gabriel pambuccian varujan panin nicolae pascu ioan
mircea pauna catalin pop napoleon popa cristian popescu dan dimitru pricopie remus
purica ionut radut radu cristian rares petru roman petre rus ioan sadlak jan sala marius
sandi ana-maria secares vasile serban madlen serbanescu ilie stoenescu virgil teodorescu
gelu tiriac ion tolici mugur tudor gabriela vadineanu angheluta vasilescu adrian
voiculescu dan baieti de baieti !